Tu esti tatăl copilului meu
SANDRA BROWN

SANDRA BROWN

Tu ești tatăl copilului meu

Tidings of Great Joy
by Sandra Brown

© copyright 1987 by Sandra Brown

© copyright 1994 by Editura MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin editurii Miron.

© copyright grafică Editura MIRON.

SANDRA BROWN

Tu eşti tatăl copilului meu

Traducere de Anca Nistor

Editura MIRON

Bucureşti - 1994

ISBN 973-95056-5-1

Prolog

– Sînt însărcinată.

Privirea lui Taylor MacKensie se opri brusc pe la jumătatea fluierului piciorului Riei Lavender, punînd capăt aprecierii lascive a membrelor ei splendide. Îşi îndreptă privirea asupra chipului ei. Nu părea să-şi fi pierdut minţile, dar ori acest lucru se întîmplase totuşi, ori el nu auzise bine.

– Poftim?

– Sînt însărcinată.

Taylor se lăsă încet pe spate în fotoliul său de piele şi făcu tot posibilul să strîngă destulă salivă să înghită. „Felicitări" nu părea un răspuns potrivit. Ea îi aruncase acele cuvinte ca pe nişte săgeţi. Afirmaţia era mai mult decît o descriere a condiţiei ei fizice. Reprezenta o provocare şi acea provocare se citea şi în ochii ei de un verde întunecat.

– Îţi mulţumesc că mi-ai spus, dar aş fi putut să aştept anunţul pentru botez, spuse el tăios.

– Eşti primul care află.

– Există vreun motiv?

– Chiar unul foarte bun.

– Insinuezi că aş avea vreo legătură cu sarcina ta?

– Nu, nu insinuez nimic. Copilul e al tău.

Ria Lavender era extrem de calmă, dar Taylor se încinse din cap pînă-n picioare. Putea să-şi ia gîndul de la a înghiţi prea curînd, căci glandele lui salivare erau blocate şi se îndoia că aveau să mai funcţioneze vreodată. Spre surprinderea lui, începu să rîdă uşor.

– E o glumă cumva?

– Deloc, domnule MacKensie. Farsa n-a fost niciodată genul meu preferat de comedie.

– Nici al meu, numai că aşa pare, spuse el categoric.

– Fii convins că nimeni n-o să dea buzna în biroul ăsta să-ţi pună o puşcă în spate.

– Nu m-ar mira nimic după chestia asta. Ce ţi-a venit să apari aici plină de graţie şi să-mi arunci bomba asta?

– N-am apărut plină de graţie, spuse Ria cu calm. M-am înscris în audienţă, am urmat toate căile necesare pentru a sta de vorbă cu un consilier al primăriei şi...

– Domnişoară Lavender, scuză-mă, dar cînd un cetăţean al acestui oraş vine în audienţă la mine, mă aştept să discutăm despre legile privind impozitele sau mijloacele de transport.

– Poate că ar fi trebuit să te sun la biroul companiei, dar m-am temut să nu crezi că aş vrea să discutăm afaceri.

El îşi trecu degetele prin părul des de un castaniu închis.

– Nu-mi vine să cred că vorbeşti serios.

– Cît se poate de serios.

– Nu-i o glumă proastă?

– Eu nu fac glume proaste, spuse ea cu un aer de superioritate.

– De unde naiba să ştiu asta? Nici nu te cunosc.

Se priviră peste suprafaţa lustruită a biroului. Ria fu prima care se uită în altă parte şi Taylor zări o roşeaţă colorîndu-i obrajii. Era şi timpul, îşi spuse el, căci se simţise tulburat şi încins încă din clipa în care ea intrase.

Era nevoie să o vadă roşind pentru a-şi da seama exact cît de mult o cunoştea, de fapt. Mai ales că nu se mai întîlniseră decît o dată.

Zece

– Ah, scuzaţi-mă!

– Nu-i nevoie să vă scuzaţi.

– Nu v-am înţepat cu scobitoarea?

– Cîteva cusături şi o să fie ca nou, spuse el ridicînd din umeri indiferent şi sugîndu-şi degetul lovit.

– Îmi pare rău, spuse Ria rîzînd.

– Nu face nimic.

– Vă rog să luaţi crevetele.

– Nici gînd. Dacă aţi pus ochii pe acel crevete, nici prin cap nu- mi trece să vi-l iau.

Ria îi zîmbi acelui chip incredibil de frumos, care completa un trup superb. Înalt, subţire, îmbrăcat într-un costum din trei piese, cămaşă albă şi cravată roşie. Cravată *roşie*? Doar era Ajunul Crăciunului. Cravata şi batista asortată de mătase, ale cărei trei colţuri se zăreau ieşind din buzunarul de la piept, erau concesii pe care el le făcea acelei sărbători. Unde alţi bărbaţi ar fi părut caraghioşi datorită unei asemenea frivolităţi, el o purta foarte bine fără să-i fie ameninţată masculinitatea. La acest lucru contribuia şi zîmbetul larg care îi dezvelea dinţii de un alb imaculat. Inocent, deschis şi cald. Din ce în ce mai cald, sau focul din propriul ei pîntec era aţîţat de acel zîmbet şi de acei ochi albaştri uluitori?

– Ria Lavender, spuse ea mutînd farfuria în mîna stîngă pentru a i-o putea strînge pe a lui.

– Taylor MacKensie.

El încă nu avea farfurie, doar scobitoarea de cocktail cu care fusese gata să străpungă acelaşi crevete spre care ţintise ea. Îi strînse mîna.

– *Acel* Taylor MacKensie? întrebă ea şi mîna ei

ar fi vrut să rămînă cuibărită în acea strînsoare caldă şi fermă o veşnicie.

– Există vreun *acel* Taylor MacKensie?

Ochii lui făcură riduri la colţuri cînd zîmbi. Îi plăcea exteriorul. Şi exteriorul îl plăcea pe el. Ravagiile lui îl făceau să pară drăguţ. Deşi maxilarul acela pătrat numai drăguţ nu putea fi considerat.

– Sînteţi celebrul consilier de primărie MacKensie, candidat pentru funcţia de primar?

El făcu o plecăciune rigidă.

– El şi nimeni altul. Încîntat, doamnă Lavender.

Ria îşi lăsă capul într-o parte.

– Foarte inteligent.

– Ce anume?

– „Doamnă Lavender". E evident că vreţi să mă faceţi să vă spun dacă sînt căsătorită sau nu.

El îşi coborî glasul foarte mult.

– Suspansul mă omoară.

– Este domnişoară şi niciodată n-a fost doamnă.

– Nemaipomenit, spuse el pocnind din degete. Totdeauna am avut un noroc fenomenal.

Încîntaţi de ce vedeau, rămaseră cu privirile aţintite unul asupra celuilalt pînă cînd cineva îl înghionti pe Taylor pe la spate.

– Mai vreţi creveţi? o întrebă el politicos.

– Am mîncat destui deja, dar mulţumesc.

El îşi aruncă privirea peste masa încărcată cu delicatese.

– Atunci, curcan?

Riei îi plăcea ce simţ al umorului avea. Deocamdată nu existase nimic în legătură cu el care să-i displacă. Şi îi plăcea curcanul. Îi aruncă un zîmbet fermecător şi spuse:

– Te rog.

Îşi luă şi el o farfurie şi începură să se servească, deşi acum mîncarea era ultimul lucru la care se gîndeau. Petrecerea organizată cu ocazia acelei sărbători de familia Graham devenise interesantă. Fiecare din ei venise din obligaţie şi îşi pusese în gînd să plece destul de repede. Taylor uită, însă, de scuza pe care intenţionase să le-o prezinte gazdelor, iar Ria era bucuroasă că nu mai trebuia să născocească una.

– Unde ne aşezăm? întrebă Taylor aruncîndu-şi privirea prin încăperea aceea aglomerată, în căutarea a două locuri libere alăturate.

Era cîte un scaun liber din loc în loc, dar el nu păru înclinat să sugereze nici unul din ele, ceea ce îi făcu plăcere Riei, care îl întrebă subit:

– Cît de amabil ai de gînd să fii?

– Pot să fiu extrem de nepoliticos şi, totuşi, să dorm noaptea, îi zise el aruncîndu-i un zîmbet diabolic.

– Atunci, urmează-mă.

Făcîndu-i cu ochiul conspirativ barmanului, Taylor luă o sticlă de şampanie rece şi două pahare şi o urmă pe Ria care se îndreptă spre scară. Un covor persan era ţintuit de trepte cu nişte vergele din alamă, dar scara părea, totuşi, modernă datorită construcţiei în consolă.

– Ai o rochie de-a dreptul superbă, remarcă el în timp ce urcau.

Ea îi aruncă o privire peste umăr. Ochii lui erau aţintiţi asupra spatelui ei, dezgolit datorită decolteului foarte adînc al rochiei albastre plină de paiete. Şi în faţă era decoltată, coborînd adînc între sîni. Fusta era strîmtă şi lungă pînă la genunchi. Mijlocul îi era strîns cu un cordon din acelaşi material cu rochia. Umerii căptuşiţi purtau un model din paiete argintii. O agrafă asortată îi ţinea o parte a părului lung şi drept.

– Mulţumesc.

– Cu plăcere.

Scările duceau spre o galerie de unde se

vedeau camerele de dedesubt.

– O idee grozavă, spuse Taylor privind împreună cu ea în jos, la mulţimea gălăgioasă.

– Mă bucur că eşti de acord.

Rămaseră o clipă lîngă balustradă, privindu-se. El părea mai pofticios după buza ei de jos decît după orice fărîmă de mîncare de pe farfurie. Ei i-ar fi plăcut, cu siguranţă, să fie ciugulită.

– Pe aici, spuse ea răguşită puţin şi îl conduse într-o încăpere spaţioasă, luminată doar de focul unui cămin şi de pomul de Crăciun uriaş care se afla într-un colţ.

Camera era mobilată cu canapele şi fotolii albe, din piele, extrem de moi şi de confortabile. Covorul gros de culoare crem aproape că înghiţi tocurile înalte ale pantofilor din satin negru ai Riei. Aceasta traversă încăperea şi îşi puse farfuria pe măsuţa de cafea acoperită cu sticlă.

– Întrerupătorul e în stînga ta, îi spuse ea lui Taylor, care rămase înmărmurit în prag, uitîndu-se în jur apreciativ. Dar, dacă ai mîinile ocupate, aprind eu lumina.

– Te deranjează dacă o lăsăm aşa?

Susţinîndu-i privirea, ea scutură din cap.

– De fapt, prefer aşa.

– Şi eu la fel.

Veni lîngă ea, între canapea şi cămin, şi, printr-o înţelegere tacită, se aşezară pe jos. Ria îşi strînse picioarele sub ea, iar Taylor se rezemă cu spatele de canapea şi îşi ridică un genunchi.

Desfăcu sticla de şampanie cu dexteritate, astfel încît dopul sări cu zgomot, dar lichidul nu se vărsă. Ria îşi înclină capul în semn de salut faţă de priceperea lui şi îşi ridică paharul. El i-l umplu. Cînd fu şi al lui plin, îl ridică spre al ei.

– Crăciun fericit, Ria.

– Crăciun fericit, Taylor.

Privindu-se pe deasupra paharelor, băură şi se linseră pe buze.

– E mult mai bună decît punciul cu şampanie.

– Hm, spuse ea lăsînd lichidul acela efervescent să-i inunde gura înainte de a-i înghiţi răceala. Nimic nu e mai bun ca originalul.

Taylor luă un aperitiv cu o măslină.

– De unde ai ştiut de camera asta?

– Eu am proiectat-o.

Evident impresionat, el îşi înălţă uşor sprîncenele.

– Decoratoare de interioare?

– Nu. Am sugerat doar cum să fie decorată.

Eu am fost arhitecta.

– Tu ai fost arhitecta care a proiectat casa asta?

Ea încuviinţă. Mestecînd o roşie umplută cu salată de raci, Taylor îşi aruncă din nou privirea prin încăpere, văzînd-o cu alţi ochi acum. Începînd de la covorul de sub ei şi pînă la tavanul înalt, îi plăcea ceea ce vedea. Ria îşi dădu seama de acest lucru după felul în care ochii lui zăboveau asupra fiecărui detaliu.

Se aştepta la un compliment, aşa încît, cînd îl auzi spunînd „Ninge", fu surprinsă. Îşi dădu capul pe spate şi văzu că fulgi mari şi pufoşi se aşezau pe luminatoarele de deasupra capetelor lor.

– Ce minunat, un Crăciun alb, spuse ea visătoare.

– Sînt tentat să-ncep să cînt. Vrei?

– Ştii să cînţi?

– Reuşesc foarte bine sub duş.

– Atunci, mai bine, nu.

– Nu crezi că ştiu să cînt? Va trebui să mă însoţeşti sub duş ca să te convingi.

Ria sorbi calmă din paharul de şampanie. Aluzia nu era jignitoare. Zîmbetul lui era prea dezarmant şi, totuşi, sexy, exact cum intenţionase

el.

Punîndu-şi paharul jos, ea îl privi printre gene.

– Eşti la fel de periculos precum se spune, domnule MacKensie.

– Cine spune? întrebă el adulmecînd suspicios pasta de anşoa.

– Toată lumea care te acuză că eşti un Don Juan.

– Ah, ei, spuse el ridicînd din umeri indiferent, atît faţă de afirmaţia ei, cît şi faţă de aperitivul pe care îl puse înapoi pe farfurie. Adversarii mei politici au răspîndit aceste zvonuri.

– Sau femeile nemulţumite.

– Cred că nu sînt prea multe, spuse el zîmbind cu tristeţe.

– N-am vrut să spun că n-ai fi un politician şi un om de afaceri serios, zise ea cu sinceritate.

Ştia din ziare că era proprietarul unei companii producătoare de articole electrice.

– În ciuda noroiului pe care îl aruncă adversarii tăi, cred că o să cîştigi alegerile.

– Vei vota pentru mine?

– Dacă-mi mai pui şampanie, spuse ea şi îi întinse paharul cu cochetărie.

El i-l umplu, după care făcu acelaşi lucru şi cu

al său.

– Aş dori ca toate voturile să fie obţinute la fel de uşor. De ce o să votezi pentru mine?

– Pentru că gîndeşti modern. Poate puţin prea sincer şi agresiv.

– Bleeker m-a numit un „dur".

Ea rîse cînd auzi părerea adversarului său.

– Descrierea se potriveşte, deşi sînt sigură că Bleeker n-a vrut să-ţi facă un compliment. Nu cred că ai lăsa pe cineva să-şi bată joc de tine.

– Ai dreptate. Am crescut într-o suburbie, un puşti ca toţi puştii, dar le veneam de hac ticăloşilor.

– Îmi dai impresia unui om de acţiune. Unii se tem de schimbare, dar eu demult sînt de părere că oraşul ăsta are nevoie de ceva schimbări.

– Sper doar că o să-i pot urni pe toţi nătărăii din consiliul primăriei. Dacă voi fi ales, mormăi el şi, peste cîteva secunde, adăugă pe acelaşi ton: La naiba.

– Ce este?

– Pînă la urmă am uitat să-mi pun curcan.

– Uite, ia de la mine, spuse ea întinzîndu-i farfuria, dar el ridică ambele mîini.

– Nu, zău, nu se poate.

Era ea ameţită sau protestul lui era prea exagerat şi caraghios?

– Haide. Insist. În fond, eu ţi-am luat crevetele.

Apucă o bucăţică de carne albă şi i-o întinse.

El se uită la ea de parcă ar fi fost ultima fărîmă de mîncare de pe pămînt şi el nu era demn să o mănînce.

– L-ai cîştigat într-o luptă dreaptă.

– Te rog, spuse ea apropiindu-şi mîna de gura lui.

– Bine, dacă insişti.

Muşcă din bucata aceea gustoasă de piept de curcan. Riei nu îi trecuse niciodată prin cap că dinţii puteau fi sexy, dar simţi muşcătura chiar în stomac. Era o senzaţie extrem de tulburătoare. Îi simţea răsuflarea caldă pe degete. Carnea era atît de fragedă, încît putea fi tăiată cu furculiţa, dar el mişcă din cap într-o parte şi într-alta de parcă ar fi vrut s-o reteze. Ea simţi un gol în stomac atît de puternic, de parcă ar fi coborît brusc pe panta cea mai abruptă a unui carusel.

– Delicios, spuse el.

– Bun şi gustos.

– Îhî.

Ea îşi dădu seama că el îi privea gura. Ochii lui

nu clipeau, exact ca aceia ai unei pisici sălbatice şi ea se simţi vulnerabilă sub acea privire albastră. Mîna îi tremură uşor cînd se întinse spre piciorul paharului de şampanie.

El încetă să o mai privească abia cînd ea se mişcă, rupînd vraja.

– Pomul ăsta îmi place mai mult decît cel de jos, spuse el.

Ria se bucură că el schimbase subiectul. Îi uşura tensiunea din piept. Zgomotul de jos se auzea îndepărtat. Din cînd în cînd, cîte un hohot de rîs străpungea liniştea din jur, dar, în general, singurul sunet din încăpere era al lemnelor din cămin şi şoapta ispititoare a hainelor de seară ori de cîte ori se mişca unul dintre ei. O atmosferă gen scoate-ţi-pantofii-şi-relaxează-te se lăsase asupra lor. Ea nu se mai simţise niciodată atît de relaxată. Nici atît de emoţionată. Ca o precauţie, îşi ţinu pantofii în picioare.

Se uită la pomul de Crăciun. Rămurelele lui verzi şi frumos mirositoare fuseseră decorate cu beculeţe care licăreau, globuri de sticlă, beteală şi batoane de zahăr candel.

– Şi mie îmi place mai mult, spuse ea. Prefer ceea ce e mai demodat.

– Nu contează decît dacă îi poţi simţi mirosul.

– Exact. Cel de jos, din living-room, e superb, dar atît de formal.

– De neatins.

– A fost aranjat de un decorator profesionist. Dar îţi dai seama că ai casei l-au gătit pe acesta. Ornamentele sînt aşezate inegal.

Gazdele, soţii Graham, aveau cîţiva copii şi numeroşi nepoţi. Ria îşi putea imagina rîsetele, glumele pline de afecţiune, ţipetele de plăcere care aveau să răsune între pereţii aceia a doua zi dimineaţă, cînd urmau să se deschidă numeroasele pachete.

Aplecîndu-se mai aproape de ea, Taylor şopti:

– Dacă te uiţi mai bine, vezi că unele sînt stricate.

Ea încuviinţă visătoare.

– Dar sînt cele mai îndrăgite. Cu cît mai vechi, cu atît mai bune. Amintesc de zilele de Crăciun din anii trecuţi şi nu vor fi aruncate niciodată.

El îi atinse obrazul cu degetele.

– Doamna arhitect e sentimentală.

Ea se înfioră de plăcere.

– Trebuie să recunosc.

Renunţînd la a pretinde că mănîncă, îşi

abandonară farfuriile. O altfel de foame pusese stăpînire pe ei. Nu avea nici un sens să o nege. Taylor o privea fix.

– Nu m-am mai bătut niciodată în scobitori cu o persoană atît de drăguţă ca tine. Eşti sigură că eşti reală?

Riei îi stătea pe limbă să-i spună: „Atinge-mă să te convingi", dar nu o făcu. El părea gata să treacă la atac. Dacă zvonurile erau adevărate, Taylor MacKensie nu avea nevoie de încurajări. Fie că erau răspîndite de adversarii săi politici din răutate sau nu, trebuiau să aibă vreo bază reală. Ria era prea cu capul pe umeri ca să se lase fermecată de cîteva cuvinte şi de un zîmbet seducător. Dar se simţea prea bine pentru a-l respinge, aşa că hotărî să menţină totul într-o atmosferă amicală şi plăcută.

– Ah, sînt cît se poate de reală. Ceea ce n-ai ştiut a fost că stomacul meu scotea nişte sunete extrem de lipsite de delicateţe cînd am zărit crevetele acela trandafiriu, spuse ea.

– Taci, acum, zise el astupîndu-i gura cu degetul. Mă faci să-mi lase gura apă.

Pauză! îşi spuse Ria. Destul cu flirtul. Nu mai era inofensiv. Taylor MacKansie o făcea *pe ea*

să-i lase gura apă. Camera slab luminată, şemineul, atmosfera sărbătorii de Crăciun aveau un efect periculos asupra ei. Simţea cum îşi pierde controlul şi ştia că trebuie să şi-l recapete.

– Poate ar fi bine să coborîm.

El se încruntă, dar păru să-şi dea seama că era o idee bună. Situaţia le scăpa din mînă prea repede.

– Şi eu cred că ar fi bine. Sînt o mulţime de alegători acolo.

Se ridică şi îi întinse mîna, pe care ea o acceptă bucuroasă. Ar fi trebuit să mănînce mai mult, căci şampania îi urcase direct la cap. Şi se scursese şi în picioare, acestea fiind, dintr-odată, nesigure. Se clătină uşor cînd se ridică, dar el o cuprinse pe după mijloc, lipind-o de el pentru cîteva clipe.

– E în regulă? o întrebă cu o voce joasă care ei îi aminti de sunetele scoase de un animal în perioada de împerechere.

– Da, e în regulă.

El îi dădu drumul, dar ea îi simţi ezitarea. Coborîră luînd şi farfuriile.

– Îmi place casa, spuse el. E ceva inedit. Modernă, fără să fie rece.

– Mi-a plăcut cum a ieşit, spuse Ria cu modestie.

– N-o asculta.

Se întoarseră amîndoi cînd auziră glasul gazdei lor. Îmbrăcată într-o rochie de tafta ecosez care foşnea la fiecare pas, doamna Graham îi aruncă un zîmbet Riei şi o îmbrăţişă cu afecţiune.

– E mult prea modestă, Taylor. Mă bucur foarte mult că ai cunoscut-o pe cea mai ingenioasă şi mai originală arhitectă a oraşului nostru. Am organizat această petrecere numai cu scopul de a-i prezenta capodopera.

– Cred că aveţi un gust excelent, spuse Taylor zîmbind în felul său fermecător. Atît în ce priveşte casele, cît şi arhitecţii.

Doamna Graham o luă pe Ria de braţ şi o îndepărtă de Taylor.

– O prietenă de-a mea arde de nerăbdare să te cunoască. Moare de invidie din cauza casei şi ar vrea şi ea una. Are o proprietate superbă – pentru numele lui Dumnezeu, Taylor, nu fi atît de posomorît. O să vorbeşti cu Ria mai tîrziu. Acum, fii drăguţ şi plimbă-te puţin. Cred că o parte din bărbaţi joacă biliard.

Reveni lîngă Ria trei sferturi de oră mai tîrziu. O

văzu în mijlocul unui grup strîns în jurul pianului mare şi alb. Taylor străbătu mulţimea pentru a ajunge lîngă ea şi pentru a i se alătura în cîntatul unui colind vechi.

– Bună.

– Bună. Ai jucat biliard?

– Da. Şi am cîştigat. Dar nu mi-am luat banii. Totdeauna de Crăciun sînt filantrop.

Începu un alt colind pe care îl cîntară şi ei. La mijlocul celui de al doilea vers, Ria spuse:

– Ai avut dreptate. Nu...

– Poftim? Nu te aud, spuse el şi se aplecă destul de mult pentru ca buzele ei să-i atingă puful de pe lobul urechii.

– Ai avut dreptate, repetă ea, iar cînd el o privi nedumerit, ea adăugă: Nu ştii să cînţi.

El rîse şi îi strînse cotul.

Petrecerea se apropia de sfîrşit. Vremea deveni repede un motiv pentru plecarea invitaţilor care doreau să ajungă acasă în siguranţă. Ria şi Taylor merseră împreună în încăperea unde o cameristă le ţinea hainele. Cînd i-o aduse pe a Riei, aceasta îl văzu pe Taylor tresărind surprins. El luă haina lungă din blană de vulpe argintie din mîna cameristei şi i-o puse pe umeri, aruncîndu-şi

paltonul pe braţ. Porniră apoi spre uşa de la intrare, unde soţii Graham îşi luau la revedere de la oaspeţi.

– A fost minunat. Vă mulţumesc foarte mult că m-aţi invitat, le spuse Ria celor doi şi o sărută pe doamna Graham pe obraz.

Aceasta o bătu uşor pe mînă.

– Petrecerea a fost minunată pentru că această casă e minunată şi casa mea e minunată pentru că tu eşti minunată. Iar dacă te gîndeşti cumva că o să te las să pleci singură pe vremea asta, te înşeli amarnic.

– Sînt obişnuită să conduc pe zăpadă! exclamă Ria.

– Dar nu pe gheaţa asta pe care în mod greşit o numim drum, spuse domnul Graham.

– Voi fi încîntat să o conduc acasă, spuse Taylor cu curajul unui voluntar din Alamo care trecea linia marcată cu sabia pe nisip.

– Excelent, spuse doamna Graham zîmbind larg. Dragul meu, să ai grijă să contribui la fondul pentru campania lui Taylor, îi zise ea apoi soţului .

– Bine, dar maşina mea? protestă Ria, care nu era obişnită să i se poarte de grijă ca unui copil.

– O să trimit pe cineva mîine să ţi-o aducă.

Acum ar fi timpul să pleçaţi pînă nu se lasă şi mai mult gerul. 'Noapte bună, dragilor, şi un Crăciun fericit.

Soţii Graham le făcură cu mîna veseli şi îşi îndreptară atenţia asupra altor oaspeţi care plecau. Nevrînd să provoace o scenă, Ria nu avu de ales şi se supuse imboldului dat de Taylor cotului ei.

– Nu te superi, nu? o întrebă el aplecîndu-şi capul în ninsoarea puternică.

– Nu. Tu?

– Bineînţeles că nu.

– Te-au pus în faţa faptului împlinit. N-ai prea avut de ales.

– Ba sigur că aveam, doar ţi-am spus mai devreme că pot fi extrem de nepoliticos, zise el şi îi strînse cotul puţin mai tare. Şi, în plus, chiar dacă n-ar fi spus ei, tot m-aş fi oferit să te conduc. Nici mie nu mi-ar fi plăcut să ştiu că mergi singură pe vremea asta.

– Sînt sigură că mă pot descurca.

El îşi ridică privirea spre cer.

– Nu-i joacă. Şi nu uita, spuse el strîngîndu-i cotul, ştiu cîtă şampanie ai băut.

Rîzînd, trecură pe lîngă un şir lung de maşini

parcate pe alee pînă ajunseră la o Corvette nouă. Căutîndu-şi cheile în buzunar, el îi spuse:

– Ştii, eu tot nu sînt sigur că eşti reală. Eşti superbă, talentată, deşteaptă, nostimă. Ai propriile tale bijuterii şi...

– Astea? întrebă ea arătînd spre cerceii cu diamante. Sînt false.

– Dar asta nu e, spuse el trecîndu-şi degetele peste gulerul hainei de blană.

Ca să-i ţină mai cald, ea şi-l ridicase pînă aproape de urechi. Haina fusese singura extravaganţă pe care şi-o permisese cînd se angajase la cea mai prestigioasă firmă de arhitecţi din oraş. Preferase să se învăluie în cîţiva yarzi de vulpe argintie decît să se închidă în interiorul de piele al vreunei maşini de lux.

– Ai deja propria ta haină de blană, pe deasupra tuturor celorlalte calităţi. Trebuie să fie ceva în neregulă cu tine, spuse el privind-o prin ninsoare. Poate că ai dinţii cariaţi.

Ea îl ciupi uşor de nas după care urcă în maşină. Drumul era mult mai periculos decît se aşteptase ea. Era bucuroasă că soţii Graham insistaseră să meargă cu cineva, deşi nu credea că Taylor MacKensie era cea mai bună alegere.

Se simţea ameţită. Urechile îi ţiuiau şi nu era ecoul clopotelor de la biserică. Nu era sigură nici că toate cele zece degete de la picioare mai erau la locul lor. Poate pentru că mersese pe zăpadă în pantofi de seară. Dar cum îşi putea explica faptul că, în rest, îi era foarte cald? Era adevărat că radiatorul maşinii funcţiona, dar căldura pe care o simţea ea provenea de sub propria-i piele.

Îşi spuse că băuse prea mult, sau atracţia lui Taylor MacKensie o îmbătase. Oricum, îi era ruşine că se purtase atît de prosteşte.

Ştergătoarele se mişcau la fel de hipnotic ca un metronom. Fulgii de zăpadă dansau veseli în lumina farurilor. Noaptea avea un aer ireal. Dar dacă toate acestea erau fantezii, cine avea nevoie de realitate? De ce să nu se bucure de acea atmosferă atîta timp cît dura?

– Muzică?

– Poftim? întrebă ea şi el arătă din cap spre radio. Da, te rog, spuse ea apoi şi îi făcu cu ochiul: Dacă promiţi că n-o să cînţi şi tu.

– Se pare că toată lumea cîntă colinde în seara asta, spuse el după ce căută cîteva posturi.

– Mie-mi place. Mă bucur să le aud o dată pe an.

– Şi mie. Cum de îţi petreci Ajunul Crăciunului singură? o întrebă el deodată. Aş fi crezut că o duzină de pretendenţi au aşteptat la uşa ta implorîndu-te să-ţi petreci cu ei această seară.

Ria îi mulţumi în gînd pentru compliment.

– Bărbatul cu care mă văd e plecat.

– Există un bărbat?

– Da, şi are o mamă foarte în vîrstă în Florida. Îşi petrece sărbătorile cu ea.

Taylor digeră informaţia fără să spună nimic.

– Părinţii?

– S-au hotărît să plece în Anglia la nişte prieteni. Nu prea voiau în această perioadă, dar eu i-am îndemnat să o facă. În fond, Ajunul Crăciunului e o seară ca oricare alta.

– Chiar crezi asta? o întrebă el aruncîndu-i o privire.

Ea îi susţinu privirea puţin timp.

– Nu, spuse ea încet, scuturînd din cap, dar nu voiam ca ai mei să-şi rateze călătoria din cauza mea.

– Şi bărbatul?

– Nu voiam să mă simt vinovată că-şi neglijează mama.

Pentru a nu mai discuta despre ea, îl întrebă:

– Dar tu? De ce eşti singur? N-ai familie?

– Pe tata, dar el are o altă familie acum. El şi Janey locuiesc la Los Angeles.

Îi spuse că tatăl lui se recăsătorise cu o femeie mult mai tînără după moartea mamei lui şi că aveau doi copii împreună.

– Am un frate şi o soră vitregi îndeajuns de mici pentru a-mi putea fi copii. Sînt totdeauna binevenit acasă la ei, dar cred că prezenţa mea acolo îi face pe toţi să se simtă prost, temîndu-se să nu spun sau să nu fac ceva ce nu trebuie.

– Prieteni?

Se referea la prietene, în mod clar, şi se urî pentru faptul că voia să ştie.

– Am fost invitat la schi împreună cu un grup.

– Cît de mare?

El zîmbi dîndu-i de înţeles că ştia ce urmăreşte.

– Din şapte persoane. Printre care şi cea cu care mă văd. Dar am renunţat în ultima clipă.

– De ce? V-aţi certat?

– Nu. Alaltăieri mi-am sucit glezna la tenis şi m-am gîndit că ar fi stupid să merg aşa la schi. Atunci ne-am certat.

– Şi a plecat fără tine?

El ridică din umeri.

– E o persoană foarte independentă.

– Ciudat cum Crăciunul poate fi ori haotic şi exuberant, ori pustiu şi trist.

– Depinde dacă e petrecut cu cineva sau de unul singur.

– Cred că da. Deşi ar putea fi îngrozitor dacă ar fi petrecut cu o persoană pe care nu o iubeşti sau nici n-o placi măcar. Cred că ar fi mai groaznic decît dacă îl petreci singur.

Ria îi dăduse adresa cînd plecaseră de la familia Graham, aşa că el merse direct fără să ceară lămuriri. Tînărul şi uşuraticul candidat pentru funcţia de primar îşi cunoştea oraşul foarte bine.

Oprind în faţa casei ei, el răsuci cheia în contact. Ştergătoarele îşi încetară activitatea ritmată. *„Veniţi, voi, credincioşi"* încetă brusc. Nici unul din ocupanţii maşinii nu se mişcă. În cele din urmă, amîndoi întoarseră capetele în acelaşi timp şi începură să vorbească.

– Îţi...

– Aş putea...

– Iartă-mă.

– Şi eu te rog să mă scuzi. Doamnele întîi.

– Voiam să spun doar că-ţi mulţumesc pentru că m-ai adus acasă.

Taylor întoarse capul şi privi prin parbrizul care se acoperea repede cu zăpadă. Ria îl văzu muşcîndu-şi obrazul prin interior. El o privi din nou aproape imediat.

– Aş putea fi convins să beau o cafea.

Ea ezită doar cîteva clipe, după care încuviinţă. El coborî şi veni să-i deschidă portiera. Degetele lui o ţineau cu fermitate de braţe în timp ce înaintau pe aleea alunecoasă.

Ria scoase cheia din poşeta argintie şi deschise uşa. Aerul cald din interior îi îmbrăţişa pe amîndoi ca un prieten vechi şi drag. Ria apăsă pe întrerupător. Lampa de pe masă nu se aprinse, exact aşa cum se aşteptase. În schimb, se aprinseră beculeţele din pomul de Crăciun.

– Ah, am uitat că am conectat instalaţia electrică la priza activată de întrerupătorul ăsta.

– Ar fi trebuit să pui un electrician să facă asta, zise el. Frumos pom.

– Mulţumesc.

– În genul demodat.

Lăsînd-o lîngă uşă, el se duse spre şemineu, unde cărbunii roşiatici mai pîlpîiau sub lemnele

arse. Dădu ecranul la o parte, împrăştie cenuşa cu un vătrai şi puse doi buşteni care se aprinseră imediat.

În lumina focului, fulgii de zăpadă topiţi din părul şi de pe umerii lui sclipeau ca nişte diamante. El se întoarse şi se uită la ea. Ochii lui, chipul umbrit şi pasul lui hotărît cînd veni spre ea o făcură să tremure.

– Mă duc să pun de cafea, spuse ea cu răsuflarea tăiată, dar el o prinse de mînă.

– Ria?

– Poftim.

– Ai zăpadă în păr, şopti el şi ea scutură din cap.

El privi mişcarea senzuală a părului ei liber.

– E superb. Negru ca noaptea. Atît de strălucitor şi de mătăsos. Atît de seducător.

Seducător era felul în care el îşi trecea degetele prin părul ei şi i-l răsfira pe umerii hainei de blană, îşi spuse ea. Privirea lui îi alunecă pe faţă, pe gît, pînă în adîncul decolteului. Ria se înfioră.

– O să se încălzească imediat, spuse ea.

– Iubito, e deja cald.

Vocea lui îi amintea de zumzăitul scăzut al

motorului maşinii. Puterea ascunsă în el era ţinută sub control. O mişcare greşită şi putea să devieze.

Venind mai aproape, el îi luă faţa în mîini şi îi mîngîie obrajii reci cu degetele mari, încălzindu-i instantaneu. Îşi plecă apoi capul şi îşi plimbă buzele peste ale ei.

Primul lui sărut fu uşor şi cercetător. Următorul fu ferm şi cercetător. Ria icni şi îşi feri capul repede.

– Îmi pare rău, spuse el. Nu aveam nici un drept să fac asta. Doar că... la naiba, am vrut să te sărut.

Ea îşi ridică din nou faţa spre el. Avea impresia că nu mai are oase şi se simţea uşoară ca aerul. Ochii îi rămăseseră deschişi doar pentru că erau lacomi să-l privească.

– Nu te scuza. Doar e Ajunul Crăciunului.

– În cazul ăsta...

O sărută din nou. De data aceasta, gura i se deschise pe buzele ei, îndemnîndu-le să facă acelaşi lucru. Ea îl ascultă şi se gustară reciproc. Limbile li se atinseră. Circuitul se închise.

– Ai avut dreptate, Ria, îi spuse el cu un glas răguşit, mişcîndu-şi buzele peste gura ei umedă.

Nimic nu e mai bun ca originalul.

O trase la piept şi mîinile lui o mîngîiară prin haina de blană pe care o azvîrli apoi ca pe o capă de matador. Aceasta ateriză pe canapea, la cîţiva paşi de ei. Mîinile lui curioase şi nerăbdătoare începură să o pipăie. Îi exploră valea adîncă a şirei spinării, şoldurile, pulpele – partea din spate, laterală şi din faţă a acestora.

Ea scoase un sunet de uimire cînd el îşi lipi palma de partea inferioară a trupului ei. Taylor nu îşi mişcă mîna şi îi privi chipul cu o întrebare mută în ochi. Ea gîfîia uşor printre buzele întredeschise şi umede. Pleoapele i se ridicară uşor cînd ea îşi înălţă privirea spre el şi, îşi mişcă trupul înainte, umplîndu- i palma cu triunghiul feminităţii ei.

Amîndoi gemură de durerea delicioasă a dorinţei. El o mîngîie, o apăsă, căutînd sursa căldurii ei. În timp ce se sărutau cu disperare, el îşi scoase haina. Ria avu impresia că vesta lui trebuia să fi avut cel puţin o mie de nasturi, dar, în cele din urmă, aceştia se desfăcură şi mîinile ei îi mîngîiau pieptul prin cămaşa albă de mătase.

El îi puse mîinile pe umeri şi îi trase rochia încet în jos. Vîrfurile degetelor îi alunecară pe gît şi pe claviculă. Ea îşi dădu capul pe spate şi el îi

sărută gîtul. Gura lui era deschisă, fierbinte şi extrem de posesivă.

Ria începu să-i descheie nasturii de la cămaşă după ce i-o scoase din pantaloni. Cînd îi descheie pe toţi, îşi strecură degetele prin părul de pe pieptul lui. Se delecta cu pielea lui care vibra.

Înconjurînd-o cu mîinile, el îi trase fermoarul rochiei. Corsajul îi căzu pînă la mijloc. Nu purta nimic pe dedesubt. În mod instinctiv, ea dădu să se acopere, dar el îi îndepărtă mîinile cu blîndeţe.

– Nu te rog, şopti el. Eşti superbă.

Fermecat, urmări mişcarea dulce a sînilor ei cînd ea îşi scoase mînecile strîmte. El o atinse extrem de uşor cînd îi luă sînii în mîini. Apoi îşi lăsă mîinile să alunece în jos pe braţe pînă la încheieturi. Atunci, îi ridică mîinile şi i le împreună pe după gîtul lui.

O ţinea strîns, piele lipită de piele. Pentru moment, era de ajuns. Dar apoi, gemetele lor de plăcere deveniră răguşite de dorinţă. El îi mîngîie sînii, frecîndu-i sfîrcurile cu pricepere. Ridică unul la gură şi îl înconjură cu buzele. Limba lui umedă şi aspră îl făcu să se întărească imediat. Murmură ceva despre supt, după care îşi puse cuvintele în aplicare.

Dorinţa o învăluia pe Ria cu fiecare mişcare a gurii lui. Cînd el îi desfăcu cordonul şi îi trase rochia peste şolduri, singurul ei protest fu că nu a făcut-o mai repede. Rochia acoperită în întregime de paiete alunecă la picioarele ei şi ea trecu peste acel morman sclipitor purtînd doar un portjartier negru, o pereche de bikini negri şi ciorapi de mătase în pantofii cu tocuri înalte.

Taylor înjură uşor.

– Probabil că Moş Crăciun crede că am fost foarte, foarte cuminte, spuse el cufundîndu-şi toate degetele în părul ei negru şi pîrjolindu-i gura cu un sărut lung şi apăsat.

Ridicînd-o în braţe, o duse pe canapea. Privind-o cum se întinde peste haina de blană, el se dezbrăcă de restul veşmintelor. Gol şi minunat de viril, se întinse lîngă ea.

– Nu-i nici un secret că te doresc, spuse el strecurîndu-şi mîna pe sub bikinii ei. Tu mă doreşti, Ria?

Trupul ei spunea „da". Degetele lui se cufundară în bogăţia ei umedă, dar voia să audă cuvintele rostite de gura ei frumoasă şi sexy.

– Spune-mi.

– Da, te doresc.

Atunci, el se strecură între pulpele ei şi ea îşi trecu braţul pe după gîtul lui, trăgîndu-l mai aproape. Buzele li se uniră exact în clipa în care sexul lui tare, neted şi plin pătrunse adînc în ea.

Doi

– Cum s-a putut întîmpla aşa ceva? întrebă Taylor încruntîndu-se.

– Tatăl tău n-a avut niciodată o discuţie cu tine ca între bărbaţi despre păsări şi albine? îl întrebă Ria cu dulceaţă în glas şi cuta dintre sprîncenele lui se adînci şi mai mult. Dacă da, atunci ştii cum s-a putut întîmpla.

Trecuseră cîteva minute doar de cînd Ria

Lavender intrase în biroul lui Taylor şi îi dăduse acea veste uluitoare, dar păreau secole. Tensiunea dintre ei crescuse din ce în ce mai mult, aşa cum se formează un munte vulcanic, strat cu strat.

– Adică, de ce n-ai fost protejată? spuse el printre dinţii care formau o teribilă barieră în dosul buzelor subţiri.

– Dar tu de ce n-ai fost?

– De obicei, sînt. Citesc ziarele, ascult avertismentele.

– Cred că ai greşit de data asta.

– Eram sigur că orice femeie inteligentă, care este activă sexual în această perioadă de libertăţi sexuale, îşi ia unele măsuri de protecţie.

Ochii ei verzi se micşorară.

– Unu, spuse ea ridicînd un deget cu o manichiură perfectă, nu sînt activă sexual în sensul în care ai sugerat tu. Nu ştiu ce s-a întîmplat cu mine în seara de Ajun. Probabil că am băut prea multă şampanie. Dar nu obişnuiesc să duc necunoscuţi acasă şi să mă culc cu ei şi îmi displace total insinuarea ta cum că aş face-o. Doi, continuă ea ridicînd încă un deget. Ţin prea mult la sănătatea mea pentru a risca să înghit pastile

şi, trei, să nu iei niciodată ca sigur ceva în legătură cu mine.

Înjurînd încet, Taylor se ridică de la birou şi se duse la fereastra din spatele acestuia. Îndesîndu-şi mîinile în buzunare se uită la ea furios. Sarcina nu era singura cursă pe care i-o întindea. O singură privire era de ajuns ca să fie din nou pe canapeaua aceea, ascultîndu-i sunetele repezi şi uşoare pe care le scosese cînd atinsese orgasmul. Ar fi vrut să-şi astupe urechile să nu mai audă acel zgomot tulburător şi ar mai fi vrut ca nasul lui să uite amestecul ispititor de miresme – pomul de Crăciun, lemnele din cămin, pielea parfumată de femeie şi sexul.

Trecuseră opt săptămîni şi, totuşi, îşi amintea cît se poate de bine cum o simţise în braţele lui sub haina de blană pe care el o trăsese peste ei înainte să adoarmă. Oamenii primitivi ştiau ce ştiau cînd dormeau cu partenerele lor goi-goluţi sub blănuri. Era un obicei pe care omul modern ar fi trebuit să-l păstreze.

În ziua aceea, Ria Lavender era îmbrăcată într-un taior bleumarin cu nasturi aurii şi margini roşii. Taylor nu putu să nu se întrebe dacă pe dedesubt purta tot lenjerie sexy ca în seara de

Ajun. Ar fi fost în stare să pună rămăşag pe scaunul lui de primar recent cîştigat că pielea ei era la fel de caldă şi de mătăsoasă ca atunci. Şi, chiar dacă părul îi era strîns într-un coc îngrijit, el avea senzaţia că-l simte alunecîndu-i printre degete, cu fiecare şuviţă lungă la fel de senzuală ca o panglică de catifea.

Se bucurase cînd primise un semn din partea ei. Ca un puşti nătărău care se culcase cu o femeie pentru prima oară, fusese aproape ameţit cînd secretara îl sunase să-i spună că domnişoara Ria Lavender sosise.

Da, aşteptase cu nerăbdare întîlnirea aceea, curios să afle de ce îl căuta şi sperînd să nu fie vorba numai de afaceri. Îşi domolise optimismul gîndindu-se că poate avea nevoie de compania lui pentru vreun proiect al ei. Totuşi, nu fusese capabil să-şi potolească emoţia.

Apoi, îl năucise cu cuvintele „Sînt însărcinată".

Pur şi simplu, nu era posibil. Asemenea lucruri nu se întîmplau oamenilor în toată firea. Unor puşti proşti, da, dar nu unor primari aleşi. Ori era o glumă proastă de-a ei, ori o pedeapsă îngrozitoare.

O privi cu suspiciune. Oare ce avea de gînd?

Încă nu era sigur. Deocamdată, va încerca să afle.

– Eşti sigură că eşti însărcinată?

Nerăbdătoare, Ria îşi încrucişă picioarele îmbrăcate în mătase.

– Da.

– Datorită unei întîrzieri a ciclului?

– Datorită unei metode ştiinţifice căreia i-am fost supusă ieri dimineaţă în cabinetul ginecologului meu, spuse ea tăios. Sînt însărcinată, domnule MacKensie şi dumneata eşti tatăl.

El zîmbi sceptic.

– Ciudat cum ne-am cunoscut, nu?

Întrebarea o miră.

– Pentru asta se organizează cocktail-urile, ca oamenii să se cunoască. Ce legătură are felul cum ne-am întîlnit?

– Poate nici una. Poate prea multe.

– Aş vrea să vorbeşti mai clar.

– Bine, spuse el întorcîndu-se cu faţa spre ea. Mi-am făcut o mulţime de duşmani în campania asta. Erau hotărîţi să mă vadă învins. N-am fost. Am cîştigat. Dar jurămîntul îl depun abia peste cîteva luni. Să zicem că aceşti duşmani caută un mod de a mă discredita. Unde sînt cel mai

vulnerabil?

– Totdeauna eşti atît de paranoic?

El o ignoră şi îşi continuă ideea.

– Sînt burlac. Bleeker e căsătorit cu aceeaşi femeie de treizeci şi ceva de ani şi are opt copii şi cincisprezece nepoţi. Arată la fel de plăcut, de stabil şi de credibil ca domnul Rogers. Nimeni nu s-a gîndit vreodată să-şi vîre nasul în viaţa lui personală în timpul campaniei. Eu, pe de altă parte, sînt cu treizeci de ani mai tînăr ca el şi nu sînt căsătorit. Ies cu o femeie la cină şi gata, spuse el bătînd din palme, toată lumea începe să facă speculaţii în legătură cu ce facem în pat...

Ria îşi îndepărtă o scamă inexistentă de pe fustă şi se uită la ceas.

– Presupun că toate astea trebuie să ducă undeva. Dacă nu, cred că ar trebui să-ţi spun că pe mine nu mă interesează decît ce-ai făcut în pat cu mine şi asta pentru că rezultatul este un copil.

– Voi ajunge imediat undeva, spuse el aşezîndu-se pe colţul biroului.

Un picior încălţat în pantofi de piele italieneşti se propti pe covor, iar celălalt se legăna înainte şi înapoi. Îşi împreună mîinile pe genunchi şi o privi în ochi – neputînd să nu observe că aceştia erau

adumbriţi de nişte gene lungi, întoarse şi negre.

– Nu cred că ne-am întîlnit întîmplător, domnişoară Lavender. Cred că ai fost plătită de adversarii mei ca să mă compromiţi în cel mai cumplit mod posibil.

– Eşti nebun?

– Ăsta-i adevărul, nu-i aşa?

Ea scutură din cap nevenindu-i să creadă.

– Ai cîştigat, prostule. Dacă ar fi fost vorba de un complot politic, ai fi căzut imediat ce s-ar fi anunţat rezultatele.

– Încă n-am fost numit. Există altă metodă mai bună de a mă distruge decît trimiterea unei femei însărcinate care să susţină că eu sînt tatăl copilului? Bleeker ar cere...

Tăcu în clipa cînd Ria începu să rîdă.

– Dacă aş fi fost o sabotoare, ceea ce nu sînt, aş fi făcut ceva care să nu mă chinuiască atît, să nu mă facă să-mi vărs micul dejun în fiecare dimineaţă şi să nu mă oboseaască atît de mult încît, seara, să- mi fie greu chiar să-mi perii părul.

Ria deveni din ce în ce mai furioasă pe măsură ce implicaţiile vorbelor lui îşi făcură loc în mintea ei.

– Nici eu n-am vrut să se întîmple aşa ceva. O

să-mi fie foarte greu să am un copil acum. Am o profesie, domnule MacKensie. Sînt o arhitectă cu un program încărcat pentru următoarele cîteva luni.

– Ghinionul tău. Asta dovedeşte faptul că ar trebui să-ţi iei măsuri de protecţie. Dacă ai de gînd să te culci în dreapta şi-n stînga, ar fi bine s-o faci.

Ea păli de furie.

– Nu mă culc în dreapta şi-n stînga.

– Zău? Ei bine, experienţa mea cu tine spune altceva. Ce-ai făcut, mi-ai scos numele din pălărie? Ai dat cu banul? Aşa ai ajuns la mine?

– Eşti un ticălos.

– Ce vrei de la mine? Să sar în sus de bucurie şi să-ţi mulţumesc pentru că-mi porţi copilul?

– Ai de gînd să mă asculţi sau nu?

– Nu, spuse el, după care strigă furios arătînd spre burta ei: Din partea mea Doodle Dandy ar putea să fie tatăl.

Ria îşi luă poşeta şi se ridică, îndreptîndu-se spre uşă. Acolo se întoarse spre el, stînd cu mîna pe clanţă.

– Aş vrea să fi fost Doodle Dandy. De fapt, oricine în afară de tine.

– Pot să intru? întrebă el politicos.

Dacă ar fi avut pălărie, ar fi ţinut-o în mînă.

– Nu.

– Te rog.

– De ce?

– Vreau să stăm de vorbă.

– Să-mi mai arunci nişte acuzaţii oribile? Nu, mulţumesc, domnule MacKensie.

Ria dădu să închidă uşa, dar el întinse mîna şi o împiedică.

Ea îl privi atunci cu mai multă atenţie şi ceea ce văzu o făcu să se simtă mai bine. Dacă era să se ia după înfăţişarea lui, avusese o zi îngrozitoare. Părul negru îi era răvăşit, cravata fusese lărgită şi nasturele de sus al cămăşii descheiat. Îşi ţinea haina de la costum pe umăr, agăţată de un deget. Părea preocupat şi obosit. Pentru un bărbat care suportase o campanie electorală fără nici o problemă, felul în care arăta acum era o dovadă că suferise o tortură psihică recent.

Foarte bine, îşi spuse Ria, care refuza să se

lase cuprinsă de milă după toate vorbele pe care i le aruncase el.

– Pleacă şi lasă-mă-n pace. Uită tot ce-am zis azi-dimineaţă.

– Nu pot.

– N-ar fi trebuit să-ţi spun niciodată.

– Ba sigur că ar fi trebuit.

Supărată, ea se mută de pe un picior pe altul, continuînd să-i blocheze intrarea.

– Să-ţi amintesc cumva, domnule MacKensie, că n-ai primit prea bine vestea? Că m-ai insultat cît se poate de grosolan?

– Ăsta-i unul din motivele pentru care mă aflu aici, să-ţi cer scuze pentru reacţia mea oribilă. Dar asupra unui aspect trebuie să-mi dai dreptate.

– Care anume? întrebă ea cu prudenţă.

– Că reacţia mea iniţială a fost măcar puţin justificată.

Ochii lui erau de un albastru intens şi erau scoşi în evidenţă de părul negru şi de faţa bronzată. Îngrijorată de puterea lor de convingere, Ria îşi coborî privirea asupra vestei lui, dar şi aceasta îi evocă amintiri. Oare era posibil ca ea să fi descheiat odată acea vestă, stăpînită de o dorinţă nebună de a-l atinge? Degetele ei se chinuiseră

cu nasturii în graba de a ajunge cît mai repede la el? Nu îşi putea închipui că l-ar mai fi atins acum.

Îşi drese glasul stînjenită. Gîndindu-se că trebuia să-i accepte scuzele, hotărî să fie conciliantă.

– Cred că vestea te-a şocat.

– Atunci mă laşi să intru, Ria?

Poate o făcu pentru că îi spusese pe nume. Nu îşi putea explica. Dar, indiferent care ar fi fost motivul, se dădu la o parte, şi el intră. Ea închise uşa în urma lui.

Încăperea se schimbase. Era scăldată în razele aurii ale soarelui de amiază şi nu de lumina flăcărilor din cămin. Acesta fusese curăţat şi un ghiveci cu un filodendron cu nişte frunze mari şi plate ca şervetele pentru farfurii se afla în faţa ecranului. Un ficus bogat ocupa locul pomului de Crăciun.

– Îţi plac plantele, remarcă el.

Ea înclină din cap în semn că acceptă complimentul şi îi arătă un scaun, aşezîndu-se într-un balansoar. Amîndoi evitau canapeaua, privind dincolo de ea, de parcă nici nu ar fi existat. Chiar dacă încăperea se schimbase potrivit perioadei anului, atmosfera era, totuşi, încărcată de amin-

tirile vii şi tulburătoare ale unei nopţi în care ninsese.

– Vrei să bei ceva?

– Nu, dacă asta-i tot ce ai, spuse el arătînd spre paharul de pe masa de lîngă balansoar. Ce este?

– *Alka-Seltzer*.

– Ţi-e rău?

– Fac indigestie în fiecare după-amiază.

– Ah!

– Pot să-ţi aduc o băutură răcoritoare, se oferi ea. Sau ceva mai tare.

– Nu, mulţumesc.

Se auzea ticăitul unui ceas, care părea extrem de zgomotos. Balansoarul scîrţîia uşor de fiecare dată cînd se mişca înainte şi înapoi. Ori de cîte ori îi se întîlneau privirile întîmplător, se uitau repede în altă parte, ca nişte copii care fuseseră surprinşi jucîndu- se de-a doctorul cu o zi în urmă.

Ria îşi dorea să nu se fi dezbrăcat de taiorul bleumarin şi să nu-şi fi pus acea pereche de blugi vechi şi puloverul. Îşi mai dorea să fi avut sutien şi pantofi în picioare. Ştia că trebuia să se menţină ferm pe poziţie cu acest bărbat. Picioarele goale nu erau ceva prea liniştitor. Părul îi era răvăşit.

După ce îşi desfăcuse cocul, şi-l scuturase doar, astfel că părul îi cădea pe umeri neperiat şi în dezordine.

Ştia că tensiunea din ultimele douăzeci şi patru de ore se vedea foarte clar pe chipul ei. Nu putuse să mănînce prea bine în ultima vreme. Era trasă la faţă. Nici o cantitate de *Erase* nu îi putea ascunde cearcănele. Noaptea precedentă nu dormise deloc, făcîndu-şi griji şi întrebîndu-se ce avea să-i spună consilierului MacKensie a doua zi.

În cele din urmă, hotărîse să-i vorbească direct şi deschis. Şi uite ce îi adusese sinceritatea. Nervii lui. Suspiciunea lui. Dispreţul lui.

– De cînd locuieşti aici?

Se trezi din reverie pentru a-i răspunde.

– De trei ani. De cînd am început să lucrez la *Bishop and Harvey*.

– E o casă frumoasă.

– Mulţumesc.

– Confortabilă.

– Înî.

– Ai proiectat-o chiar tu?

– Da.

– E o zonă plăcută.

– Primăria are grijă să se ridice gunoiul şi să se repare străzile, spuse ea zîmbind stins.

– Mă bucur să aud asta, spuse el şi zîmbetul îi fu la fel de stins. Ziua de azi parcă a fost o zi de primăvară.

– Da. Am văzut chiar cîteva narcise deja înflorite.

Stînd pe marginea scaunului, cu genunchii depărtaţi, Taylor se uita la podeaua din lemn de sub picioarele sale, în timp ce degetele unei mîini i se împingeau cu nervozitate în celelalte. Se sili să tuşească.

– Cînd ai, ăăă, cînd ai aflat de, ăăă, de copil?

Din cîte auzise, citise şi observase despre Taylor MacKensie, bîlbîiala nu-i stătea în fire. Glasul lui răsuna adesea în sălile de consiliu ale primăriei în timp ce vorbea cu elocvenţă despre diverse lucruri importante. Discursurile lui din timpul campaniei fuseseră incisive, amuzante şi articulate. Răspunsurile la întrebările reporterilor, chiar şi la cele mai dificile şi mai indiscrete, fuseseră totdeauna la obiect.

Ei îi făcea plăcere să-l vadă la fel de stînjenit cum fusese ea în dimineaţa aceea, cînd se dusese la el în birou. Săriturile de pe stîncile de la

Acapulco nu se puteau compara cu ce simţise ea cînd intrase şi îl văzuse pentru prima oară după acea dimineaţă de Crăciun. Mai ales cînd se gîndea la ce avea să-i spună.

– Cînd am aflat? întrebă Ria ocolindu-i privirea. Nu mi-a venit ciclul o dată.

El se foi uşor pe scaun.

– Înţeleg că asta se mai întîmplă uneori.

– Se întîmplă. Dar nu mie. Eu l-am avut totdeauna regulat.

De data aceasta fu rîndul ei să tuşească. Se simţea jenată să discute asemenea lucruri personale cu acel necunoscut. Eh, nu tocmai „necunoscut". Ba da, necunoscut, căci ce ştia, în fond, despre el? Că era superb. Că ştia să deschidă o sticlă de şampanie corect. Că putea să conducă foarte bine pe drumurile acoperite de zăpadă. Că putea fermeca o femeie pînă o făcea să se dezbrace. În adevăratul sens al cuvîntului.

– A început să-mi fie rău... nu foarte rău, doar... spuse ea apoi şi se opri căutînd un cuvînt care să exprime exact acea senzaţie de moleşeală, acea neputinţă de a trage destul aer în piept, acel sentiment de saţietate chiar şi atunci

cînd îi era foame. Nu exista nici un cuvînt care să descrie acele stări cu exactitate. Simptome caracteristice, încheie ea.

– Ca, de exemplu?

– Greţuri. Instabilitate emoţională. Furnicături...

– Furnicături? întrebă el nedumerit.

– În sîni, adăugă ea forţîndu-se să rostească acel cuvînt.

– Ah, zise el privindu-i pieptul destul de mult timp. Iartă-mă.

Ea îşi încrucişă braţele peste burtă, dorindu-şi să-şi fi putut acoperi sînii pentru a nu i se vedea sfîrcurile întărite din cauza privirii lui pătrunzătoare.

– Ştii foarte bine care sînt simptomele, îi spuse ea scurt.

Taylor păru complet uluit.

– Da, bănuiesc.

– Pe urmă nu mi-a venit ciclul nici luna următoare. Iar ieri am fost la medic şi el mi-a confirmat diagnosticul. Termenul e douăzeci şi şase septembrie.

El scoase un oftat. Juraţii tocmai îi rostiseră verdictul de vinovăţie.

– Cred că totul e limpede.

– N-a existat nici un dubiu cu privire la tatăl copilului, în ciuda părerii dumitale despre viaţa mea sexuală, domnule MacKensie.

– Spune-mi Taylor, da? îi ceru el arţăgos.

Pe acelaşi ton îi spuse şi ea:

– Indiferent de „experienţa" ta cu mine, aşa cum ai spus cu grosolănie, nu obişnuiesc să mă culc în stînga şi-n dreapta.

– Te rog să mă ierţi că am spus asta. N-ar fi trebuit.

Reacţia lui o obosise, aşa că umerii i se lăsară şi ea îşi rezemă capul de spătarul balansoarului.

– Presupun că ai fost cît se poate de îndreptăţit să-ţi faci o asemenea impresie, spuse ea şi, rîzînd uşor, adăugă pe un ton plin de amărăciune şi dispreţ faţă de sine: în seara de Ajun am fost foarte uşor de întins.

– Nu spune asta.

– De ce, nu-i aşa? întrebă ea ridicîndu-şi capul şi privindu-l în ochi.

– N-am gîndit niciodată asta, nici atunci, nici acum.

– Ai gîndit-o azi-dimineaţă.

El îşi trecu mîna peste faţă şi oftă din nou.

– Ne învîrtim în cerc şi nu ajungem nicăieri,

spuse el susţinîndu-i privirea o clipă. Uite ce e, eu nu cred că eşti o pradă uşoară, pentru că, dacă *eşti tu, atunci sînt şi eu.* Şi să ştii că sînt extrem de pretenţios. Aşa că, hai să renunţăm la orice gen de acuzaţii şi să încercăm să ne gîndim ce să facem de-acum încolo, da?

Ria încuviinţă doar.

– Ce mai face tipul ăla cu care mi-ai spus că te vezi? Cel cu mama în Florida.

– Ciudat, chiar Guy[1] îl cheamă, spuse ea mirîndu-se că el mai ţinea minte amănuntele. Guy Patterson. Este asociatul firmei.

– I-ai spus?

– Da. Imediat după ce ţi-am spus ţie. Trebuia s-o fac.

– Şi?

Guy Patterson primise vestea şi mai rău decît Taylor. Pălise şi îi adresase cuvinte clare pe cînd Taylor făcuse doar aluzii.

– A ieşit din scenă definitiv, spuse ea simplu.

De fapt, dispariţia lui Guy din viaţa ei era o plăcere. Mai în vîrstă cu cincisprezece ani decît ea, era puţin cam plicticos. Se săturase de ideile

1. Tip

lui neinteresante şi conservatoare. Conversaţiile lor erau lipsite de farmec, deoarece el le îndrepta numai spre subiectele care îl interesau. Dacă stătea să se gîndească mai bine, Guy era ca o fată bătrînă şi nu era deloc amuzant. Singurul motiv pentru care ieşea cu el era acela că nimeni mai bun ca el nu se ivise la orizont. Nu ar fi ales niciodată un asemenea mod de a o rupe cu el, dar era bucuroasă că acest lucru se întîmplase.

– Ai fi putut spune că era copilul lui, zise Taylor şovăitor. De ce n-ai făcut-o?

– N-aş fi făcut niciodată aşa ceva! exclamă Ria furioasă. Ce fel de femeie mă crezi?

– Bine, iartă-mă.

– Şi, pe urmă, n-aş fi putut să-l păcălesc nici dacă aş fi vrut. Guy a suportat o operaţie de sterilizare cu ani în urmă.

Nu făcuse nici un secret din acest lucru. Cînd relaţia lor devenise ceva mai mult decît una dintre nişte parteneri de afaceri, îi spusese Riei că se putea gîndi la căsătorie, dar copiii ieşeau din discuţie. Mai exista şi un alt motiv pentru care Guy nu ar fi putut fi tatăl copilului, dar avea să-l lase pe domnul MacKensie să creadă ce

voia.

– Ţi s-a mai întîmplat vreodată? îl întrebă ea subit.

– Să am un copil? Nu. Dar ţie? Tu ai mai fost vreodată însărcinată?

– Nu.

Se întrebă de ce o bucura, oare, să ştie că era ceva nou şi pentru el. Nu exista nici o explicaţie decît că nu ar fi suportat gîndul de a fi încă una dintr-un şir lung de nefericite. Victimele lui Taylor.

El o studie cu atenţie cîteva clipe, dar îşi plecă privirea cînd o întrebă:

– Ai venit la mine pentru sprijin financiar?

– Sprijin financiar pentru ce?

– Pentru o mulţime de lucruri.

– Ca, de exemplu...?

– Avort. Asta ai de gînd să faci?

Ria întoarse capul şi ochii i se umplură de lacrimi, reflectînd lumina soarelui care apunea.

– Nu, domnule Mac... Nu, Taylor. Crezi în a trăi cu greşelile mele, nu în a le înlătura. Şi, pentru propria ta informare, să ştii că avorturile sînt ieftine în ziua de azi.

– Întrebam pentru că e tocmai perfect pentru

vită. Ştiu că există un anumit termen.

– Eşti sigur că nu-mi sugerezi că ar trebui să fac asta? Înainte să răspunzi ar trebui să te previn că e o întrebare retorică, pentru că nu voi avorta, spuse ea privindu-l aproape sfidător. Pentru care alt motiv ar fi trebuit să-ţi cer sprijinul financiar?

– Pentru a te ajuta înainte şi după naşterea copilului.

– Am un salariu foarte bun, peste comisionul pe care-l primesc pentru fiecare proiect. Îşi mulţumesc foarte mult, dar n-am nevoie de banii dumitale, domnule MacKensie.

Părăsindu-şi balansoarul, ea luă paharul de *Alka-Seltzer* de pe masă şi se îndreptă spre uşă.

Taylor o urmă. Bucătăria ei era plină de plante şi fu nevoit să dea la o parte o frunză cînd intră. Ea tocmai spăla paharul în chiuveta din inox.

– De ce te înfurii pentru tot ce spun?

Ea se răsuci brusc pentru a-l privi.

– Pentru că tot ce spui e jignitor.

– Scuză-mă, atunci, dar astăzi nu sînt eu însumi, spuse el puţin cam tare. Iartă-mă că subliniez faptul că sîntem puţin cam mari ca să ne trezim „în bucluc" ca nişte adolescenţi. Nu s-a întîmplat pe bancheta din spate a Ford-ului

tatei.

– De aceea nu văd de ce nu ne putem purta ca nişte adulţi şi să încetăm să mai dăm vina unul pe celălalt.

– Ba putem. Trebuie să mă obişnuiesc cu gîndul de a avea un copil. Tu ai avut la dispoziţie cîteva săptămîni, dar pentru mine e o noutate. Nu te aştepta să mă port firesc astăzi. Am suferit un şoc.

– Şi eu la fel! strigă ea. Nu trupul tău suferă toate aceste schimbări, ci al meu. Gîndeşte-te la modificările pe care trebuie să le suport.

– Mă gîndesc foarte bine, zise el încercînd să rămînă calm.

– Ai un mod ciudat da a arăta asta.

– Ţi-am spus că-mi pare rău.

– Atunci nu mai face aluzii jignitoare că te-aş stoarce de bani şi alte chestii din astea. Eu îmi recunosc obligaţiile. Tu de ce n-o faci? E răspunderea amîndurora în mod egal. Amîndoi am fost pe canapeaua aia şi amîndurora ne-a plăcut. A fost simultan...

Îngrozită de cuvintele pe care le spunea, Ria îi întoarse spatele din nou. Obrajii îi luară foc. Nu mai roşise nici înainte, nici după Ajunul Crăciu-

nului. Se părea că păstrase toată roşeaţa pentru Taylor MacKensie.

Inima îi bătea cu putere. Gura îi era uscată şi palmele asudate. În urechi îi răsuna un zgomot la fel de puternic ca acela al valurilor sparte. De fapt, avea impresia că acestea îi izbeau lobii urechilor care îi ardeau.

Avu nevoie de un moment pentru a se aduna.

– Am vrut să spun doar că sînt gata să-mi asum răspunderea pentru acţiunile mele din seara aceea, spuse ea cu o voce tremurătoare. N-o să-mi fie uşor să am un copil, dar o să-l am şi asta e. Nu mă cunoşti prea bine, altfel nu te-ai fi gîndit că aş recurge la avort, spuse ea cutremurîndu-se.

– De fapt, de ce mi-ai spus de copil?

Ea se întoarse încet, evident uluită de acea întrebare.

– Nu voiai să ştii că eşti tatăl? Am considerat că era o obligaţie morală din partea mea.

– Integritatea ta e admirabilă.

– Dar ai fi preferat să nu te implic, spuse ea rîzînd uşor. N-o să-i placă iepuraşului pe schiuri?

– Iepuraşul pe schiuri?

– Cea care s-a supărat pentru că n-ai mers la

schi cu ea.

– Lisa?

Lisa. Ria se întrebase ce părere avusese Lisa de felul în care îşi petrecuse Taylor Ajunul Crăciunului. Fusese geloasă? Sau se culcase şi ea cu instructorul de schi? Erau, oare, destul de sofisticaţi încît să-şi spună unul altuia despre escapadele avute? Oare el îi povestise Lisei despre modul cum făcuse dragoste, pentru a o stimula?

Acel gînd îi făcu rău. Îşi duse o mînă la burtă şi pe cealaltă la gură.

Taylor sări de parcă fusese împuşcat.

– Ce este?

– Nimic.

– Ceva s-a întîmplat, fir-ar să fie.

– Nimic!

– Dar te-ai făcut verde la faţă!

Ea trase adînc aer în piept printre buzele albe ca varul.

– Mi-e puţin rău, atîta tot.

– Stai jos, spuse el trăgînd un scaun de sub masă.

– Mi-e bine, crede-mă.

– Stai jos.

Ordinul fu dat cu o voce atît de încordată şi de autoritară, încît Ria nu avu puterea să i se opună. El trase un scaun şi pentru sine şi se aşeză trecîndu-şi degetele prin păr.

– Să nu mă mai sperii aşa. Vrei să-ţi dau ceva?

– Nu, spuse ea privindu-l.

El se uita la ea cu severitate.

– Bine. Nişte sărăţele. Îmi liniştesc stomacul uneori.

Îi spuse unde putea găsi o cutie şi el umplu masa cu firimituri cînd încercă să scoată două sărăţele din pachet. Acesta căzu pe podea cînd el îl lovi cu pulpa dînd să se aşeze din nou pe scaun. Ciugulind uşor, Ria începu să rîdă.

– Ce este? mormăi el.

– Pentru cineva care se pricepe atît de bine să desfacă sticle de şampanie, nu te descurci la fel de bine şi cu cutiile cu sărăţele.

El zîmbi cu tristeţe.

– Am mai multă experienţă în desfacerea sticlelor de şampanie decît cu femei însărcinate.

Ria deveni serioasă imediat. Scuturîndu-şi sarea de pe mîini, spuse încet:

– Sînt convinsă.

Rămaseră amîndoi surprinşi cînd el se întinse

peste masă pentru a-i acoperi mîinile cu ale sale.

– Te rog să nu te superi, zise el. N-am spus-o cu nici o intenţie.

Ea îi privi mîna, care era frumoasă şi foarte masculină. Cu unghii drepte, tăiate îngrijit. Simţi un gol în stomac cînd îşi aminti că acele mîini îi atinseseră trupul, îi frămîntaseră sînii care şi acum chiar ardeau de dorinţa de a fi atinşi. Vîrfurile acelor degete o mîngîiaseră în părţile cele mai intime, înălţînd-o spre extaz, obţinînd şi dăruind plăcere în egală măsură. Cel puţin aşa credea, că el simţise plăcere cînd o mîngîiase. Spera.

Tulburată de acele gînduri, ea îşi înălţă capul şi privi drept în ochii lui albaştri.

– I-ai spus Lisei despre mine?

– Sigur că nu, zise el retrăgîndu-şi mîna brusc.

– Nu cred că aş fi suportat asta.

Îi venea să plîngă, aşa cum făcuse în ultimele cîteva săptămîni şi speră să nu izbucnească în lacrimi la gîndul că el şi Lisa s-ar fi putut distra pe seama ei.

– Mărturisesc că ies cu o mulţime de femei, dar nu sînt chiar atît de ticălos, Ria.

– Credeam că te-ai folosit de Ajunul Crăciu-

nului ca s-o faci geloasă.

– Tu te-ai folosit de asta ca să-l faci gelos pe Guy?

– Eu nu joc astfel de jocuri.

– Nici eu.

Îşi dădu seama că spunea adevărul.

– N-am spus nimănui.

– A trebuit să-i spui lui Guy...

– Nu i-am spus o anume zi şi nici cum te cheamă. Te mai vezi cu ea?

– Cu Lisa? Da.

– Ce părere o să aibă despre situaţia asta?

– Nu o interesează.

Ria îl privi uluită.

– S-ar putea să vă certaţi.

– Nu e vorba de aşa ceva între noi.

Se simţise liber să se culce cu o altă femeie fără ca, mai tîrziu, să fie nevoit să răspundă nici în faţa conştiinţei, nici a prietenei sale constante. Acest lucru îi demonstra cît se poate de limpede cît de lipsit de însemnătate fusese actul lor pentru el. Inima o durea îngrozitor, de parcă frontierele sufletului ei fuseseră încălcate.

– Acum, că ne-am recunoscut obligaţiile faţă de acest copil şi am eliminat avortul ca alterna-

tivă, ce sugerezi să facem? întrebă el.

Ria îi susţinu privirea fără să clipească.

– Va trebui să te căsătoreşti cu mine, domnule MacKensie.

Trei

– E şi ăsta un răspuns, zise el după o pauză de cîteva clipe de tăcere încordată.

– Nu văd de ce am bate cîmpii.

– Domnişoară Lavender, mă îndoiesc că ai bătut cîmpii vreodată, spuse el şi, ridicîndu-se de pe scaun, se duse la frigider.

Găsind o bere înăuntru, o deschise.

– Din moment ce m-ai cerut în căsătorie, mă

simt liber să-ţi iau o bere.

– Serveşte-te.

– Mulţumesc.

O salută ironic cu cutia de bere, din care sorbi apoi, privind-o.

– Se pare că părerile noastre în legătură cu Ajunul Crăciunului se deosebesc puţin.

– Ce vrei să spui?

– În nici un caz n-ai fost forţată şi nici măcar n-a trebuit să te conving prea mult. Şi tu ai vrut la fel de mult ca mine să te întinzi goală pe haina aia de blană.

– Nu trebuie să fii vulgar.

– Iar tu nu trebuie să faci pe sfînta.

– Am vrut numai să înţelegi ce aştept de la tine.

El făcu un efort să se calmeze şi spuse pe un ton mai liniştit:

– Crezi că ar trebui să ne căsătorim, nu? Dă-mi un motiv întemeiat.

– Aşa cum ai spus şi tu, amîndoi am vrut să...

Îşi feri privirea deodată, după care, nevrînd ca stînjeneala ei să fie luată drept slăbiciune, îl privi drept în ochi.

– De ce să înfrunt totul singură?

– Nu citeşti *Good Housekeeping* şi *Cosmopolitan*? E la modă ca părinţii să-şi crească singuri copiii, inclusiv bărbaţii.

– Am de gînd să-mi cresc copilul singură.

El îşi apropie cutia de bere de faţă şi o studie.

– Trebuie să fie foarte tare. O clipă am avut impresia că ai sugerat căsătoria şi pe urmă ai spus că ai de gînd să creşti copilul singură.

– Nu-i o glumă!

– Bineînţeles că nu e. Aşa că te rog să nu mai vorbeşti enigmatic, spuse el trîntind cutia pe dulap. Deci, cum facem, Ria? Ne căsătorim sau îl vei creşte singură?

– Ambele. Puţin îmi pasă dacă anulăm căsătoria în clipa în care ies din spital, dar copilul meu va fi legitim şi îşi va avea ambii părinţi acolo în ziua în care se va naşte.

– Dacă vrei o anulare imediat după aceea, atunci de ce să ne mai ostenim cu formalităţile?

Ea îl privi nedumerită.

– Îţi cer prea mult?

– Nu, fir-ar să fie. Nu asta am vrut să spun. Crezi că i-aş întoarce spatele propriului meu copil? Că nu mi-ar păsa absolut deloc de el?

– Nu ştiu. Nu te cunosc.

– Se vede.

Încetă să mai strige, îşi dădu capul pe spate şi trase adînc aer în piept.

– Încercam doar să înţeleg de ce crezi că ar trebui să ne căsătorim cînd, de fapt, vrei să-ţi creşti copilul singură.

Ria se ridică de pe scaun şi începu să-şi facă de lucru cu jaluzelele.

– Să zicem că e o ciudăţenie de a mea.

– Ca şi pomii de Crăciun naturali.

Îi aruncă repede o privire peste umăr.

– Da. Cam aşa ceva. Părinţii trebuie să fie căsătoriţi cînd li se naşte copilul.

Taylor veni lîngă ea şi îi puse mîinile pe umeri. O întoarse apoi şi îi dădu capul pe spate, dar Ria rămase rigidă. Acea îmbrăţişare îi amintea prea mult de clipa în care el îi spusese că avea fulgi de zăpadă în păr, după care îi dăduse capul pe spate sărutînd-o pentru prima oară. Avea aceeaşi expresie tandră.

– Mai încearcă o dată, Ria. Spune-mi de ce vrei să ne căsătorim. Din convingere religioasă?

– Parţial doar.

– Le-ai spus părinţilor tăi de copil? Te presează cumva?

– Nu, la ambele întrebări.

– Atunci de ce? Acesta a fost motivul pentru care ai venit la mine azi, nu-i aşa? Să mă rogi să mă însor cu tine.

– Să insist s-o faci.

– Nu crezi că merit să cunosc adevăratul motiv?

Ea încercă să se smulgă din strînsoare, dar el nu o lăsă.

– Spune-mi, Ria.

– Nu contează.

– Pe naiba nu contează.

– Uite ce e, Taylor, ştiu că nu mă iubeşti. Nici eu nu te iubesc. Nu sîntem „îndrăgostiţi". Nici măcar nu sînt sigură că ne placem reciproc. Ceea ce s-a întîmplat între noi a fost ceva pur fizic. O aprindere spontană a glandelor. A fost...

Îşi umezi buzele nervoasă.

– Dorinţă trupească.

Ochii lui străluciră.

– De acord.

– Şi acum plătim.

– Poate.

– Dar nu cred că şi copilul ar trebui s-o facă.

– Nici eu nu cred.

– Aşa că, pentru binele lui...

– Încetează cu chestia asta, o întrerupse el nerăbdător. De ce ar trebui să ne căsătorim?

– Ţi-am spuse deja...

– *De ce?*

– Fiindcă eu am fost nelegitimă.

Depărtîndu-se furioasă de el, se întoarse în living-room, dar se răsuci cînd îi auzi paşii în spatele ei.

– Eh, eşti mulţumit? Nu vreau ca şi copilul meu să trăiască marcat de pata pe care am avut-o eu.

– Se pare că te-ai descurcat foarte bine, spuse el încet.

– Datorită celor doi oameni minunaţi care m-au adoptat. Nu-ţi face griji, mama copilului tău nu-i psihopată. Nu am nici o ciudăţenie. Am trăit liniştită cu gîndul că eram iubită şi dorită de Robert şi de Frida Lavender.

– Unii copii care sînt crescuţi de adevăraţii lor părinţi nu au un asemenea noroc.

– Ştiu asta foarte bine, spuse ea frîngîndu-şi mîinile. Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru că mi i-a dăruit pe mama şi pe tata, zise ea după care trase aer în piept. Dar nu pot să uit că n-am fost dorită. Doi oameni m-au alungat, s-au descoto-

rosit de mine pentru că am fost un accident biologic. N-au vrut să aibă un copil împreună, spuse ea evitînd să-l privească. La fel ca noi.

Taylor traversă încăperea şi îi luă mîna. Trăgînd-o după el, se duse spre canapea făcînd-o să se aşeze lîngă el.

– Pari epuizată. Stai jos.

– Vorbesc foarte serios, Taylor, spuse ea cu disperare în glas. Nu vreau să-i fac aşa ceva copilului meu.

– Te-am auzit.

Acum, că spusese adevărul, Ria îşi coborî garda şi îşi rezemă capul de spătarul canapelei. Trase din nou aer în piept, dar insuficient, şi apoi îl expiră încet, dorindu-şi să se relaxeze.

Aşa cum se întîmpla aproape în fiecare seară din ultima perioadă, o cuprinse somnul. Abia îşi mai putea ţine ochii deschişi. Trecură cîteva minute pînă să-şi dea seama că, în realitate, erau închişi. Cînd îi deschise, văzu că Taylor o privea zîmbind.

– Ce s-a întîmplat?

– Tocmai mă gîndeam cît de mult te pot păcăli primele impresii, îi spuse el şi privirea ei îl obligă să explice mai clar. Cînd te-am văzut prima oară,

m-a uluit frumuseţea ta.

Ea înghiţi cu greu.

– Mulţumesc.

El ridică din umeri.

– N-are sens să mă prefac acum că nu mi-a plăcut ce-am văzut. Ştii foarte bine.

Se priviră stînjenitor de mult. În cele din urmă, el continuă:

– Mi-am zis că eşti o adevărată doamnă. Felul cum erai îmbrăcată. Cum flirtai. Aveai nişte ţîţe superbe, un fund nemaipomenit şi un teribil simţ al umorului.

Acest simţ al umorului se făcu simţit şi acum, căci Ria roşi şi rîse cu modestie.

– Îţi mulţumesc din nou, deşi aş vrea să ştii că nu sînt de acord cu estimările tale.

– Am înţeles.

– Poate ar fi mai bine să treci la subiect, domnule MacKensie.

El se uita la baza gîtului ei la fel cum se uită un copil sărac la un tort de ciocolată aflat într-o vitrină.

– Da, poate ar fi mai bine, spuse el posomorît. Ideea e că, sub această înfăţişare sofisticată, Ria Lavender e o fată demodată, care se agaţă de

ciudatul şi depăşitul cod al moralităţii.

– Rîzi de mine?

– Nu. Îţi fac un compliment. Asemenea fete nu prea se mai întîlnesc în ziua de azi.

– Nu-i adevărat, spuse ea tăios. Nu le-ai căutat.

El avu bunul simţ de a rîde.

– Vinovat. Dar am şi alte calităţi. Dacă m-ai fi lăsat, te-aş fi cerut eu mai întîi.

Gura ei se întredeschise de uimire.

– Exact, Ria, spuse el dîndu-i o şuviţă de păr după ureche. Am venit aici în seara asta ca să te rog să te căsătoreşti cu mine. Cel puţin pînă la naşterea copilului.

– De ce?

El păru uimit şi apoi rîse.

– Pentru toate motivele menţionate de tine. Parcă ai pomenit ceva de a trăi cu propriile greşeli, de împărţirea responsabilităţii, de legitimitate.

– Dacă ai fost de acord cu tot, de ce m-ai pus în defensivă?

– Tu însăţi mi-ai spus în seara de Ajun că n-aş lăsa pe nimeni să-şi bată joc de mine. Cînd ai început să vii cu pretenţii, te-am înfruntat.

– Şi deci ţi-am dat toate explicaţiile astea

degeaba.

– Nu cred că a fost chiar degeaba. Te cunosc mai bine acum, ştiu cum gîndeşti şi ce părere ai în legătură cu anumite lucruri.

– Ei bine, tu ai rămas tot un mister pentru mine.

– Dă-mi voie să lămuresc un aspect foarte important.

Cînd ea îi acordă toată atenţia, spuse:

– Crezi, evident, că sînt un individ care n-ar avea nici un fel de scrupule în a popula statul cu mici bastarzi MacKensie.

Zîmbi cînd o văzu plecîndu-şi privirea vinovată.

– Dimpotrivă, am o conştiinţă şi o moralitate puternice. Dacă acest lucru mi s-ar fi întîmplat în liceu, m-aş fi însurat cu fata.

Acest lucru o înfurie.

– Nici nu o vreau, nici n-am nevoie de mila ta.

– Dumnezeule, ce caustică eşti. N-o lua de la capăt. Nu cînd abia am reuşit să te liniştesc.

– Şi nu insinua că aş fi o iapă agitată.

El scoase o înjurătură.

– Putem să revenim la subiect?

Ea îşi recăpătă stăpînirea de sine.

– Nu m-am gîndit la mine cînd ţi-am cerut să

ne căsătorim, ci la copil.

– Şi eu la fel, spuse Taylor. Doar e şi al meu. Mă interesează viitorul lui. N-aş renunţa niciodată la drepturile mele asupra lui. Ceea ce s-ar putea întîmpla dacă n-am fi căsătoriţi.

– Deci o faci din motive legale.

– Amîndoi avem motivele noastre.

Cufundată în gînduri, Ria îşi privea degetele de la picioare. Bănuia că era firesc ca el să aibă unele drepturi legale asupra copilului. Viaţa ei ar fi fost îngrozitor de goală dacă n-ar fi existat Robert Lavender. Oare, putea să-i nege copilului dreptul de a avea un tată? Chiar şi unul parţial?

– Bine. O să ajungem la o înţelegere privind custodia odată cu anularea căsătoriei.

– Nici n-am vorbit de nuntă şi vorbim deja de anulare.

Ea îi zîmbi.

– Avem destul timp pentru asta. Îţi cer doar să ne căsătorim cu vreo săptămînă înainte de termen.

Dădu să se ridice, crezînd că se înţeleseseră, dar Taylor o prinse imediat de pulover.

– Cu o singură condiţie.

Ea se aşezã din nou şi îl privi suspicioasă.

– Care?

– Să ne căsătorim imediat. Mîine. Poimîine, cel tîrziu. Cît mai curînd posibil.

– De ce atîta grabă?

– Pentru că ar fi o catastrofă din punct de vedere politic pentru mine dacă m-aş grăbi să mă însor cu cîteva zile înainte de naşterea copilului meu.

– Dar vei fi numit deja. Nici Bleeker, nici nimeni altcineva nu- ţi mai poate face nici un rău atunci.

– Voi fi numit, aşa e, dar cît de demnă de încredere va fi moralitatea mea atunci? spuse el şi clătină din cap. Nu, nu. Trebuie să ne căsătorim cu mult înainte de naştere.

– Nu va fi nevoie să afle cineva că eşti tatăl. Eu n-o să spun nimănui. Plecăm din oraş să ne căsătorim. Poţi să vezi copilul pe ascuns.

– Ria, amîndoi sîntem persoane publice. Tu cunoşti o mulţime de oameni. La fel şi eu. Mulţi dintre ei ne-au văzut plecînd împreună în seara de Ajun.

– Chiar crezi că vor aduna doi şi cu doi?

– Nu, vor aduna unu şi cu unu şi le va da trei. Eu, tu şi copilul. Sau vor număra nouă luni începînd cu acea dată şi le va da 26 septembrie.

Şi detest să fac lucrurile pe ascuns. Dacă facem asta ca să dăm legitimitate copilului nostru, ar fi bine s-o facem imediat. Altfel, nu ne mai căsătorim deloc.

– Dar toată lumea va şti de ce ne-am căsătorit dacă vom cere o anulare imediat după naştere.

– Vor fi doar nişte speculaţii.

– Vor fi şi mai multe speculaţii dacă ne grăbim să ne căsătorim fără să ne întîlnim de cîteva ori mai întîi. Zvonurile vor începe să se răspîndească odată cu primele semne de sarcină.

El îi privi burta plată. Instinctiv o atinse cu mîna.

– Greu de crezut, nu? Că e un copilaş acolo.

Era greu de crezut pentru Ria că i se înmuiau oasele ori de cîte ori o atingea el. Dar, cînd palma lui stătu fermă şi caldă pe burta ei, fu cuprinsă de o moleşeală şi de o ameţeală care nu aveau nici o legătură cu sarcina.

– Acum, că m-am obişnuit cu ideea, îmi place gîndul că bebeluşul meu se dezvoltă în tine, spuse el ridicîndu-şi ochii uluitor de albaştri spre ea. De fapt, îmi place gîndul că exişti, punct.

Se aplecă apoi puţin înainte şi o sărută apăsat pe buze. După care, înclinîndu-şi capul, o sărută

din nou. De data aceasta, buzele lui erau desfăcute. Se apăsară pe ale ei, frecîndu-le uşor, pînă cînd le separară.

Deci nu fusese beată în seara de Ajun. Sărutările lui nu fuseseră înfrumuseţate de farmecul şampaniei sau de amintirea ei. Erau la fel de pricepute şi de păcătoase ca atunci. Limba lui era agilă, iute şi uşoară, lentă, alunecoasă şi sexy.

Mîna lui se ridică spre partea laterală a sînului şi i-l apăsă. După aceea, îşi trecu degetul mare peste sfîrc şi Ria gemu pentru că mîngîierea aceea era atît de superbă pentru carnea ei sensibilă, dureroasă şi dornică.

El îi şopti numele cînd sărutul căpătă intensitate. Îi apăsă şi mai mult gura, iar limba i se cufundă şi mai adînc. Ria se pierdu în minunea acelui sărut, în prezenţa liniştitoare a trupului lui, în mirosul părului şi al pielii lui. Se afundă din nou în Taylor MacKensie, la fel ca în seara de Ajun. Şi se îneca, se îneca...

Se desprinse deodată, brusc.

– Nu, Taylor, nu putem.

El respira greu şi clipea des.

– Cum adică?

– Aşa.

– Foarte bun motiv.

– Am şi eu o condiţie de pus. Nu poate fi vorba de nici un pic de intimitate între noi.

– Aş vrea să-mi fi spus asta cu vreo trei sărutări şi un pipăit în urmă, mormăi el.

Ea se ridică şi îşi trase în jos puloverul, care se răsucise sub sîni. Îşi trecu degetele prin păr într-o încercare zadarnică de a-l aranja. Îşi frecă apoi mîinile de pulpe, dorindu-şi ca acel gest să potolească acea febră dulce dintre ele. De ce îl mai dorea încă? Cum îl mai putea dori, cînd plătea atît de scump singura lor noapte petrecută împreună?

– Orice fel de implicare emoţională sau fizică nu va face decît să îngreuneze situaţia.

– Nu poate fi mai grea decît acum.

– Taylor!

– Glumeam, spuse el şi se ridică încet. O să mă ocup de tot ce trebuie şi o să te sun.

Porni spre uşă.

– Stai puţin! Nu poţi pleca pînă nu discutăm. Ce le vom spune oamenilor cînd ne vor întreba de ce nu locuim împreună?

– Nu vor întreba, pentru că vom locui împreună.

– Poftim? Nu se poate! Unde?

– Acasă la mine.

– Exclus.

– Ria, te rog să mă crezi, n-am chef de ceartă acum.

– Trebuie să lămurim treaba asta.

– Şi eu trebuie să lămuresc treaba asta, strigă el arătînd în jos, ceea ce o făcu să închidă gura cu zgomot, iar el încuviinţă. Exact. Trebuie să mă duc acasă, să fac un duş rece şi să-ncerc să mă obişnuiesc cu gîndul că mă însor cu o femeie frumoasă, sexy şi însărcinată. E bine? întrebă el tăios. O să te sun.

– Bine.

Taylor dădu din cap aprobator şi o conduse în sala unde se afla judecătorul de pace. Se ocupase de toate amănuntele şi aranjase ca judecătorul să-i căsătorească la ora cinci după-amiază, după o zi de muncă pentru amîndoi.

Ria se dusese acasă să facă o baie şi să se schimbe. Era un ritual necesar, dar era, totuşi, o

nuntă. Nunta ei. Sperase că îmbrăcatul o va face să se simtă mai bine. Era prea tîrziu ca să se mai răzgîndească, dar acum se întreba dacă făcuse bine spunîndu-i lui Taylor de copil.

După ce fusese asigurată de medic că era, într-adevăr, însărcinată, hotărîse ca ea şi tatăl să se căsătorească doar înainte de naşterea copilului. În timpul acelei nopţi de insomnie, îşi imaginase cum ea şi Taylor aveau să semneze hîrtiile care îi legau în faţa legii, după care avea să urmeze un alt act care îi despărţea, după ce copilul avea să se nască.

Lucruri ca împărţirea aceleiaşi case şi aceluiaşi nume de familie nu apăruseră în închipuirile ei şi nici acel buchet de boboci de trandafiri albi şi de culoarea caisei, pe care i-l dăduse cînd venise să o ia. Acea căsătorie forţată fusese umanizată, dar ea nu îşi dădea seama cu exactitate cînd se întîmplase acest lucru.

Buchetul îi tremura în mîini în timp ce îşi rostea legămîntul în faţa judecătorului şi a secretarei acestuia, care era şi martoră. Cînd judecătorul pomeni de inel, Taylor o ului scoţînd o verighetă de aur simplă din buzunarul vestei şi punîndu-i-o pe deget.

Iar cînd judecătorul le permise să se sărute, Taylor îşi puse tot talentul, convingîndu-i pe ambii martori zîmbitori că era o unire din dragoste. Sărutul acela aproape că o convinse şi pe mireasa rămasă fără suflare, dar ea ştia mai bine.

Părăsiră tribunalul ca proaspăt căsătoriţi. Ria, încă ameţită în urma acelui sărut care pecetluise ceremonia, spuse:

– N-ar fi trebuit să te osteneşti să procuri inelul.

– Sînt hotărît ca soţiile mele să nu ducă lipsă de nimic, spuse el aruncîndu-i un zîmbet fermecător.

– Sînt prima.

– Stabilesc un precedent, zise el deschizîndu-i portiera. Am rezervat o masă la *La Fleur.*

Mirele era plin de surprize.

– Aş vrea să n-o fi făcut.

– Nu ţi-e foame?

– Nu prea, spuse ea evaziv.

– Te simţi rău?

Ea se gîndi să mintă, dar hotărî că nu era un mod prea plăcut de a începe orice fel de căsnicie.

– Nu, nu-i vorba de asta.

El intră cu maşina în parcarea restaurantului,

dar îl ignoră pe paznicul care veni spre el.

– Atunci, ce este, Ria?

– Totul. Buchetul, inelul, cina. Totul e atît de... nupţial.

– Nu-ţi plac trandafirii? Voiai un inel de argint? Cu diamant? *La Fleur* nu e restaurantul tău preferat?

– Fir-ar să fie, încetează cu glumele. Ştii foarte bine ce vreau să spun.

– Nu, nu ştiu. Ce-ar fi să-mi explici mai bine?

– Bine, o s-o fac. Nu exagera cu chestia asta.

Nervos, el o privi muşcîndu-şi buzele.

– Se presupune că sînt îndrăgostit nebuneşte de tine, nu? Destul de mult ca să mă căsătoresc în grabă. Nu crezi că un asemenea bărbat ar trebui să exagereze?

– Nu te-ai căsătorit cu mine în grabă şi nu eşti îndrăgostit nebuneşte.

– Dar ei nu ştiu asta, spuse el arătînd spre lume, prin parbriz. Şi trebuie să facem în aşa fel ca totul să fie convingător.

– Ca să nu-ţi fie ameninţată cariera politică? întrebă ea cu răutate.

Muşchii maxilarului lui se contractară şi ochii i se răciră. Aplecîndu-se spre ea, îi spuse:

– Nu, ca oamenii să nu afle că te-ai culcat cu un necunoscut în seara de Ajun.

Toată culoarea dispăru din obrajii Riei, în timp ce tot conţinutul stomacului ei se ridică la suprafaţă.

– Îmi vine să vărs, zise ea şi căută agitată mînerul portierei.

Azvîrlindu-i cheile paznicului, Taylor o duse repede în local şi ajunseră la toaletă exact la timp. După aceea, bătrîna care lucra acolo îi aduse două comprese reci. Una i-o puse pe frunte şi cealaltă pe gît.

– I-am spus barmanului de nu ştiu cîte ori să nu mai facă băuturile atît de tari, spuse ea bătînd-o uşor pe mînă.

– N-am băut nimic. Sînt...

Era să spună „Sînt însărcinată", dar se răzgîndi şi zise:

– Abia m-am căsătorit.

Chipul ridat al femeii fu luminat de un zîmbet larg.

– Teamă de noaptea nunţii? O să-ţi treacă repede.

Ria zîmbi stins. Cînd fu sigură că îi trecuse starea de greaţă, îşi dădu cu ruj şi plecă însoţită

de urările femeii pentru o viaţă fericită.

Taylor se plimba agitat prin hol.

– Ţi-e mai bine?

– Da.

Părea să-i fie aproape la fel de rău ca ei.

– Ria, îmi pare rău. Doamne, ce lucru oribil am putut să spun.

– Da, a fost un lucru îngrozitor. Dar îţi accept scuzele, pentru că şi eu am fost răutăcioasă.

Era copleşită de emoţie şi ochii i se umplură de lacrimi pe care nu le putea reţine. Nu reuşi să găsească o batistă în poşeta micuţă, dar Taylor i-o întinse pe a lui, care avea şi monogramă.

– Te-am provocat, spuse ea. Tu ai fost atît de atent. Mă aşteptam să fii îmbufnat şi supărat pentru toate astea. Eram pregătită pentru ironiile tale, dar nu pentru bunătatea ta, zise ea apoi şi, ridicîndu-şi capul, observă că se strînseseră cîteva persoane în jurul lor. Toată lumea se uită la noi.

– Nu-ţi face griji. E firesc ca miresele să plîngă, spuse el. Mai ales cînd mirele îşi scoate pantalonii.

Ea rîse în timp ce el o luă de cot şi o conduse într-un separeu, unde se aflau telefoane publice şi

automate de ţigări. Le oferea puţină intimitate.

– Ria, spuse el mîngîindu-i obrazul uşor. Ce ţi-am spus în maşină... a fost un cuvînt extrem de urît pentru ceva atît de minunat ca a face un copil. Şi...

– Ce? întrebă ea cînd pauza se prelungi.

– Nu m-am gîndit niciodată că ne-am fi culcat amîndoi.

Privirea lui îndelungată fu întreruptă de un bărbat care venise să dea un telefon.

– Nu trebuie să rămînem dacă nu te simţi bine, spuse Taylor tamponîndu-i obrajii cu batista înainte de a o pune înapoi în buzunar.

– Ba da, te rog, vreau să rămînem. Te-ai deranjat atît să faci rezervarea. Ar fi păcat să o pierdem.

Îşi dădu seama după zîmbetul lui că era încîntat. *Maître d' hôtel* întrebă dacă domnişoara Lavender se simţea mai bine acum. Ea îl asigură că da, dar Taylor îi spuse:

– Este doamna MacKensie acum, Peter.

Şeful de sală, care îi cunoştea pe amîndoi, îşi reveni admirabil din şoc şi spuse:

– Felicitări, domnule MacKensie.

Îi făcu o plecăciune reverenţioasă Riei şi apoi îi

conduse la cea mai bună masă din restaurant, trimiţîndu-le după aceea o sticlă de şampanie din partea sa. În cîteva minute, toată lumea din bucătărie, chelnerii, ceilalţi clienţi şi chiar şi paznicul parcării care ştergea maşina Corvette cu gesturi aproape senzuale, află că primarul ales MacKensie se căsătorise cu arhitecta Ria Lavender.

– Nu te plictiseşti că bărbaţii te privesc cu vădită dorinţă?

Ea lăsă în jos meniul îmbrăcat în piele pe care se uita şi îl privi pe Taylor pe deasupra. Ochii ei nu mai erau tulburi, iar culoarea îi revenise în obraji.

– Ce-ai spus?

– Toate capetele s-au întors cînd ai străbătut restaurantul.

– Ţi s-a părut.

– Deloc. O duzină de perechi de ochi invidioşi m-au înjunghiat în spate. Mi-e milă de bieţii oameni, dar asta nu înseamnă că o să suport să se holbeze la nevasta mea.

Ria ştia că spune aiureli numai pentru a o face să se simtă mai bine, dar acest lucru dădea rezultate. Ba chiar se încălzi sub privirea lui cer-

cetătoare.

– E o rochie nouă?

Nu voia să admită că o cumpărase special pentru ceremonie, mai ales după ce îl acuzase pe el de a fi acordat prea multă atenţie evenimentului. Costumul ecru, din două piese, avea o fustă dreaptă şi o jachetă cu un singur nasture şi un singur rever din dantelă de aceeaşi culoare. Un şirag de perle se vedea în decolteul micuţ.

– Da, e nouă, dar n-am cumpărat-o numai pentru astăzi. Îmi trebuia oricum.

Taylor zîmbi şicanator.

– Şi perlele, sînt cadou de la un bărbat?

– De la părinţii mei. La absolvirea colegiului.

El încuviinţă satisfăcut.

– Ce-ai vrea să mănînci?

– Supă de pui *Campbell*.

El zîmbi din spatele meniului său.

– Atunci comandă *consommé*. Asta o să-ţi aducă.

Ria fu uimită descoperind că putuse să mănînce un piept de pui întreg. Ca desert, din partea restaurantului li se trimise un tort alb exact pentru două persoane. Spre încîntarea personalului, Taylor îl tăie ceremonios. Îşi dădură unul al-

tuia să mănînce şi toastară cu şampanie, deşi Ria abia sorbi din paharul ei.

Cînd sosi momentul plecării, Taylor îi ţinu scaunul şi o conduse spre ieşire cu o mînă în jurul mijlocului. Tocmai ajunseseră în dreptul biroului şefului de sală, cînd se întîlniră nas în nas cu un grup de trei persoane care aşteptau să fie conduşi la o masă.

Privirea blondei care nu era însoţită alunecă peste Ria fără să o vadă. Îi zîmbi încîntată lui Taylor.

– Taylor, ce bine-mi pare să te văd. Doar nu pleci, nu? E atît de devreme. Noi tocmai am venit. Îţi aminteşti de soţii Wilson?

– Bineînţeles, spuse el strîngînd mîna bărbatului şi salutînd-o din cap pe soţia acestuia.

– Ce-ar fi să stai cu noi? sugeră blonda.

O încluse şi pe Ria în invitaţie privind doar vag în direcţia ei, după care îşi întoarse din nou privirea lacomă asupra lui Taylor.

– Îmi pare rău, nu în seara asta. Ria, ea este Lisa Burton. Lisa, ea este Ria, soţia mea.

Soţii Wilson făcură ca momentul să nu fie un fiasco total. Ambele femei amuţiseră de uimire. Ria îşi reveni mai repede. Răspunse prezentării şi

întrebării doamnei Wilson dacă era acea arhitectă despre care auzise vorbindu-se atît de mult.

Lisa încălcă, însă, orice regulă de etichetă şi atacă imediat ce îşi recăpătă graiul.

– Nu e cam pripit, Taylor?

Nu era nevoie de explicaţii. Ochii Lisei erau plini de răutate. Taylor o luă pe după umeri pe Ria.

– Am cunoscut-o pe Ria toamna trecută.

Tîrziu, toamna trecută foarte tîrziu, îşi spuse Ria.

– Ne-am căsătorit astăzi după-amiază.

După ce spuse tot ce avea de spus, o înghionti uşor pe Ria.

– Acum vă rugăm să ne scuzaţi, dar ne grăbim să ajungem acasă.

Genunchii Riei erau gata să cedeze, iar obrajii îi ardeau cînd Taylor insinuă că noaptea nunţii urma să înceapă peste puţin timp. Era teribil de bucuroasă să părăsească restaurantul mai repede la braţul lui. Rezistă încrucişîndu-şi braţele strîns peste burtă în timp ce aşteptau să li se aducă maşina. Taylor, fredonînd fals, se uita pe anunţurile de obiecte pierdute şi găsite şi oferte de locuri de muncă, lipite pe peretele garajului.

Odată ce se află în maşină, Ria îşi sprijini capul în mînă.

– Sper că n-o să dai afară *consommé*-ul, nu? o întrebă el. Pentru că, dacă-i aşa, ţi-aş fi recunoscător dacă mi-ai spune din timp ca să pot opri.

– Taylor, tocmai am cunoscut-o pe Lisa. Pe Lisa ta. Ai văzut expresia de pe chipul ei cînd i-ai spus că sînt soţia ta? Cum poţi fi atît de indiferent?

– Nu vreau să vorbim despre Lisa, spuse el încordat.

– Evident, dar cred că ar trebui s-o facem.

El îşi încleştă maxilarul şi nu spuse nimic. Cînd ajunseră acasă, Ria abia dacă îi aruncă o privire noului ei cămin. Era prea supărată pentru faptul că Taylor o ţinea în suspans cu privire la prietena lui. Veni să o ajute să coboare şi îi duse valiza la uşa din faţă, pe care o descuie. Aceasta se deschise, dar Ria refuză să intre.

– Aştepţi să te trec pragul în braţe?

– Aştept să-mi spui despre Lisa.

El lăsă jos valiza şi îşi propti ambele mîini de zidul din spatele ei, prinzîndu-i capul între braţe.

– Hai să lămurim odată chestia asta. Nu este

şi nici n-a fost vreodată Lisa *mea*. Dacă faptul că m-am culcat cu ea o face să-mi aparţină, atunci înseamnă că este, de asemenea, şi a multor altor bărbaţi. Pricepi? Şi nu-i datorez absolut nici o explicaţie. S-a întîmplat, pur şi simplu, să fi renunţat la o întîlnire cu ea în seara cînd te-am cunoscut pe tine, spuse el coborîndu-şi mîinile. Deci, dacă nu vrei să ne certăm pentru a doua oară de cînd sîntem căsătoriţi, te- aş ruga să laşi baltă subiectul Lisa şi să-mi dai voie să te trec pragul.

Îi dădu voie pentru că nu avu de ales în clipa în care el o luă în braţe, dar nu putea uita expresia de uluire de pe chipul acelei femei. Probabil că relaţia nu fusese cine ştie ce pentru Taylor, dar Lisa Burton îi acordase, evident, mai multă importanţă. Cu toate acestea, deocamdată şi de dragul armoniei, abandonă subiectul.

Taylor o duse în braţe nu numai peste prag, ci prin toată casa.

– Asta e bucătăria.

Totul era de un alb imaculat, cu excepţia pereţilor care erau din gresie.

– Am toate utilajele necesare.

– Vrei să mă laşi jos?

– Nu.

– Dar nu pot să explorez.

– Un eufemism pentru a-ţi băga nasul, dar pentru asta vei avea destul timp mai tîrziu. Trebuie să-ţi mai odihneşti picioarele. Cred că au început să ţi se umfle gleznele.

– Zău?

Cuprinsă de panică, Ria îşi ridică un picior şi îşi privi glezna. Era subţire ca întotdeauna. Îi aruncă lui Taylor o privire furioasă şi el izbucni în rîs.

– M-ai prins.

Ria îi simţi hohotul de rîs vibrînd în sînii ei şi se molipsi. Schimbară comentarii hazlii în legătură cu living-room-ul, sufrageria şi toate celelalte încăperi. Dar rîsul ei încetă brusc în clipa în care el deschise uşa dormitorului mare.

Un perete numai din geamuri dădea spre o privelişte uluitoare de munte. Apusul recent lăsase cerul de un purpuriu aprins să fie fundalul unei luni şi al unui luceafăr de seară în toată splendoarea lor.

O singură privire aruncată acelei încăperi o făcu pe Ria să-şi dea seama că se măritase cu un bărbat extrem de rafinat. Covorul era foarte gros.

Un pat imens era acoperit cu o cuvertură din piele neagră. La picioarele acestuia se afla o blană de nurcă ce părea de-a dreptul o nedreptate. Lumina era subtilă, multi-direcţională şi, în aparenţă, fără nici o sursă. Fotolii joase te invitau să te cuibăreşti în ele şi să te bucuri de ce avea de oferit instalaţia stereo. Pe măsuţa de lîngă pat se afla un vas de cristal cu lalele albe, iar în partea cealaltă a patului, o sticlă de şampanie se răcea într-un recipient de argint.

Ca arhitect, Ria aprecia designul acelei încăperi, dar, ca femeie, tremura asemeni unei virgine care pătrunde în cabina unui căpitan al piraţilor.

Taylor o lăsă jos, dîndu-i drumul să alunece uşor, dar rămase cu mîinile pe umerii ei ca şi cum s-ar fi temut să nu fugă.

– Superb, spuse Ria încet. Mă întreb ce ar spune cetăţenii oraşului nostru dacă ar vedea acest dormitor hedonist.

Rîsul lui îi răsună cald şi tulburător în ureche şi îi simţi mîinile alunecîndu-i în sus şi în jos pe braţe.

– Probabil că m-ar plăcea mai mult.

– Probabil că da. Mai ales femeile.

– Deci, îţi place?

Se întoarse cu faţa la el.

– În fond, nu contează, din moment ce nu voi dormi aici.

Încrucişîndu-şi braţele şi gleznele, el se sprijini de tocul uşii.

– Ria, cînd ţi-am spus că vei locui cu mine atîta timp cît vom fi căsătoriţi, se pare că am omis un foarte mic detaliu.

Ea simţi deodată un gol în stomac, ştiind ce avea să urmeze.

– Care?

– E o casă foarte mare, dar nu are decît un singur dormitor.

– Foarte bine. Voi dormi pe canapea.

– În nici un caz. Nici să nu aud că soţia mea însărcinată doarme pe canapea.

Ria îşi înălţă bărbia în sus.

– M-ai făcut să accept să locuim împreună pentru ca totul să pară firesc, dar ne-am înţeles că nu vom dormi împreună.

– Asta ai spus-o tu, zise el cu o voce tulburătoare, iar ea îşi îndreptă umerii.

– Înainte să mă instalez aici, va trebui să cădem de comun acord asupra unor amănunte

privind dormitorul.

– Am şi făcut-o deja, spuse el şi, desprinzîndu-se de tocul uşii, întinse mîna şi o închise. Eu iau partea stîngă a patului.

Patru

– Nu vorbeşti serios.

Drept răspuns, Taylor îşi scoase haina aruncînd-o pe cel mai apropiat fotoliu încărcat de perne. Ria îl privi uluită.

– Nu-mi vine să cred. Ai de gînd să mă forţezi?

El se încruntă uşor.

– Numai aşa mă vei face să dorm în pat cu tine.

– Ria, nu spune cuvinte de care îţi va părea rău.

Zîmbetul lui ar fi dezvelit colţi, dacă ar fi avut aşa ceva.

Îşi scosese vesta deja şi îşi descheia nasturii cămăşii. Ria îşi umezi buzele, nervoasă, încercînd să nu observe cît de abile erau acele degete subţiri şi puternice.

După ce descheie toţi nasturii, îşi trase cămaşa din pantaloni încet. Bărbaţii secolului al optsprezecelea ar fi trebuit să ia lecţii de la el despre cum să se dezbrace ispititor. Cămaşa se desfăcu scoţînd la iveală un piept musculos acoperit de un păr negru şi creţ de care Ria îşi amintea prea bine. Acel piept impresionant jucase un rol foarte important în fanteziile ei.

– Uite, Taylor, spuse ea după ce el îşi scosese cămaşa şi îşi coborîse mîinile spre centură. Ceea ce s-a întîmplat în seara de Ajun...

– A fost fantastic. De ce să ne prefacem că n-a fost? Şi de ce să nu mai simţim din nou acest lucru?

– Pentru că nu a însemnat nimic.

– Şi?

– E... e ceva animalic.

– Exaaaact, spuse el rîzînd de exasperarea ei. Puţină dorinţă trupească e foarte bună pentru trup, minte şi suflet.

– Nu cred. Uite ce mi s-a întîmplat cînd am făcut-o ultima oară.

Fără să mai zîmbească, el o întrebă:

– Crezi că acest copil nu înseamnă nimic?

Ea trase adînc aer în piept.

– Ba înseamnă. Altfel m-aş fi descotorosit de el imediat după ce am aflat că sînt însărcinată.

– Măcar copilul, dacă nimic altceva, face ca seara de Ajun să fi fost ceva deosebit, spuse el şi expresia i se îmblînzi. Eu sînt bărbat şi tu, femeie, şi poţi să negi cît vrei, Ria, dar ne simţim atraşi fizic unul faţă de celălalt. Nu e nevoie de un motiv mai bun ca să facem dragoste.

Făcu un pas înainte, iar ea se dădu înapoi cu prudenţă.

– Cînd stai la îndoială, te laşi în voia legilor naturii, spuse el. Exact ca în seara de Ajun. Ar fi o prostie să trăim sub acelaşi acoperiş, să ne placem, măcar puţin, să ne dorim, foarte mult, după părerea mea, şi să nu profităm de situaţie.

– Dar e ceva temporar.

– Cu atît mai mult. Nu sîntem obligaţi să facem

căsnicia să meargă, ci doar să ne bucurăm de avantajele ei.

Ea nu mai avea unde să se retragă. Patul, cu atracţiile sale din piele şi blană, îi atinsese picioarele.

– Ştim exact pe ce poziţie ne aflăm amîndoi, continuă el. Majoritatea perechilor care se căsătoresc nu sînt atît de norocoase.

– Poţi să-mi explici absolut orice.

– Atunci, ia-o din punct de vedere practic. E noaptea nunţii mele şi vreau să mi-o petrec ca un mire. Ca mireasă, nu simţi că ai dreptul la un sex recreativ?

O trase la piept şi îşi coborî capul pentru a-i adulmeca gîtul.

– Putem continua să ne certăm dacă vrei, dar, pînă la urmă, zise el sărutîndu-i gîtul şi apoi aşezîndu-şi gura direct deasupra gurii ei, vei pierde.

Sărutul lui apăsat şi laçom o făcu să-şi piardă puterile şi îl luă de gît pentru a se ţine, şi, drept mulţumire, îşi arcui trupul, lipindu-l de partea lui frontală.

– Hm, ce bine e.

Cuprinzîndu-i şoldurile, o trase şi mai mult

spre el. Îi scoase agrafele din păr şi îşi cufundă nasul în valurile care îi cădeau peste faţă.

Desfăcînd singurul nasture al jachetei de la costumul ei, îşi lăsă mîinile să-i alunece înăuntru şi îi acoperi sînii. Era destul de sensibil pentru a-i simţi reacţia iniţială de tresărire.

– Te doare? întrebă el în şoaptă, iar ea încuviinţă.

Atunci, el îi dădu jacheta la o parte şi îi privi sînii plini care umpleau şi se revărsau peste jumătăţile de cupă ale sutienului. Sărută uşor acele rotunjimi, retrăgîndu-şi şovăitor capul.

– Nu, e în regulă, spuse ea repede.

Din gîtlejul lui ieşi un sunet izvorît din dorinţă. Buzele lui lăsară urme pe carnea moale. Înclinîndu-şi capul într-o parte, îi sărută sfîrcul prin dantelă.

– Ria, spune că a fost bine.

– Ajunul Crăciunului? Da, a fost bine.

– Uneori aveam impresia că am visat.

– Port dovada faptului că a fost cît se poate de real.

– Da, aşa e, spuse el coborîndu-şi mîinile peste abdomenul ei şi acoperindu-l protector.

După aceea, susţinîndu-i privirea, zîmbetul lui

se transformă într-o expresie de dorinţă intensă. Seducător, îşi apăsă palmele pe triunghiul ei şi îşi lăsă degetele să se adapteze formei trupului ei.

– Te doresc iar. Acum.

Fără grai, cu răsuflarea tăiată, Ria încuviinţă.

În întuneric se auzeau şoaptele buzelor care se căutau, ale pielii lor care se freca de cea de pe pat, de blana de nurcă şi de aşternuturile cu miros de lămîie.

– Nu, lasă perlele.

– Dar pare cît se poate de vicios.

– Ai foarte mare dreptate.

Rîseră uşor.

– Eşti frumoasă, Ria. Foarte.

– Şi tu la fel.

– Eu? Sînt plin de păr.

– Îhî.

– Eşti atît de netedă şi de mătăsoasă. Nu te-am privit prea bine în seara aceea.

– Totuşi, ai atins absolut tot.

– Şi am de gînd s-o fac şi-n seara asta.

– Hm, Taylor.

– Doare?

– Nu.

– Sigur?

– Da.
– Îţi place?
Linişte.
– Ria?
– Da, da, îmi place.
– Dacă le sug, or să te doară?
– Nu.
Un geamăt uşor de plăcere.
– Eşti atît de dulce.
– Nu te opri, Taylor.
– Nu mă opresc.
– Şi nici nu aştepta prea mult.
– Credeam...
– Te rog.

Iar mult mai tîrziu, trupul îi fu scăldat în şampanie. Lichidul îi şiroi de pe burtă în V-ul dintre pulpe, iar bulele reci sclipiră puţin pe buclele mătăsoase înainte ca nişte buze fierbinţi să le soarbă una cîte una.

După aceea, cînd el o întrebă „Mai vrei şampanie?" întregul ei trup roşi, iar el începu să rîdă.

– De data aceasta o s-o beau din pahar.
– Nu m-am plîns.

El se aplecă deasupra ei, îi luă faţa în mîini şi o

sărută cu lăcomie.

– A fost felul meu de a toasta pentru mireasa mea, spuse el şi o sărută din nou. Dumnezeule, eşti superbă.

Ea refuză şampania, deoarece hotărîse să nu bea nici un pic de alcool datorită copilului pe care îl purta. El, în schimb, îşi umplu paharul, se rezemă de perne gol şi pe jumătate excitat şi o privi leneş şi posesiv.

– Ar trebui să avem un copil foarte frumos, spuse el.

– Brunet, cu siguranţă.
– Şi înalt.
Ea îşi plimbă mîna pe pulpa lui.
– Cu picioarele lungi şi frumoase.
– Cu... nu contează.
– Şi cu asta, spuse ea rîzînd, dacă e băiat.

Apucînd-o de păr, Taylor îi trase capul uşor pentru un alt sărut arzător. Cînd se desprinseră, el spuse:

– Mă întreb dacă va fi băiat.
– Crezi că e fată?
El ridică din umeri.
– Nu are nici o importanţă pentru mine.
– Nici pentru mine, spuse ea trecîndu-şi mîna

peste abdómenul lui şi apoi adăugă, gînditoare: Vreau doar să fie un copil sănătos şi fericit.

– O să fie, o asigură el cu blîndeţe. Va avea ochi albaştri sau verzi? Ce culoare e dominantă?

Ria nu spuse nimic. Taylor îi mîngîie obrajii cu degetele şi îi netezi cuta dintre sprîncene.

– Ce este?

Oftînd, ea îşi lipi obrazul de pulpa lui.

– Mă gîndeam că nu ştiu ce gene va moşteni de la părinţii mei. De la cei adevăraţi.

– Fiind părinţii tăi, trebuie să fi fost două specimene fizice ideale, de o inteligenţă extraordinară. Cel puţin unul dintre ei a avut o umbră de încăpăţînare şi o fire aprinsă.

Trase în joacă de o şuviţă de păr negru ca abanosul.

– Bănuiesc că ai ceva indian în tine, dacă e să mă iau după păr şi după pomeţi, spuse el conturîndu-i un obraz cu vîrful degetului arătător.

– Fără îndoială. Obişnuiam să mă gîndesc tot timpul la ei.

Nu mai vorbise cu nimeni despre părinţii ei şi se întrebă de ce o putea face cu atîta uşurinţă cu Taylor.

– În fanteziile mele, mama era o prinţesă

indiană şi tata un aventurier irlandez cu ochii verzi. Dar părinţii pe care mi-i închipuiam semănau cu personajele despre care citeam în romanele de istorie romanţată, nu erau oameni din timpurile moderne. Şi îmi mai imaginam că au murit în urma unei calamităţi, iar eu am rămas orfană.

– De unde ştii că n-a fost aşa?

– Mama şi tata mi-au spus că părinţii mei trăiesc; cel puţin, trăiau în vremea cînd am fost adoptată.

El o mîngîie pe cap şi apoi îşi coborî mîna pe spatele ei.

– Cine ţi-a spus, Ria?

– Mama şi tata.

– Le-ai zis de copil?

Urmară cîteva clipe de tăcere, după care ea zise:

– Nu.

– Nici despre mine?

Ridicîndu-se în capul oaselor, ea spuse:

– Iartă-mă, Taylor, dar le-am spus. Le-am zis că am cunoscut pe cineva cu care s-ar putea să mă mărit.

– Şi care a fost reacţia lor?

– Au fost emoţionaţi la gîndul de a avea un ginere. Bănuiesc că se temeau să nu fiu vreo femeie înnebunită după carieră, căreia nu îi pasă de căsătorie şi de cămin.

– Nu erau prea departe.

Ea se strîmbă la el.

– Mama voia să înceapă să organizeze petreceri şi să aranjeze o nuntă mare la biserică, dar i-am spus că eşti o persoană publică şi ai vrea să fie rezolvat totul cu cît mai puţină pompă. Nu mi-a plăcut că a trebuit să-i mint, dar...

– Dar astfel îi putem anunţa că ne-am căsătorit şi, să aşteptăm să fixăm data aniversării în funcţie de ziua de naştere a copilului.

Ea îşi privi mîinile.

– De ce să le facem rău inutil?

El îi ridică bărbia.

– Exact.

– Îţi mulţumesc, Taylor.

El îşi puse paharul de şampanie gol pe noptieră şi o sărută.

– E tîrziu şi mîine e o zi de lucru pentru amîndoi.

– Da, ar fi bine să ne culcăm.

– Pe naiba, spuse el ridicînd-o deasupra lui. Ar

fi bine să trecem la partea a doua.

– Bună.
– Bună.
– Cum a fost azi?
– Bine. La tine?
– Bine.

Se priviră stînjeniţi. Taylor tocmai venise acasă şi o găsise pe Ria în bucătărie. El mai avea încă servieta în mînă. Ea purta un şorţ şi ţinea în mînă o lingură cu coadă lungă.

Dormiseră prea mult dimineaţa şi, în graba de a pleca la lucru, nu avuseseră timp să fie jenaţi de faptul că îşi petrecuseră noaptea împreună. Făcuseră repede duş. Ria descoperise, şocată, că jumătate din lucrurile de care avea nevoie fuseseră lăsate acasă la ea. Cravata preferată a lui Taylor nu fusese de găsit. Ria se fripsese la ondulator. După ce băuse o ceaşcă de ness călduţ făcut cu apă de la robinet, Taylor fugise repede pe uşa din spate strigîndu-i peste umăr că avea să o vadă mai tîrziu.

Acum era mai tîrziu, iar ei se priveau, fără să

mai fie presaţi de timp şi curioşi să-şi afle părerile în legătură cu primele lor douăzeci şi patru de ore ca domnul şi doamna MacKensie.

– Ceva miroase foarte bine, spuse el punîndu-şi servieta pe masa din bucătărie.

– Friptură la cuptor.

– Credeam că o să luăm cina în oraş.

– Nu-ţi place friptura la cuptor? îl întrebă ea speriată.

– Îmi place la nebunie, se grăbi el să spună. Dar nu vreau să crezi că va trebui să găteşti în fiecare seară.

– Nici nu cred asta, zise ea îndepărtîndu-şi o şuviţă de păr. Voiam să mă revanşez pentru micul dejun de dimineaţă. Sau, mai bine-zis, pentru absenţa acestuia.

– Oricum eu nu obişnuiesc să mănînc dimineaţa.

– Nu? Foarte bine, pentru că nici eu nu obişnuiesc. Mai ales în perioada asta, spuse ea acoperindu-şi burta cu mîna. Dar ai plecat fără să bei o cafea. E o cruzime şi o pedeapsă neobişnuită.

El se forţă să zîmbească.

– Cît mai e pînă la cină?

– Vreo jumătate de oră.

– Atunci, am timp să fac un duş?

– Da. Nu te grăbi. Cina poate să aştepte pînă vei fi gata.

– Bine, spuse el, luîndu-şi apoi servieta şi îndreptîndu-se spre uşă, dar acolo se opri, rămînînd cu spatele la ea.

Se întoarse încet.

– Ria?

Ea îşi înălţă capul brusc.

– Poftim.

Servieta căzu cu zgomot pe podea şi în mai puţin de o clipă, el traversă bucătăria, ea i se aruncă în braţe şi începură să se sărute nebuneşte. Ria îl cuprinse pe după gît. Din lingură se scurgea grăsime pe spatele lui, dar nici unul dintre ei nu observa şi nici nu-i păsa. El o strînse cu putere. Rîdeau şi încercau să-şi recapete răsuflarea cînd se desprinseră unul de celălalt.

– Deci, nu regreţi că te-ai căsătorit cu mine? îl întrebă ea. Acum, că ai avut o zi întreagă la dispoziţie, ca să te gîndeşti?

– Glumeşti? De cînd a murit mama, nu m-a mai aşteptat acasă o friptură la cuptor.

– E singurul motiv pentru care te bucuri?

El îşi frecă mijlocul de al ei.

– Ce întrebare stupidă, Ria, spuse el şi se sărutară din nou. Hai s-o luăm de la început. Cum a fost azi?

– Mi-am luat liber şi m-am dus acasă să-mi iau din lucruri.

– Ar trebui să te bat pentru asta. Sper că nu le-ai adus înăuntru, nu?

– Nu. Cînd am ajuns eram epuizată.

– N-ar fi trebuit să te apuci să pregăteşti cina.

– M-am odihnit mai întîi. Ah, poate ar trebui să te previn că am aranjat ca un camion să-mi aducă mîine toate plantele de acasă.

– S-ar putea să fim nevoiţi să ne mutăm. N-o să avem loc cu toţii.

Zîmbind încîntată, îl întrebă:

– Cum a fost ziua de azi pentru tine?

– Într-un cuvînt, o porcărie.

– Sînt două cuvinte.

– M-am însurat cu o femeie deşteaptă, hm?

Cuprinzîndu-i şezutul, el îşi lăsă capul în jos şi începu să-i roadă gîtul pînă cînd ea îi imploră mila.

– Am avut o şedinţă de consiliu cu uşile închise. A fost o discuţie în legătură cu o even-

tuală majorare a impozitelor. La companie, se pierduse un set de specificaţii tehnice şi clientul a înnebunit pînă s-au găsit.

O sărută pe vîrful nasului.

– Şi, în toiul acestui haos, nu m-am putut gîndi decît la acel sunet excelent pe care-l scoţi cînd ajungi la orgasm.

– Taylor!

– Taylor! o imită el. Dacă nu vrei să mă gîndesc la asta, nu-l mai face.

– Sau să nu mai ajung la orgasm.

– Atît îţi trebuie, spuse el rînjind ameninţător.

Un sărut duse la altul, pînă cînd nu numai cuptorul încălzea bucătăria. În cele din urmă, Ria îl împinse la o parte.

– Du-te şi fă duş. O să-ţi pregătesc ceva de băut.

În timpul cinei discutară despre noul lor statut de oameni căsătoriţi şi ce implicaţii avea acest lucru asupra vieţilor lor.

– Le-ai spus celor de la serviciu? o întrebă el.

– Da. Au rămas cu toţii surprinşi.

– Cu toţii, în afară de Guy.

Indiferenţa lui nu o păcălea pe Ria. Era la fel de curios în legătură cu Guy şi cu reacţia acestuia

la vestea căsătoriei lor, cum fusese şi ea în privinţa Lisei Burton.

– Bănuiesc că acum ştie al cui e copilul.

– Dacă are vreo îndoială, trimite-l la mine.

Îi făcea plăcere gelozia lui Taylor, chiar dacă era mai mult pentru copil decît pentru ea.

– Pregăteşte-te să primeşti cîteva telefoane mîine, îi spuse el punîndu-şi încă o porţie de friptură. Secretara mea va face mîine dimineaţă un comunicat de presă pentru ziare şi posturile de radio, în care va anunţa căsătoria mea cu domnişoara Ria Lavender.

Ria lăsă jos furculiţa şi îl privi îngrijorată.

– Sper că asta nu-ţi va pune în primejdie alegerea ca primar.

– Am fost ales cît se poate de cinstit.

– Ştiu, dar vor exista unele nedumeriri.

– Cred că toţi cei care m-au votat vor fi încîntaţi şi mîndri de alegerea pe care au făcut-o. Vor fi bucuroşi că nu mai sînt un burlac instabil, ceea ce, după cum ştii foarte bine, a fost o problemă dezbătută foarte mult în timpul campaniei. Căsătoria noastră le va justifica încrederea pe care au avut-o în mine.

Ria îşi luă din nou furculiţa, dar numai pentru a

muta mîncarea dintr-o parte în alta a farfuriei.

– Bine, dă-i drumul.

Ea îi întîlni privirea.

– M-ai acuzat în ziua aceea că vreau să-ţi distrug cariera. Sper să nu se întîmple aşa ceva, totuşi.

El îi luă mîna.

– N-o să se întîmple.

– Cînd vor afla de copil...

– Toată lumea va fi încîntată. Probabil că tot oraşul se va agita şi el va fi cel mai sărbătorit copil de pe aici, spuse el mîngîindu-i mîna cu degetul mare. Şi, în legătură cu acuzaţia aceea, să ştii că n- am vorbit serios. Încercam doar să mă ridic de jos şi să mă scutur.

– Nu m-ai crezut cînd ţi-am spus că e copilul nostru.

– Ba da.

– Da?

– Imediat.

– De ce?

– Nici o femeie care se îngrijorează pentru că a învins pe cineva într-o luptă pentru un crevete nu ar minţi în legătură cu ceva atît de important ca un copil, spuse el şi, ridicîndu-i palma la buze,

i-o sărută. Du-te şi odihneşte-te că strîng eu.

– Asta nu arată a odihnă, spuse el, o jumătate de oră mai tîrziu, cînd intră în sufragerie şi o găsi aplecată deasupra planşetei de desen.

Între duşul lui şi cină, îi adusese lucrurile din maşină, punîndu-i hainele şi încălţămintea în dulapul imens din dormitor şi aşezîndu-i masa de desen în încăperea aceea, aşa cum îl rugase ea.

– Nu te doare spatele?

Ea îi zîmbi peste umăr, dar îşi îndreptă din nou atenţia asupra proiectului pe care îl schiţa.

– Sînt obişnuită.

El se duse în spatele ei şi îşi propti bărbia pe umărul ei.

– Ce zici? îl întrebă ea.

– Nu prea înţeleg nimic, spuse el înclinîndu-şi capul şi uitîndu-se la desen cu nedumerire.

– Prostuţule, spuse ea împungîndu-l uşor cu şezutul, ceea ce îl făcu să geamă de plăcere.

– Ce este?

– E casa mea. Vezi, uşa de la intrare şi living-room-ul. Încerc să mă hotărăsc unde să amenajez camera copilului. Sus sau afară?

El nu spuse nimic.

– Taylor?

– Nu-ţi place aici? o întrebă el încet.

– Foarte mult. E o casă superbă. Dar trebuie să fac unele modificări la propria mea casă înainte de naşterea copilului, ca să avem unde sta.

– Ah.

Trupul lui era unduit după al ei, aşa încît ea îi simţi nemulţumirea în fiecare muşchi. Oare îl deranja gîndul plecării ei sau acela de a fi nevoit să stabilească împreună cu ea în ce zile putea să-şi vadă copilul? Ea dădu atunci la o parte desenul şi desfăşură un altul, schimbînd subiectul. Mai aveau şapte luni la dispoziţie pentru a discuta despre custodie.

– Ce-i asta? întrebă el.

– Locuinţe cu curte interioară sau case cu două apartamente. Clientul meu vrea trei perechi.

– Fiindcă veni vorba de perechi, spuse el cuprinzîndu-i sînii în palme. Ai fost la birou fără sutien?

– Bineînţeles că nu.

– Atunci ţi l-ai scos cînd ai venit acasă, doar ca să-ţi înnebuneşti soţul?

Ria îşi reţinu suspinul care îi umplu gîtlejul. Valuri de senzaţii se răspîndeau din masajul circular al mîinilor lui pînă în adîncul feminităţii ei.

– Nu, spuse ea incert. Mi l-am scos pentru că mă deranjează. Toate sutienele mi-au rămas mici şi n-am avut timp să mă duc să-mi cumpăr altele.

– Nu te grăbi să-ţi cumperi altele mai mari din cauza mea.

Dîndu-i la o parte coada cu bărbia, o sărută după ureche, în timp ce degetele lui mari îi atingeau uşor sfîrcurile.

– Copilul nostru o să fie atît de norocos.

Strecurîndu-şi mîinile pe sub bluza ei, începu să simuleze suptul cu mişcări ale degetelor.

– Taylor, ce faci?

– În vorbire liberă, te pipăi. În mod ştiinţific se numeşte pregătire pentru alăptat. Oricum, dă rezultatele dorite.

Îi simţea tare şi plin lipit de şezutul ei. Capul Riei căzu înainte şi ea se sprijini în coate de planşetă.

– Mi-am luat liber devreme astăzi, spuse ea cu răsuflarea tăiată. Trebuie să lucrez.

Dar protestele ei păreau lipsite de convingere.

– Continuă să lucrezi. Nu-mi da atenţie, spuse el descheindu-i blugii.

– Dar nu pot să mă concentrez cînd faci asta, gemu ea cînd el îşi vîrî mîna pe sub bikinii ei.

– Nu cred că te concentrai doar la lucru, o mustră el.

Ea îi sesiză zîmbetul din glas şi ştiu că trupul o trădase. Îi şopti numele. Priceperea degetului său mare îi tăia răsuflarea.

– Asta cum se numeşte ştiinţific?

– Preludiu.

Ria era suspicioasă faţă de uşurinţa cu care îşi începuseră căsnicia. Se pregăti pentru ziua în care Taylor avea să vină acasă nervos. Dar nu se întîmplă niciodată. Se pregăti pentru dimineaţa în care avea să se trezească indispus. Dar nici acest lucru nu se întîmplă. Se aşteptă să descopere vreun defect bine ascuns al personalităţii lui. Dar acesta continua să rămînă ascuns.

Dacă sosea acasă înaintea ei, o aştepta cu o băutură răcoritoare rece, o pernă pentru spate şi

un masaj al picioarelor. Luau cina mai mult în oraş, deşi ea îi spusese de multe ori că nu o deranjează să gătească.

O duse la sediul companiei *MacKensie Electrical Contractors, Inc.* şi o prezentă tuturor angajaţilor săi. În drum spre casă, o tachină în legătură cu faptul de a le da ceva de lucru şi lor. Remarcaseră adesea cît de ciudat era că, în ciuda profesiilor pe care le aveau, nu lucraseră niciodată la aceleaşi proiecte. Se părea că destinul îi făcuse să se cunoască în seara de Ajun dintr-un anume motiv. Riei îi plăcea să creadă că motivul acela era copilul pe care îl purta.

Taylor o luă într-o zi de la *Bishop and Harvey* să mănînce de prînz. Dădu mîna cu Guy Patterson, dar se sesiză o anumită răceală în atmosferă în clipa cînd li se făcu cunoştinţă. Taylor a fost extrem de atent şi de înflăcărat în pat în noaptea aceea.

Pe măsură ce se apropia ziua în care trebuia să depună jurămîntul ca primar, era din ce în ce mai des chemat să ţină discursuri la cluburi şi diverse organizaţii civice. Ria îl însoţea mereu, le zîmbea fotografilor, strîngea mîini şi cunoştea o

mulţime de oameni.

În drumul spre casă, cînd se întorceau de la o asemenea recepţie, Taylor se întinse şi îi puse mîna pe genunchi.

– Ştiu că toate astea te plictisesc, dar apreciez foarte mult felul cum vrei să mă ajuţi. Îţi mulţumesc.

Ea dădu să-i spună că niciodată nu se plictisea cînd îl privea şi îl auzea vorbind, dar se stăpîni. Nu schimbau vorbe de afecţiune decît în pat, în momentele de pasiune intensă. Dacă era tentată să-şi exprime afecţiunea crescîndă faţă de el, îşi amintea că erau căsătoriţi doar temporar şi că era mai bine să-şi păstreze sentimentele pentru sine.

Îşi ascultau ideile, rîdeau de glumele pe care le spuneau, îşi povesteau despre iubirile trecute. Şi făceau dragoste. Frecvent.

Dar ceea ce o mira pe Ria cel mai mult era interesul profund al lui Taylor faţă de copil. În primele două săptămîni de căsnicie, deveni un expert în problemele prenatale, cumpărînd toate cărţile care existau despre acest subiect. Şi o bombarda cu întrebări.

Cînd o să înceapă să mişte?

Cînd o să-i putem auzi bătăile inimii?

Îl simţi?

Femeile poartă băieţii altfel decît pe fete?

Majoritatea frazelor pe care le rostea începeau cu un cuvînt interogativ şi conţineau ceva referitor la copil. Într-o seară, se strecură în pat, unde ea îşi studia agenda pentru săptămîna următoare, şi începu să citească dintr-o carte cu imagini despre viaţa fătului.

– Nu e uluitor? o întrebă el minunîndu-se în legătură cu un lucru pe care abia îl aflase şi, punîndu-şi mîinile căuş pe burta ei, strigă: Salut, tu de acolo. Chiar ai amprentă pe degetul mare?

Ria îi împinse umărul.

– Are un tată dezechilibrat mintal. Ştiu asta cu siguranţă, spuse ea în timp ce el îl dezlega cordonul capotului. Încetează, strigă ea rîzînd şi lovindu-l peste mîini.

– Trebuie să te verific.

– Să mă verifici?

– Să mă conving că totul e-n ordine.

– Am fost la doctor ieri. M-a controlat şi mi-a cerut şi o taxă frumuşică pentru asta.

– Dar eu o fac ca la carte, spuse el arătîndu-i cartea şi scuturînd-o, de parcă ar fi fost *Sfînta*

Scriptură în mîinile unui profet. Şi nici nu-ţi iau atîţia bani ca doctorul.

Rîzînd de acea nebunie adorabilă, Ria îl lăsă să-i dezlege capotul. Pe dedesubt era complet goală. Consultîndu-şi cartea, Taylor murmură:

– Ia să vedem, pagina unu. Sînii îţi sînt vizibil mai mari?

Îi verifică unul frămîntîndu-l uşor.

– Aş zice că da. Cam cu un milimetru faţă de săptămîna trecută.

Ria îşi dădu ochii peste cap.

– Ar trebui să notăm undeva?

– Taci să mă concentrez. Pagina doi, spuse el dînd o pagină lucioasă. Aha! Sfîrcurile îşi schimbă culoarea?

Îşi trecu degetele peste sfîrcurile ei, care răspunseră imediat.

– Hm. Foarte puţin. Bănuiesc că micuţul o să ştie ce să facă.

Dar, în caz că el nu ştia, Taylor îi arătă.

În timp ce gura lui moale şi umedă o mîngîia, Ria începu să se mişte agitată sub el. Îşi arcui spatele, împingîndu-i mai mult sînul în gură. Îşi cufundă degetele în părul lui negru şi îi trase capul spre ea.

El îşi plimbă mîna în sus şi-n jos peste partea inferioară a trupului ei.

– Burtă rotunjită. Întinsă. Bun, bun, spuse el în pielea ei. Perfect. O mamă perfectă. O soţie perfectă. O femeie perfectă.

Cinci

– Ria?

Ea îşi ridică privirea de pe birou. Guy Patterson se afla în pragul uşii. Îl văzuse foarte puţin de cînd le spusese asociaţilor firmei de căsătoria ei. El o evitase. Şi nici nu îl putea condamna. Ştia toată lumea că se vedeau de cîtva timp, iar faptul că ea se măritase subit cu un alt bărbat, mai ales cu unul atît de dinamic, ca Taylor MacKensie, îi

ştirbise lui Guy din prestigiu. Ea spera, totuşi, că puteau rămîne prieteni, dar expresia lui nu promitea prea mult acest lucru.

– Bună, Guy. Intră.

– De fapt, am fost trimis să te iau. Asociaţii au convocat o şedinţă de urgenţă.

Ea se ridică repede.

– Ce s-a întîmplat?

– Cred că ar fi mai bine să-i las pe ei să-ţi spună, zise el dîndu-se la o parte şi lăsînd-o să i-o ia înainte, ignorîndu-i întrebarea din privire.

Străbătură împreună în tăcere holul şi intrară în liniştita sală de consiliu, unde membrii executivi ai firmei *Bishop and Harvey* se adunaseră deja.

Atmosfera era nefiresc de încărcată cînd îşi ocupară locurile în jurul mesei masive din lemn de nuc. Ria îşi spuse că ori devenise paranoică, ori toată lumea îi arunca priviri pe furiş.

– Vă mulţumim că aţi venit atît de repede. Ştiu că sînteţi ocupaţi, dar această problemă ne priveşte pe toţi şi este extrem de importantă.

Domnul Bishop, fondatorul firmei, ieşise la pensie cu trei ani în urmă şi acum preşedinte era nepotul său, domnul Harvey, care prezida toate şedinţele.

– Primirea contractului pentru *Centrul artistic comunitar* ar însemna extrem de mult pentru firmă, începu el. Sînt convins că vă daţi seama de acest lucru.

Propunerea primăriei pentru un complex artistic era dezbătută de ani de zile. Fondurile, împreună cu donaţiile particulare, făceau ca acum acele planuri să poată deveni realitate. Primăria începuse să primească oferte privind diversele aspecte ale *Centrului*. *Bishop and Harvey* era una din firmele de arhitecţi luate în considerare. Avea să fie un proiect masiv, prestigios şi extrem de util.

– Consiliul primăriei este pe cale de a examina şi de a hotărî care din propuneri să fie acceptată, continuă domnul Harvey. Sperăm că, după ce toţi ceilalţi vor fi eliminaţi, să fim aleşi noi. Cu toate acestea...

Se opri şi tuşi. Cîţiva din cei prezenţi se foiră neliniştiţi pe scaune. Ca un singur trup, erau ca un animal bolnav, neliniştit şi nemulţumit.

Ria simţi că sosise momentul să pună capăt suferinţei lor.

– Această şedinţă ad-hoc are vreo legătură cu recenta mea căsătorie cu consilierul şi primarul

ales MacKensie, domnule Harvey?

Nu s-ar fi uitat la ea cu mai multă recunoştinţă nici dacă i-ar fi aruncat un colac de salvare în mijlocul unui ocean cuprins de furtună.

– Toată lumea e încîntată de căsătoria dumitale, spuse el zîmbind bucuros, dar cînd îşi opri privirea asupra lui Guy Patterson, tuşi inutil şi continuă: Numai că publicul ar putea vedea acest lucru ca... Ceea ce voiam să spun era... Firma n-ar vrea să piardă contractul datorită unui conflict de interese.

– Nici măcar n-am discutat cu soţul meu despre *Centrul artistic comunitar*.

– Sînt convins că doi tineri căsătoriţi au o mulţime de alte lucruri de discutat, spuse el, şi cîteva rîsete uşoare se auziră în jurul mesei.

Domnul Harvey păru încîntat de reacţia oamenilor săi şi redeveni serios cînd o privi pe Ria.

– Trebuie să ne ferim de orice ar putea părea favoritism.

Ria îşi duse mîna la piept.

– Dar nici nu se poate discuta de aşa ceva! Mă acuzaţi cumva...

Preşedintele firmei îşi ridică ambele mîini.

– Doamne păzeşte, nu, domnişoară Lavender,

ăăă, doamnă MacKensie. Nu pun la îndoială nici integritatea dumitale, nici pe cea a soţului dumitale. Însă, vedeţi cu ce dilemă avem de-a face şi cît de delicat este echilibrul. Sînt în joc milioane de dolari. Dacă ni se oferă contractul, vreo firmă rivală ar putea înţelege greşit motivul.

– Ar fi problema lor, nu? Firma noastră şi-a trimis propunerea pentru contract înainte ca eu să-l cunosc pe domnul MacKensie. Sigur că...

Ria tăcu brusc.

O singură privire aruncată chipurilor din jurul mesei îi spuse că protestele ei întîlneau urechi deloc înţelegătoare. Toată lumea din companie o plăcea ca persoană şi îi admira munca. Îşi adusese contribuţia la firmă şi se dovedise a fi foarte bună.

Dar primirea contractului respectiv însemna intrarea unor bani în buzunarele lor. O mulţime de bani. Pierderea contractului, indiferent din ce motiv, avea să-i coste nu numai bani, dar şi prestigiu.

– Domnule Harvey, spuse Ria încet, am putea sta de vorbă între patru ochi în biroul dumneavoastră, vă rog?

Odată ce luase hotărîrea, se grăbi să ajungă acasă pentru a-i spune lui Taylor. Încercase să-l găsească la telefon, dar nu reuşise. Se simţea bine în legătură cu decizia ei şi era nerăbdătoare să i-o împărtăşească şi lui şi să-i vadă reacţia.

Îl găsi umblînd la răcitoarele de vin, cînd intră în living-room aproape în fugă şi îşi aruncă servieta pe cel mai apropiat fotoliu.

– Taylor, trebuie să-ţi spun ceva.

– Ce s-a întîmplat cu salutul?

– Bună.

– Bună. Nu ţi-am auzit maşina. Cum a fost ziua de azi?

– Şi bună, şi rea.

– Îmi pare rău.

– Nu, totul s-a încheiat cu bine. Vrei să stai jos, te rog?

– Sînt puţin cam ocupat şi...

– N-o să dureze mult.

– Sper că nu, pentru că...

– Te rog, Taylor, taci şi ascultă-mă. M-am gîndit bine şi...

Soneria o întrerupse brusc.

– Aştepţi pe cineva?

– Asta am tot încercat să-ţi spun, zise el traversînd încăperea.

Deschise uşa şi invită înăuntru o femeie foarte atrăgătoare.

– Ria, ea este Delia Starr, reporter la *Telegram*, şi doreşte să scrie un articol despre noi în ediţia de duminică a ziarului.

– Bună ziua, spuse Ria, revenindu-şi destul cît să dea mîna cu reporterа.

– Haideţi să luăm loc, spuse Taylor, privind-o ciudat pe Ria.

– Pe mine vreţi să mă scuzaţi puţin? Domnişoară Starr, Delia, abia am venit de la lucru, cu cîteva secunde înaintea dumitale, îi explică Ria, ştiind că părea agitată. Aş vrea să mă aranjez puţin.

– Înţeleg foarte bine, spuse femeia. Vă rog chiar. Am o mulţime de întrebări pentru domnul primar ales MacKensie. Poate ar trebui să vă spun că, puţin mai tîrziu, va veni şi un fotograf.

Ria se duse repede în dormitor şi închise uşa.

– Fir-ar să fie.

Se pregătise psihic să-i spună lui Taylor ce

făcuse şi acum trebuia să aştepte.

În baia care era şi cameră de toaletă, îşi refăcu machiajul, îşi perie părul şi se schimbă într-o pereche de pantaloni şi o bluză. Acele lucruri păreau mult mai feminine decît taiorul cu care fusese la serviciu. Observase că Taylor îşi schimbase costumul cu ceva mai lejer.

Trăgînd adînc aer în piept, se întoarse în living-room. Taylor tăcu în clipa cînd apăru ea, se ridică, îi luă amîndouă mîinile şi o conduse spre canapeaua pe care stătuse el. Dîndu-i un pahar cu sifon şi lămîie, o privi întrebător. Zîmbetul ei îl asigură că totul era în regulă.

– Am pierdut ceva? întrebă ea veselă.

– Doar nişte lucruri plicticoase în legătură cu interesul meu faţă de politica locală, spuse el.

– Nu cred că în ce spune soţul dumneavoastră ar fi ceva plicticos, îi zise Delia Starr Riei.

– Nici eu nu cred.

Taylor o excitase, o amuzase, o înfuriase, dar nu o plictisise niciodată.

Domnişoara Starr o întrebă pe Ria despre cariera ei de arhitectă, luînd notiţe tot timpul. Ria se întrebă dacă observase cumva că şi Taylor asculta cu atenţie. O mare parte din lucrurile pe

care ea le spunea despre sine nici el nu le mai auzise vreodată.

– Ciudat că ai ales ziua de azi pentru a ne lua un interviu, domnişoară Starr, spuse Ria împreunîndu-şi, nervoasă, mîinile. Pentru că e o zi extrem de importantă în cariera mea. Mi-am dat demisia de la firma *Bishop and Harvey*.

– Poftim? întrebă Taylor, cu privirea aţintită asupra gurii ei, de parcă ar fi vrut să-i citească pe buze, nevenindu-i să creadă că urechile sale auziseră bine. Ţi-ai dat demisia?

– Da.

– Demisia dumneavoastră are vreo legătură cu proiectul pentru *Centrul artistic comunitar*, doamnă MacKensie?

– Ce-i cu el? întrebă Taylor.

Ria îi strînse braţul liniştitor.

– Indirect.

– Ei v-au cerut demisia? întrebă reportera.

– Nu, domnul Harvey a fost un adevărat gentleman. A spus că regretă nespus pierderea mea.

– Dar mai bine pe dumneavoastră decît un contract în valoare de milioane de dolari.

Ria ignoră acea împunsătură.

– De fapt, discuţia în jurul acestui proiect m-a făcut să iau o hotărîre la care mă gîndeam de multă vreme.

– Să demisionaţi? întrebă Delia.

– Să-mi dau demisia de la *Bishop and Harvey* pentru a-mi deschide propria firmă.

Delia Starr era aplecată asupra carneţelului, notînd de zor. Ria se uită la Taylor, clătinînd uşor din cap, cerîndu-i astfel să nu spună nimic pînă cînd ea nu avea şansa să-i explice.

– Taylor mi-a susţinut ideea din toată inima.

– Din toată inima, repetă el.

Dar reportera avea experienţă şi nu era chiar atît de uşor de păcălit.

– Păreţi surprins, domnule MacKensie.

Taylor îi aruncă un zîmbet fermecător.

– N-am ştiut că Ria a luat hotărîrea finală. Felicitări, scumpa mea, zise el şi o sărută.

Sărutul lui era delicat şi plin de înţelesuri, dar Ria se întrebă dacă era astfel doar pentru ochii celeilalte persoane din încăpere. Ce părere avea cu adevărat despre hotărîrea ei?

– Ei bine, nu mai puteţi fi acuzaţi de conflict de interese, spuse Delia.

– Nimeni nu ne-a acuzat de acest lucru, zise

Taylor, continuînd să zîmbească, dar glasul său era de oţel. Cred că ar trebui să subliniezi asta în articol ca să nu mai existe nici un dubiu.

Delia Starr îl ţintui cu privirea.

– De ce v-aţi grăbit să vă căsătoriţi?

Întrebarea era în aparenţă spontană şi ieşită din context, dar atît Ria cît şi Taylor erau destul de inteligenţi pentru a recunoaşte zîmbetul însetat de sînge al unui rechin al presei.

Taylor, care era mai obişnuit cu ziariştii, răspunse cu uşurinţă:

– A fost dragoste la prima vedere şi nu cred în logodnele lungi. Am fost burlac timp de treizeci şi cinci de ani, dar cînd am văzut-o pe Ria mi-am dat seama de ce nu m-am însurat atîta timp. Am aşteptat-o pe ea.

Îşi privi soţia şi îi strînse mîna.

– N-a fost o nuntă fulger?

În mod reflex, Taylor strînse şi mai tare mîna Riei, iar ea îşi ţinu răsuflarea. Reportera notă din nou. În cele din urmă, îşi ridică spre el privirea întrebătoare.

– Ce termen ciudat, spuse Taylor al cărui zîmbet era foarte rece. Se pare că ştii că Ria este însărcinată.

–S-au auzit unele zvonuri, spuse ea. Ca să nu vă pierdeţi vremea negînd, am stat de vorbă cu cîţiva dintre asociaţii Riei.

Nu cu cîţiva. Cu unul singur. Cu Guy Patterson, îşi spuse Ria. El era singurul care ştia de copil.

– Da, aşteptăm un copil, spuse Taylor, luînd-o pe după umeri pe Ria şi trăgînd-o mai aproape. Şi sîntem încîntaţi.

– Haideţi, domnule consilier. Abia aţi fost ales primar. Această căsătorie rapidă cu doamna MacKensie are vreo legătură cu faptul că vă poartă copilul şi că alegătorilor dumneavoastră le-ar fi displăcut o asemenea purtare din partea unei oficialităţi a oraşului?

– Nu vreau să văd tipărit nimic din toate astea.

– Pentru că v-ar putea afecta cariera?

– Nu, pentru că ar putea-o afecta pe a dumitale, spuse Taylor puţin mai tare decît în şoaptă, dar vocea lui era încărcată de ameninţări nerostite. Dacă scrii un singur cuvînt urît despre Ria, vă dau în judecată şi pe dumneata, şi ziarul dumitale, şi o să-mi daţi şi ultimul bănuţ pe care-l aveţi.

Ria îşi îndreptă atenţia asupra creionului pe

care reportera îl mişca nerăbdătoare. Ritmul era aproape hipnotic.

– M-am căsătorit cu Taylor pentru că-l iubesc.

Creionul se opri brusc. Cu coada ochiului, Ria îl văzu pe Taylor privind-o cu uimire. O clipă rămaseră toţi trei înmărmuriţi. Ria fu cea care upse tăcerea, spunînd:

– Delia, ai paharul gol. Mai doreşti să bei ceva?

– De ce-ai spus asta?

– Ce anume? întrebă Ria cu nonşalanţă.

Geamurile maşinii erau lăsate şi ea se bucura de acea adiere de început de primăvară care îi atingea faţa şi îi răvăşea părul.

– De ce ai spus că ne-am căsătorit din dragoste?

Ria îşi privi soţul.

– Ca să te scap de acel balaur care scuipa flăcări şi pe care-l chema Delia. Sau invers. Păreai gata să o strîngi de gît.

– E adevărat.

– Nu puteam să las să se întîmple aşa ceva.

Domnişoarei Starr i- ar fi făcut o nespusă plăcere să scrie în ziarul de duminică toate cuvintele jignitoare pe care i le-ai fi spus. Mă cutremur numa cînd mă gîndesc cîte înjurături ar fi trebuit s şteargă. Trebuie să-mi mulţumeşti că ţi-am salva imaginea, domnule primar MacKensie.

– Îţi dai importanţă, nu?

– N-ar trebui?

El intră cu maşina în parc. Hotărîseră să-şi mănînce mai degrabă cheeseburgerii în aer liber, decît să suporte invazia unei echipe de baseball în localul unde se aflau.

– Ba da, ar trebui. De fapt, ar trebui să fii felicitată pentru diplomaţia ta. „Delia, ai paharul gol". Ticăloasa aia îţi mînca din palmă cînd a plecat, zise el şi, după ce opri motorul, îi aruncă o privire piezişă: Ca să nu mai vorbim de fotograful ăla.

– Nu înţeleg ce vrei să spui, zise ea deschizînd portiera şi coborînd din maşină.

– Pe naiba, spuse el trîntind portiera din partea lui. „Pometii tăi sînt făcuţi pentru aparatul de fotografiat, Ria, scumpo".

– N-a spus aşa. A spus „Pometii tăi înalţi sînt făcuţi pentru aparatul de fotografiat, Ria, scumpo".

– Ah, scuză-mă, zise el sec. Care-i al meu?

– Cu două straturi de brînză? Poftim, spuse ea întinzîndu-i sandvişul.

– Tu de ce n-ai luat unul cu două straturi de brînză? Nu vreau un copil slăbănog.

– N-o să ai aşa ceva. Îţi promit. Copilul meu şi cu mine o să înflorim cît de curînd şi o să-ţi mîncăm şi urechile. Între timp, doctorul a spus că e firesc să slăbesc cîteva kilograme.

El îi aruncă o privire critică.

– Eşti prea slabă.

– Fotograful părea să mă găsească plină în toate părţile importante, spuse ea făcîndu-i cu ochiul, şi Taylor aruncă în ea cu un cartof pai.

– Doar nu te-a vrăjit cu cuvintele lui, nu?

– Cred că a fost sincer, spuse ea bătînd din gene cu nevinovăţie.

– Se dădea la tine, zise el clătinînd din cap.

– Bănuiesc că ai recunoscut stilul.

– Modestia mă împiedică să mă laud, spuse el zîmbind cu aroganţă, apoi încruntîndu-se. Era un păun înfumurat şi avea blugii mult prea strîmţi.

– Şi ai tăi sînt la fel de strîmţi.

– Ai observat? o întrebă el pregătindu-se să bage în gură un cartof pai.

– Am observat.

– Îmi place, mărturisi ea încet.

Dinţii lui puternici şi albi muşcară din cartof amintindu-i Riei de felul cum muşcase în seara de Ajun din bucata de curcan din mîna ei. Înghiţi cu greu bucata de cheeseburger.

– Ce să mai vorbim despre tine şi Delia, spuse ea mestecînd. S-a îndulcit extrem de mult la plecare şi păreaţi cei mai buni prieteni.Ce era atît de interesant lîngă cutia de scrisori cînd ai condus-o la maşină? Ţi-a luat cam mult timp să-i spui mulţumesc şi la revedere.

– Ah, asta. Păi, mi-am zis s-o las să-mi pună şi o întrebare personală.

– Şi ţi-a pus?

– Da. M-a întrebat dacă facem şi sex oral.

Ria suflă în paharul cu lapte şi se stropi pe faţă, împroşcîndu-l şi pe Taylor.

– Taylor!

El o şterse cu un şervet de hîrtie.

Ria se uită în pahar cînd amestecă lichidul cu paiul. Obrajii îi erau îmbujoraţi şi nu datorită faptului că ţinuse geamul deschis în maşină.

Terminară de mîncat. El întrebă în timp ce punea tot gunoiul într-o pungă de hîrtie:

– Mă întorc la întrebarea mea iniţială: De ce i-ai spus că ne-am căsătorit din dragoste?

– I-am spus numai despre mine.

– Ocoleşti întrebarea.

– Trebuia să fac ceva ca să-i retez colţii, strigă ea. Mi s-a părut lucrul cel mai potrivit de spus în acest scop. A funcţionat, nu?

– Ăsta-i singurul motiv pentru care ai făcut-o?

– Bineînţeles.

Nu îl putea privi drept în ochi.

– Ţi-a ieşit aşa, pur şi simplu, de pe buze, sub impulsul momentului, nu?

– Da.

– N-a avut nici o bază reală?

– Nici una. Dacă ne-am fi iubit, n-ar fi fost nevoie de copil ca să fim din nou împreună, nu crezi?

Se lăsase seara. Amurgul era tăcut şi nemişcat, dar ei nu îşi dădură seama de acest lucru decît în acel moment cînd se priviră în linişte.

– Nu te-am căutat pentru că ştiam că ai pe cineva, spuse el într- un tîrziu.

– Nu te-am întrebat nimic.

– Dar voiam să-ţi spun, zise el şi rupse o frunză din cel mai apropiat copac, strivind-o între

degete. Nici tu nu m-ai căutat.

– Nu obişnuiesc să-i sun pe bărbaţi şi să-i invit undeva. Încă una din ciudăţeniile mele demodate.

– În ziua de azi nu mai e considerat nefiresc ca o femeie să facă prima mişcare.

– Pentru mine e cît se poate de nefiresc. Acest fel de agresivitate mi se pare extrem de masculin.

– Tu n-ai putea să fii masculină oricît de mult ai încerca.

– Chiar dacă aş fi vrut, tot nu te-aş fi căutat.

– De ce?

– Din cauza relaţiei tale cu Lisa. N-ai făcut nici un secret din asta în seara de Ajun. De fapt, mi-ai spus chiar mai mult decît aş fi vrut să ştiu, zise ea ridicîndu-şi glasul, în ciuda intenţiilor ei de a nu degenera acea discuţie într-o ceartă.

– De ce trebuie să aducem mereu vorba de Lisa?

– Fiindcă singurul motiv pentru care te aflai singur la familia Graham a fost acela că ea era plecată din oraş. Este evident că vă aflaţi în toiul unei relaţii cît se poate de fierbinţi.

El îşi apropie faţa foarte mult de a ei.

– Asta nu te-a împiedicat să te culci cu mine, nu?

Ea tresări şi după aceea atacă. Taylor voia o ceartă şi avea s-o aibă.

– Faptul că te-ai culcat cu mine nu te-a împiedicat să te furişezi a doua zi dimineaţă.

– Nu m-am furişat.

– Ha! exclamă ea dîndu-şi pe spate părul răvăşit de vînt. Cînd m- am trezit, te-am văzut mergînd în vîrful picioarelor prin living-room, cu hainele şi cu pantalonii în mînă. Asta nu seamănă a furişat?

– Nu mi-ai spus să rămîn.

– Mai bine aş fi murit. Orice bărbat care se furişează...

– Nu m-am furişat! repetă el strigînd. Eram doar foarte grijuliu.

– Sau laş.

– Nu voiam să te trezesc devreme într-o zi de vacanţă, cînd puteai să dormi mai mult.

– Ca şi cum aş fi putut să dorm cine ştie cît de mult după ce stătusem ghemuită cu tine pe canapea toată noaptea. Mă durea tot corpul.

– Nu de la somn, zise el rînjind. Ci de la pasiunea cu care ai făcut dragoste.

Ochii ei se îngustară periculos.

– Atunci nu mi s-a părut să te fi deranjat felul

cum am făcut dragoste.

– Nici nu m-a deranjat. Dar cel puţin eu am destul curaj să recunosc.

– N-am spus niciodată că nu mi-ar fi plăcut seara de Ajun.

– Acum o secundă ai spus că nu ţi-a plăcut cum am dormit ca nişte pui de lup sub haina aia de blană, spuse el. Dar să ştii că mi-ai dat impresia că-ţi plăcea. De fiecare dată cînd voiam să mă mişc, scînceai.

– Scînceam? N-am scîncit în viaţa mea.

– Ah, nu? Într-o seară o să înregistrez cînd o să facem dragoste şi o să-ţi pun caseta s-o asculţi.

– N-o să mai facem dragoste, spuse ea. Ştiu că am fost de acord să dorm cu tine atîta timp cît vom fi căsătoriţi, dar nu cred că a fost o idee prea bună. Şi, din moment ce se pare că nu putem trăi împreună fără să dormim împreună, cred că ar fi bine să mă mut înapoi la mine.

El se lovi cu zgomot peste pulpe.

– Grozav. Absolut nemaipomenit. Excelent. Ca de obicei, ţi-ai ales momentul foarte bine, spuse el sarcastic. Nici n-a apărut bine articolul despre căsnicia fericită şi mireasa o şterge.

– Publicitate nefavorabilă?

– Cum de ţi-ai dat seama?

– Asta te-a preocupat de la început, nu-i aşa? De asta te-ai însurat cu mine. Ca preţiosul scaun de primar să nu-ţi fie pus în pericol, zise ea, aruncîndu-i o privire plină de venin, îndreptîndu-se apoi hotărîtă spre maşină.

Goniră pînă acasă într-o tăcere plină de ostilitate. Cînd ajunseră, Ria intră vijelios îndreptîndu-se spre dormitor, dar el o prinse de bluză şi o trase scurt.

– Dă-mi drumul, Taylor.

– Nici prin cap nu-mi trece. Nu înainte de a lămuri totul.

– Am lămurit ce-a fost de lămurit.

– Încalci înţelegerea. Am căzut de acord să trăim împreună ca soţ şi soţie... din toate punctele de vedere.

– Foarte bine, eu n-o să-mi respect partea din înţelegere. N-o să afle nimeni.

– Eu o să ştiu foarte bine!

– N-ai şti nici tu, dacă n-ai fi într-o continuă stare de excitare.

O făcu să meargă cu spatele pînă se lovi de perete şi o ţinu acolo ţintuită de trupul lui. Îşi uni

gura cu a ei într-un sărut plin de pasiune. Ridicîndu-şi capul apoi, spuse răguşit:

– Nu sînt întotdeauna excitat, ci numai cînd mă uit la tine.

Ea scînci uşor.

– Ce-mi faci? Arunci o vrajă asupra mea? îl întrebă Ria, întinsă peste el şi trecîndu-şi degetele cu indolenţă prin părul de pe pieptul lui.

– Orice ar fi, ne-o facem reciproc.

– Mă faci să-mi pierd controlul.

– Ceea ce e nemaipomenit de bine. Nu m-aş mai fi putut abţine multă vreme. Era gata să explodez.

Ruşinată, ea îşi ascunse faţa la pieptul lui.

– Ştii foarte bine ce-am vrut să spun.

– Da, ştiu, zise el încet, trecîndu-şi degetele uşor pe spatele ei. Ria, de ce ţi-ai dat demisia de la *Bishop and Harvey*? Ţi-au cerut-o ei?

– Nu.

– Te-au îndemnat?

Ea îi spuse despre problema pe care o ridicase proiectul pentru *Centrul artistic comunitar*.

– Nu voiam ca firma să piardă contractul şi, cu siguranţă, nici ca tu să fii acuzat de conflict de interese. Ţi-ar atîrna de gît ca o piatră pe toată

perioada cît vei fi primar.

– Şi cu cariera ta cum rămîne? Ai muncit atît de mult ca să ajungi acolo.

Ea îşi propti bărbia în sternul lui.

– N-am minţit cînd i-am spus Deliei Starr că mă gîndesc să-mi deschid propria firmă.

– N-o spui doar ca să mă faci pe mine să mă simt bine?

– Nu. Îmi place munca mea, dar mă săturasem de invidia de la birou, de bîrfe.

– Pe care putem da vina pentru că ne-au dezvăluit secretul în legătură cu copilul. Nu că ar conta, pentru că tot s-ar fi aflat mai devreme sau mai tîrziu.

– Da, dar credeam că va fi mai tîrziu. Cel mai bine, după ce îţi depuneai jurămîntul. Probabil că Delia i-a luat un interviu lui Guy. Sînt sigură că el i-a spus de sarcină, ca să ne pună într-o postură jenantă.

– De ciudă?

– Probabil. Nu ştie deloc să piardă.

– Mi-e milă de el, spuse Taylor. Dacă ar fi fost bun, nu te-ai fi culcat cu mine.

– Aş putea spune acelaşi lucru despre Lisa.

– Înainte să începem o nouă ceartă – şi sincer

să fiu, o ceartă cu tine mă istoveşte teribil, pentru că de obicei, se încheie în pat – hai să revenim la subiectul iniţial. Unde ai de gînd să lucrezi?

– Acasă la mine. Din moment ce nu e folosită, mă pot instala în living-room pînă găsesc un birou de închiriat. S-ar putea să fie greu la început, dar cred în mine însămi şi în talentul meu. Mai cred, de asemenea, şi în reclama pe care mi-o poate face doamna Graham. Are o mulţime de prietene care-i invidiază noua casă.

– Începi o nouă afacere în acelaşi an în care faci un copil. Dumnezeule! Îţi place să te chinuieşti, spuse el şi o sărută pe frunte. Dar şi eu cred în tine şi o să te ajut cît pot de mult.

– Îţi mulţumesc, Taylor. Ştiam că-mi vei oferi ajutorul.

– Se pare că ţi-ai făcut planuri serioase în privinţa carierei, spuse el mîngîindu-i şezutul. Dar cum rămîne cu cealaltă problemă?

– Care?

Degetele lui alunecară uşor între pulpele ei.

– A mutatului.

– Ah, asta, zise ea privindu-l visătoare. Sînt aici doar, nu?

Pentru Ria, actul de iubire ce a urmat a fost

dulce-amărui. Făcu dragoste cu el în cel mai adevărat sens al cuvîntului. Dar ştia că fusese ceva unilateral. Copilul pe care-l purta era singurul lucru care o lega cu adevărat de el.

Șase

Ria lăsă telefonul să sune de zece ori înainte să întindă mîna peste pat ca să răspundă.

– Ria, cît mă bucur că te-am prins. Eram îngrijorat.

– Bună, Taylor.

– Ce se întîmplă?

– Nimic.

– Ai plecat acasă în toiul zilei.

– De unde ai ştiut că sînt aici?

– Am sunat la tine la birou şi mi-au spus că ai plecat. Ce s-a întîmplat?

– N-am avut chef să lucrez.

– De ce? Ria? Răspunde-mi. S-a întîmplat ceva?

– Nu, nu s-a întîmplat nimic, spuse ea şi închise telefonul.

Zece minute mai tîrziu, îi auzi maşina intrînd pe alee. Dădu buzna în dormitor strigînd-o. Cîteva secunde rămase încremenit în uşă, cu cîte o mînă de o parte şi de alta a acesteia. Părul îi fusese răvăşit ori de vînt, ori de propriile degete. Îşi scosese haina pe drum spre casă sau o lăsase la birou. Ria nu-l mai văzuse atît de neîngrijit din seara în care ea îi spusese că trebuia să se însoare cu ea.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el apropiindu-se repede de pat şi aşezîndu-se pe margine, în timp ce o privea neliniştit.

– Probabil că nimic, spuse ea încercînd să zîmbească, dar fără să izbutească.

– Acum cîteva minute era „nimic". Acum e „probabil nimic". Care e adevărul? Ţi s-a făcut rău la lucru?

Lacrimi fierbinţi şi sărate îi înţepară ochii. Nu putea suporta propria ei nefericire şi pe a lui pe deasupra. Aşa că îşi ascunse faţa în pernă.

– Au început să apară pete.

Taylor încremeni la fel ca o raţă care simte vînătorii. Ria nu-l mai auzea nici respirînd. În cele din urmă, o întrebă răguşit:

– Ai chemat doctorul?

– Imediat. Mi-a spus să mă duc acasă şi să stau în pat. Asta am făcut.

– Atîta tot? Asta-i tot ce-a spus? Nu ţi-a dat nici un medicament?

– Taylor, nu există nici un medicament pentru asta. Nici unul care să dea rezultate.

– La naiba, trebuie să poată face ceva.

– Face. Aşteaptă, ca şi mine.

Taylor se ridică, iar ea rămase întinsă pe o parte, cu ochii închişi, temîndu-se că şi cea mai mică mişcare ar fi putut deregla echilibrul cosmic precar şi ar fi făcut-o să piardă copilul. Taylor se plimbă încoace şi încolo privind-o îngrijorat.

– Nu prea mă pricep la chestiile astea, zise el stîngaci. Dar ce înseamnă mai exact?

– Poate să nu însemne nimic, un simplu vas de sînge spart din cauza presiunii mai mari,

spuse ea trăgînd aer în piept. Sau poate indica o sîngerare a uterului.

Dacă ar fi văzut cît de mult pălise Taylor, n-ar mai fi continuat.

– Sau că placenta încearcă să se desprindă.

El înghiţi cu greu.

– Deocamdată trebuie doar să stai în pat?

– Da, pînă se opreşte sîngerarea.

– Sîngerare? Parcă ai spus ceva de pete.

Ea se întoarse cu faţa în sus, privindu-l furioasă.

– Care-i deosebirea?

El se aşeză din nou şi îi atinse obrazul liniştitor.

– Bănuiesc că nici una. Doar că pătarea nu sună atît de înspăimîntător.

Buza ei de jos începu să tremure şi lacrimile îi şiroiră pe obraji.

– Mi-e frică, Taylor.

– Doamne, şi mie. Şi mie, spuse el strîngînd-o cu putere şi apăsîndu-i faţa în scobitura umărului său. Dar sînt sigur că totul o să fie bine. Cît de des se întîmplă astfel de lucruri? Tot timpul, nu? Nu e ceva firesc? Acum, dacă stau să mă gîndesc mai bine, mama mea vitregă a avut

probleme din astea cu primul născut şi e un băieţel foarte robust. Acum îi înnebuneşte pe toţi, zise el forţîndu-se să rîdă uşor.

– Doctorul mi-a spus că e firesc, spuse ea cu un glas stins. Nu avem de ce să ne speriem dacă nu se agravează.

– Vezi? spuse el ştergîndu-i lacrimile de pe obraji. Bebeluşul vrea să-l facă să muncească din greu pentru banii pe care îi primeşte.

Ea rîse, ştiind că glumea ca să o facă să se simtă mai bine şi sperînd că rîsul ei avea să-l liniştească şi pe el. Nici unul din ei nu avea să se simtă bine pînă cînd atît ea, cît şi copilul nu ar fi fost în afară de orice pericol.

– Să-ţi aduc ceva? Ai mîncat de prînz?

Ea scutură din cap.

– N-am mîncat, dar nu vreau nimic.

– Dă-mi voie să te ajut să te dezbraci.

Taiorul ei era extrem de şifonat, dar ea nu observă decît acum.

– Nici măcar n-am apucat să mă schimb. Doctorul mi-a spus să stau în pat şi aşa am făcut.

Taylor o ajută să se dezbrace. Cînd rămase doar în lenjeria de corp, ea se scuză şi se duse la baie. În timp ce ea se afla în spatele uşii închise,

el se plimbă de colo-colo. Cînd apăru din nou, îmbrăcată într-un halat subţire din bumbac, Ria era palidă şi tremura. Ochii ei îşi pierduseră focul verde şi arătau la fel de deprimaţi ca o cenuşă rece. Gura îi era învineţită de parcă îşi muşcase buzele.

– Încă? întrebă el şi ea încuviinţă. Nici o ameliorare?

– Nici o înrăutăţire.

– Întinde-te în pat, spuse el şi o ajută să se urce.

Părul ei negru i se răsfiră pe pernă ca o pată de cerneală. Închise ochii. Fardul i se întinsese. Buzele îi păreau umflate. Obrajii îi erau lipsiţi de orice culoare. Dar lui Taylor nu i se păruse niciodată mai frumoasă.

– Te doare?

Ea deschise ochii încet.

– Nu prea. Parcă aş avea contracţii.

El încuviinţă şi ea zîmbi înghiontindu-l în braţ.

– De ce încuviinţezi, ticălosule ce eşti? Doar n-ai avut niciodată contracţii.

El zîmbi strîmb.

– Şi mă bucur. O aspirină nu ţi-ar face bine?

– Ar fi preferabil să nu iau nimic înainte să-l

întreb pe doctor.

– Te simţi bine? În afară de... contracţiile astea.

– În rest e bine. Acum poţi să te întorci la birou. Te sun dacă am nevoie de tine.

El se încruntă ameninţător.

– Nu mă înfuria.

– Bine, Taylor, dar nu e nimic...

– Rămîn cu tine.

Ria tăcu, încîntată în adîncul sufletului, căci nu voia să treacă singură prin acel chin, indiferent care ar fi fost deznodămîntul. Avea impresia că, dacă îi dădea drumul mîinii, se dezintegra.

– Aş vrea să mănînci ceva, spuse el după o clipă. Pari sleită.

Ria ştia că simte nevoia să fie de folos, aşa că îl trimise să-i aducă brînză, sărăţele şi suc de fructe.

– Taylor?

– Hm?

Stătea pe marginea patului şi privea pe fereastră. Umbrele de afară deveneau mai lungi, iar soarele coborîse dincolo de orizont.

– La ce te gîndeşti?

– La faptul că asta e cea mai lungă după-amiază pe care am trăit- o vreodată, spuse el mîngîindu-i obrazul. Ştiu că, pentru tine, a fost şi mai lungă.

Ria îl trimisese după o mulţime de lucruri prin casă. La un moment dat, el îşi dăduse seama că acele drumuri erau un mod de a-i distrage atenţia şi de a-i da de lucru.

În cele din urmă, căzură de acord în mod tacit să înceteze cu acele aiureli. Nici cererile ei, nici plîmbările lui nu aveau să-i facă să nu se mai gîndească la viaţa copilului lor, care se afla în cumpănă. Fuseseră momente îndelungate de tăcere între ei, dar erau plăcute. Îşi comunicaseră neliniştea la un nivel mult mai înalt decît ar fi putut-o face conversînd.

– Ori de cîte ori am vorbit despre copil, spuse Ria încet, ne-am referit la el ca la un copil sănătos.

– Ce vrei să spui?

– Ce-ai face dacă n-ar fi tocmai sănătos? Dacă... dacă nu s-ar naşte perfect, ce-ai simţi pentru el?

Taylor nu răspunse, ci doar o privi cu nişte

ochi duri şi implacabili.

Ea continuă atunci, nervoasă:

– E un instinct al trupului acela de a încerca să dea afară ceva ce nu e perfect. Uneori o pierdere de sarcină ar trebui considerată o binecuvîntare.

Trecu mult timp pînă cînd el răspunse, în sfîrşit, şi cînd o făcu, se văzu foarte clar că era furios.

– Cum poţi să-mi pui o astfel de întrebare? Mă crezi chiar atît de superficial? Nu ne cunoşteam prea bine cînd ne-am căsătorit, dar credeam că acum mă cunoşti mai bine.

Ochii ei se umplură de lacrimi de remuşcare.

– Iartă-mă, Taylor. Ai dreptate. Te cunosc destul de bine ca să nu-ţi fi spus un asemenea lucru.

Lacrimile ei se transformară în furie. Îşi puse mîinile uşor pe burta ei, acoperindu-i protector partea inferioară a trupului cu palmele lui late şi cu degetele puternice.

– Iubesc copilul. Îl vreau. Indiferent ce s-a întîmpla.

Ea întoarse capul, nu pentru că nu voia ca să-i vadă lacrimile, ci pentru că nu voia ca ea s le vadă pe ale lui.

– Cred că ar fi mai bine să mă duci la spital.

Profilîndu-se în uşa deschisă a băii, Ria părea gata să leşine şi tremura violent.

Taylor nu pierdu timpul cu întrebări inutile. Golise coşul de hîrtii din baie de două ori. Nu mai aveau secrete unul faţă de altul. Chemă doctorul pentru a-i spune că veneau la spital şi apoi se ocupă de Ria.

O luă în braţe şi străbătu toată casa.

– Te doare?

– Nu prea tare.

Era foarte rău. Buzele îi erau albe ca varul. O aşeză pe scaunul din faţă al maşinii, după care depăşi orice limită de viteză pînă ajunseră la spital. Medicul ei aranjase ca un cărucior să aştepte la intrare. Cînd Taylor o aşeză în cărucior, ea îi apucă mîna şi i-o lipi de obrazul scăldat în lacrimi.

– Îmi pare rău. Îmi pare atît de rău.

Asistenta nu îi lăsă timp lui Taylor să răspundă înainte de a răsuci căruciorul şi de a-l împinge spre uşile de sticlă automate. Lîngă sala de

consultaţii, Taylor se agita pe scaunele de plastic incomode sorbind o cafea tare de la automat. Se plimba de colo-colo. Înjura. Se ruga. După ceea ce păru o veşnicie, doctorul ieşi şi îi strînse mîna abătut.

– Bună ziua, domnule MacKensie. V-am recunoscut după fotografiile din ziare.

– Ce face Ria?

– Mă tem că a pierdut copilul.

Taylor se rezemă de perete. Crezuse că era pregătit pentru o asemenea veste, dar descoperi că nu era. Sentimentul pierderii era incredibil. Avea senzaţia că fusese pocnit în stomac de un pumn uriaş şi că, după ce acesta se retrăsese, golul nu se acoperise la loc, ci rămăsese deschis şi vid.

Îşi dădu capul pe spate pînă veni în contact cu peretele rece de faianţă. Cu ochii închişi şi cu dinţii dezveliţi, îşi încleştă pumnii.

– De ce?

Îi adresase întrebarea lui Dumnezeu, dar medicul fu cel care îi răspunse.

– Cu siguranţă că nu din cauza vreunui lucru pe care doamna MacKensie l-ar fi făcut sau nu. A fost, pur şi simplu, unul din acele accidente ale

naturii care se întîmplă uneori.

– O binecuvîntare, spuse Taylor cu amărăciune.

– Ştiu că e greu.

– Aveţi dreptate. E al naibii de greu, zise Taylor expirînd puternic. Cum se simte Ria?

Medicul scutură din cap cu pesimism.

– E extrem de tulburată, bineînţeles. O duc sus acum.

– Sus?

Primul lucru care îi veni în minte fu secţia de psihiatrie. Oare Ria îşi pierduse minţile?

– Da. De obicei, organismul femeii elimină singur rămăşiţele, dar în acest caz n-a făcut-o şi o să-i administrez un D şi un C.

Îi explică procedura lui Taylor.

– Mîine dimineaţă poate pleca acasă, dar se va simţi cam prost timp de o zi, două. Trebuie să stea liniştită, să nu facă nici un efort. Sigur că principala noastră grijă este stabilitatea sa emoţională. Rana psihică se vindecă mai greu decît cea fizică şi aici, o mare răspundere vă revine dumneavoastră, domnule MacKensie.

Trecură cîteva ore pînă cînd Ria fu mutată într-un salon, singură, şi Taylor avu voie să o vadă. Între timp îşi sunase secretara acasă spunîndu-i să anuleze toate întîlnirile lui de a doua zi, vineri, căci nu avea să vină la birou pînă după weekend. După aceea îi dăduse un telefon Deliei Starr.

– Ria a pierdut copilul în seara asta, îi spuse el imediat după ce se prezentă.

După cîteva clipe de stupoare, reporţera zise:

– Îmi pare teribil de rău.

– Nu pomeni nimic de copil în articolul ăla afurisit de duminică.

– E prea tîrziu pentru asta, Taylor.

– Pe naiba.

– Am dat deja materialul. Nu mai e în mîinile mele.

– Atunci ia-l înapoi. Nu vreau ca Ria să deschidă ziarul şi să citească despre copilul pe care nu-l va mai avea. Nu-mi pasă ce trebuie să faci, dar fă.

– O să fac tot ce pot.

Cunoscînd puterea domnişoarei Starr, acele cuvinte puteau fi luate drept o promisiune că toate referirile la copil aveau să fie eliminate din articol înainte de tipărirea ziarului.

Taylor îi mai spuse, de asemenea, şi conducerii personalului medical că nimic despre Ria nu trebuia să ajungă la urechile presei. Primarul ales de MacKensie era schimbat. Era pentru prima oară cînd Taylor nu voia să se scrie despre el pe prima pagină a ziarului.

Camera de spital în care se afla Ria era cufundată în semiîntuneric. Numai o veioză mică era aprinsă. Taylor crezu că dormea, dar pe măsură ce se apropie de pat, văzu că avea ochii deschişi. Neclintită, privea fix în tavan. Mîna dreaptă părea extrem de fragilă şi lipsită de vlagă aşa cum şi-o ţinea pe burtă, aceasta din urmă arătînd obscen de concavă.

Întoarse capul, dar nu spuse nimic, iar Taylor habar nu avea ce să zică fără să pară banal. Oare tragediile transformă în mod automat nişte oameni normali în roboţi care sînt programaţi să spună doar anumite lucruri? În cele din urmă, se hotărî asupra întrebării:

– Cum te simţi?

– Goală.

Glasul ei lipsit de orice expresie îl sperie. Murise, la fel ca şi zîmbetul şi însufleţirea ei. El îi luă mîna şi i-o strînse cu putere, dar ea nu păru

să observe şi nu-i răspunse.

– Fac exerciţii la un club de sănătate cîteva ore pe săptămînă, doar ca să-mi menţin burta plată, spuse ea rîzînd. Mama mi-a spus totdeauna „Ai grijă ce-ţi doreşti."

Taylor îi văzu lacrimile în colţurile ochilor şi apoi şiroind spre pernă. Părul ei negru le absorbi.

– Te doare?

– Nu. Doctorul a pus să mi se facă o injecţie ca să mă ajute să dorm. De aceea sînt aşa somnoroasă.

– Fii somnoroasă. Doctorul a zis că ai nevoie de multă odihnă.

– A mai spus şi că nu există nici un motiv ca să nu mai pot avea alt... alt...

Suspinele o împiedicau să vorbească.

Taylor se aplecă deasupra ei, proptindu-şi un braţ de tăblia patului, şi îi strînse mîna cu putere.

– Nu, Ria. Nu mai plînge. Încearcă să dormi.

– Nu pot să nu mă gîndesc la copil, spuse ea cu glasul încărcat de emoţie. Nu mai e aici. Nu mai există.

– Şşşş, spuse Taylor şi îi sărută pleoapele pentru a i le închide, deşi lacrimile continuau să-i şiroiască pe tîmple.

Îşi trase un scaun lîngă pat, se aşeză şi nu se clinti de lîngă ea pînă cînd sedativul nu îşi făcu efectul şi ea adormi.

De fapt, soarele era pe cer cînd o părăsi. Se opri în camera infirmierelor spunîndu-le să aibă grijă ca Ria să primească orice dorea. După aceea, se duse acasă, făcu un duş, se bărbieri şi înghiţi repede un ou prăjit. Îl mîncă lacom, fiindcă nu pusese nimic în gură de la prînz, cu o zi în urmă. Se întări cu cîteva ceşti de cafea fierbinte fără zahăr şi se întoarse la spital luînd şi nişte haine de schimb pentru Ria.

Trecu pe la magazinul din holul de la intrare de unde îi cumpără cîteva flori. Voise trandafiri, dar nu aveau decît roşii şi îi aminteau în mod neplăcut de sînge. Respinse şi garoafele roz pentru că simbolizau fetiţele nou-născute, aşa că ieşi cu un buchet de margarete galbene, care, după părerea lui, păreau, cel puţin, vesele. De cum păşi afară din lift, îl văzu pe medic ieşind din camera ei.

– Tocmai am consultat-o, îi spuse acesta lui Taylor. Fizic se prezintă foarte bine, dar e teribil de deprimată. Cu cît îşi reia activitatea normală mai curînd, cu atît mai bine. I-am spus să vină la

mine peste şase săptămîni.

Plecă. Taylor ar fi vrut să-l apuce de halatul alb pentru a-i pune o sumedenie de întrebări, dar mai mult voia să o vadă pe Ria.

Cu valiza într-o mînă şi cu florile în cealaltă, intră în cameră. Ea tocmai cufunda o lingură într-un castron cu terci de ovăz, pe care un om mort de foame abia ar fi putut fi convins să-l mănînce.

– Eu aş putea să fac ceva mult mai bun decît chestia asta, spuse el arătînd spre tava cu micul dejun.

Puse buchetul pe noptieră şi lăsă valiza jos.

– N-ai mîncat niciodată nemaipomenitele mele vafe belgiene, nu?

Ea îi zîmbi stins.

– Îţi mulţumesc pentru flori. Şi pentru că mi-ai adus hainele.

– Sper că am adus tot ce-ţi trebuie.

Împingînd la o parte tava, ea îşi coborî picioarele din pat. Taylor îşi reţinu un impuls de a o ajuta să se ridice.

– Am făcut duş deja, aşa că voi fi gata într-o clipă.

El pricepu mesajul. Nu era invitat să rămînă şi

să o ajute la îmbrăcat.

– O să mă ocup de formele de ieşire, spuse el pornind cu spatele spre uşă.

– Le-am semnat deja.

– Mă duc să plătesc, atunci.

– Totul e plătit. Am avut grijă şi de asta.

Buzele lui se subţiară de nervi.

– Ai fost foarte ocupată în dimineaţa asta.

– Scuză-mă, te rog, spuse ea cu răceală. Vreau să mă îmbrac şi să plec o dată de aici.

Cînd ieşi din cameră cîteva minute mai tîrziu, rujul ei părea extraordinar de strălucitor şi de vesel în comparaţie cu paloarea feţei. Căruciorul s-ar fi topit sub privirea dispreţuitoare pe care i-o aruncă.

– Pot să plec pe picioarele mele.

– Sînt regulile lor, nu ale mele.

Taylor, nu infirmiera, îşi ţinea mîinile pe spătarul căruciorului. Şi el, nu infirmiera, îi făcu semn cu capul să se aşeze. Ajunsese la capătul răbdării.

Odată ajunşi în maşină, Ria îi spuse:

– Lasă-mă acasă la mine. O să vin mai tîrziu să-mi iau lucrurile.

Taylor trecu intenţionat de strada ei.

– Ai auzit ce-am spus?

– Am auzit, dar n-am ascultat.

– Cum vrei. Într-un fel, e mai bine, pentru că, astfel, îmi iau şi maşina. Le fac pe toate odată.

El dădu radioul mai tare şi începu să cînte.

Cînd opri, încercă să i-o ia înainte, să o ajute să coboare, să deschidă uşi, dar ea părea hotărîtă să facă totul singură şi îi dădu peste cap toate eforturile. Imediat ce intră în casă, se duse direct în dormitor, la dulap, de unde scoase mai multe umeraşe cu haine pe care le trînti pe pat. Tocmai cînd vru să pună în valiză prima rochie, Taylor se repezi şi i-o smulse din mînă.

– Ce naiba se petrece cu tine? Ce crezi că faci?

– Dă-mi rochia înapoi. Împachetez.

– De ce?

– Mă mut înapoi acasă.

– În ultimele cîteva săptămîni asta a fost casa ta.

– A existat un motiv, dar acum acest motiv e împachetat într-o pungă de plastic şi azvîrlit în lada de gunoi din spatele spitalului.

În clipa în care acele cuvinte rostite cu furie îi ieşiră din gură, ea şi-o acoperi cu mîinile şi se

prăbuşi pe marginea patului.

– Oh, Doamne, spuse ea ascunzîndu-şi faţa în mîini.

Cîteva minute se legănă uşor, plîngînd în tăcere. După aceea, îşi lăsă mîinile în jos şi se uită la Taylor.

– Îmi pare rău. Am spus un lucru oribil.

Trase de cîteva ori aer în piept şi îşi şterse mîinile de fustă, nervoasă.

– Taylor, te-ai purtat minunat. Ieri. Aseară. Azi-dimineaţă. A fost foarte drăguţ din partea ta că mi-ai adus flori, zise ea uitîndu-se la margaretele care acum erau parţial ofilite şi care se aflau pe pat, unde le aruncase ea cu neglijenţă cînd intrase în cameră. Aş vrea să-ţi mulţumesc pentru atenţia şi răbdarea ta, Taylor. Dar... dar motivul pentru care ne-am căsătorit nu mai există, spuse ea clipind de cîteva ori ca să-şi alunge lacrimile. Doctorul mi-a spus să-mi reiau activitatea normală cît mai curînd posibil. Asta înseamnă...

Îşi ridică privirea şi rămase şocată cînd descoperi că vorbea singură.

Uneori se întîmpla ca Taylor să bea ceva la prînz, dacă avea întîlnire cu vreun client şi acela dorea să bea. Dar niciodată nu o făcea înainte de ora zece. Aşa că, în clipa în care acea înghiţitură de whisky îi ajunse în stomac, îşi ţinu răsuflarea şi clipi des pentru a-şi alunga lacrimile. Doar pentru a dovedi că putea, dădu pe gît tot paharul înainte de a ieşi pe verandă.

Aceasta, la fel ca totul din jur, suferise o îmbunătăţire, sub mîinile Riei. Peste tot erau coşuleţe suspendate, frumos îngrijite, şi ghivece cu flori. Mai avusese flori pe verandă şi înainte, dar pînă la mijlocul verii, erau toate ba maron fiindcă nu le udase destul, ba galbene pentru că le udase prea mult, ba creşteau la întîmplare deoarece uitase să le îngrijească.

Anul acela, florile lui erau superbe. Dovedeau îmbunătăţirile pe care le făcuse Ria de cînd se mutase. Nu se apucase să schimbe toate lucrurile ca stăpîna din comedia lui Neil Simon. Îi cerea întotdeauna permisiunea de a muta un fotoliu cîţiva centimetri într-o direcţie sau alta.

Modificările pe care le făcuse variau de la cele dramatice, cum fusese agăţarea litografiei ei preferate deasupra căminului din dormitor, pînă la

cele subtile, cum fusese aşezarea de flori proaspete pe masa din sufragerie. Toate acelea erau îmbunătăţiri, nu înrăutăţiri. Nu putea trece prin casa aceea, care fusese ca un muzeu înainte, fără să vadă amprenta ei peste tot. Urmele ei erau la fel de imposibil de şters ca literele roşii de pe un pachet expediat cu clasa întîi.

La naiba, era un clişeu, dar făcuse din casa lui un adevărat cămin. Fusese splendidă cînd o terminase acel decorator de interioare extrem de costisitor. Acum era splendidă şi îmbietoare. Ria adăugase ceva ce nici un decorator nu putea oferi – căldură. Personalitatea ei se simţea în toate încăperile. Ea era inima casei.

Se obişnuise să-i vadă cămaşa de noapte agăţată pe uşa de la baie. Se făcuse chiar vinovat de a o mîngîia ori de cîte ori intra sau ieşea, mirosind-o ca un drogat.

Nu îl deranjase să-i vadă aparatul de ras lîngă al lui. De fapt, găsise că era chiar amuzant. Roz şi cu margarete desenate pe el.

– La naiba, spuse el şi îşi înfundă mîinile în buzunare.

De nervi, dădu cu piciorul într-o muşcată. Ce naiba îl apucase de se gîndea la aparate de ras

cu margarete pe ele? O luase razna.

Totuşi, nu putea să nu se gîndească la măsuţa ei de toaletă, plină de parfumuri care înmiresmau toată casa. Mulţimea de borcănaşe de sticlă îl intriga. În acele recipiente cu capace argintii se afla orice altceva, în afară de ruj. Îşi petrecuse o seară întreagă cercetîndu-le conţinutul, întrebînd-o ce era în fiecare şi la ce se foloseau, mirosind, frecînd între degete puţin din conţinuturile lor cremoase şi îşi aminti că de multe ori le mirosise sau le gustase pe trupul ei. Era atît de feminină. Avea să-i lipsească acea feminitate din casă.

– Recunoaşte, îi spuse el îmbufnat muşcatei răsturnate. O să-mi lipsească.

Niciodată nu simţise lipsa tovărăşiei unei femei, dar era ceva să vină în fiecare seară acasă la aceeaşi femeie. Era mult mai relaxant decît întîlnirile. Conversaţia curgea de la sine, nu era un talent care trebuia exersat în permanenţă.

Cînd ieşeau în societate, nu trebuia să se întrebe dacă „partenera" lui avea să vină îmbrăcată adecvat momentului, pentru că Ria o făcea întotdeauna. Nu făcea niciodată nici o mişcare greşită. Ştia să spună mereu ceea ce trebuia în orice situaţie.

Lăsîndu-se să cadă pe un şezlong, Taylor contemplă orizontul printre degete. Cum o putea convinge să rămînă?

Nu se gîndea numai la sine, îşi spuse el cu sinceritate, ci şi la ea. La naiba, era atît de palidă şi slăbită cînd părăsiseră spitalul. Şi, de asemenea, pustiită spiritual.

Da, avea nevoie să-şi reînceapă activitatea. Dar, din cîte o cunoştea el, şi ajunsese să o cunoască destul de bine, avea să muncească pînă va cădea epuizată. În adîncul sufletului, poate îl învinuia pe el de pierderea sarcinii. Probabil că îşi amintea vreo greşeală din copilărie pentru care plătea acum. Se convingea că pierderea sarcinii fusese o pedeapsă.

– În nici un caz n-o să las să se întîmple aşa ceva.

Părăsi veranda şi străbătu casa ca o furtună. Deodată, se opri brusc. Nu era un mod de abordare potrivit. Un bărbat inteligent nu-i dădea ultimatumuri Riei Lavender. Dacă se apuca să-i ordone, avea să o vadă pentru ultima oară. Pe de altă parte, dacă îi spunea că vrea să aibă grijă de ea pînă se punea pe picioare complet, ea o va lua drept milă. Atunci, cum să procedeze?

Cu fermitate, dar şi cu înţelegere. Da, aşa era cel mai bine.

Se opri puţin în pragul uşii. Ea umpluse o valiză şi acum începuse să pună lucruri şi în a doua. Simţi whisky-ul din stomac umflîndu-se ca Atlanticul de Nord.

Nu voia să folosească asul din mînecă pentru a o face să rămînă, dar îl va folosi dacă era nevoie.

Ria se întoarse cînd îi simţi prezenţa. Luă licărirea din ochii lui drept furie. Nici nu îl putea învinui, mai ales după cuvintele îngrozitoare pe care i le spusese. Probabil că era bucuros de plecarea ei.

– Mai lasă-mă un minut, două. Trebuie doar să-mi strîng cosmeticele din baie şi sînt gata.

– Nu cred că ar trebui să pleci.

Lăsînd un costumaş de noapte din dantelă să cadă în valiză, ea se răsuci brusc.

– Poftim?

– M-ai auzit foarte bine.

– Bine, dar de ce?

– Doctorul a zis că ai nevoie de odihnă la pat, cel puţin în timpul weekend-ului.

– Şi acasă am pat.

– Dar o să stai în el?

– Da.

– Nu.

– Ba da!

– Ria, trăiesc cu tine în aceeaşi casă de cîteva săptămîni bune şi atîta timp cît e un pahar nespălat în chiuvetă, nu stai liniştită să te uiţi la televizor.

Ea îi ocoli privirea, parţial pentru că ştia că totul era adevărat şi, parţial, pentru că el era atît de frumos. Noaptea de nesomn îi accentuase structura osoasă a feţei. Îi stătea bine obosit. Cearcănele îi făceau ochii să pară şi mai albaştri.

Era îmbrăcat cu o cămaşă sport care îi scotea în evidenţă forma triunghiulară a torsului. Blugii decoloraţi şi strîmţi parcă fuseseră topiţi şi turnaţi pe picioarele lui.

Pustietatea dureroasă dinăuntrul ei deveni şi mai mare cînd se gîndi că nu va mai exista în viaţa ei. Avea să-i lipsească umorul lui. Şi pasiunea.

– Promit că o să mă odihnesc, spuse ea cu un glas stins.

– Trebuie să mănînci cum trebuie. N-o s-o faci dacă nu sînt lîngă tine să te forţez.

– De unde ştii?

– Am văzut castronelul ăla azi-dimineaţă.

– Era oribil. Nici tu n-ai fi mîncat.

– Aşa e.

– Pot să-mi fac de mîncare.

– Tocmai asta e. N-ar trebui să stai în picioare să găteşti, cu atît mai puţin să te duci la cumpărături.

– N-o să mor de foame, Taylor. Vorbeşti de parcă aş fi invalidă. M-am descurcat foarte bine aproape treizeci de ani fără tine.

La acest lucru el nu avea nici o replică şi ea ştia.

El adoptă atunci altă tactică.

– Ce le vei spune părinţilor tăi?

– Ah, spuse ea şi zîmbetul triumfător îi dispăru. Uitasem de ei.

– Bine că ţi-am adus aminte, atunci. Doar vin duminică să mă cunoască, nu?

– O să-i sun să le spun că a intervenit ceva.

– Ar fi ceva total necaracteristic pentru tine să faci aşa ceva. Îşi vor da seama că s-a întîmplat ceva şi, probabil că vor veni să vadă ce este şi, cînd vor afla...

– Bine! exclamă ea şi se prăbuşi pe pat.

Împachetatul o obosise extraordinar de mult. Doctorul avea dreptate. Nu putea să ia lucrurile, pur şi simplu, de unde le lăsase. Avea nevoie de timp pentru a-şi recăpăta puterile, mai ales din moment ce era atît de deprimată.

– Cred că aş putea să rămîn pînă duminică seară, cînd vor pleca ei. O să mă gîndesc după aceea ce să le spun despre noi.

– De fapt, spuse Taylor aşezîndu-se lîngă ea, cred că ar trebui să rămîi... un timp.

– Nedefinit?

– Da.

– De ce?

El ridică din umeri.

– Din mai multe motive.

– Spune unul măcar.

– Abia ai venit, spuse el scurt.

– Ce vor spune oamenii dacă mă mut tocmai acum? Nu asta vrei să zici?

– Nu, Ria.

– Nu? spuse ea ridicîndu-se brusc. Acum înţeleg. Toată discuţia asta despre odihnă, despre hrănire, despre cruţarea alor mei, totul e o aiureală. De fapt, vrei ca publicul alegător să nu afle că proaspăta ta soţie te-a părăsit.

– Ştii foarte bine că nu la asta m-am referit.

– Şi, dacă se află că am pierdut copilul, asta ar arunca într-adevăr o lumină nefavorabilă asupra ta, nu? S-ar putea să nu fie prea încîntaţi cînd vei depune jurămîntul ca primar.

– Funcţia mea de primar n-are nici o legătură cu motivul pentru care doresc să rămîi.

– Atunci trebuie să fie sexul liber.

– Poftim? urlă el, pierzîndu-şi cumpătul, în sfîrşit.

– Sigur, de ce să cheltuieşti bani să le scoţi în oraş pe Lisa şi pe altele ca ea, cînd poţi avea o tovarăşă de pat în fiecare seară acasă, pe gratis?

– Nu mi-am dat seama că ai o idee fixă, spuse el.

– Nici n-am avut pînă acum, zise ea. Dar, pentru informarea ta, să ştii că n-am voie să fac nimic şase săptămîni.

Înjurăturile lui au fost atît de violente, încît o făcură să se cutremure.

– Ce crezi că sînt, un om primitiv? Despre asta crezi că e vorba? Despre sex? Da! Nu te măguli. Să ştii că am avut destul, pe gratis, înainte de seara de Ajun. Aceea n-a fost prima aventură de o noapte din viaţa mea, spuse el ridicîndu-şi

bărbia cu aroganţă. Şi nici cea mai bună.

Parcă o pălmuise. Dar, în loc să-i arate cît de mult o rănise, ea îl întrebă:

– Atunci de ce vrei să rămîi căsătorit cu mine?

– Ca să salvez aparenţele, spuse el tăios. Rămîi cu mine pînă depun jurămîntul. Pe urmă, dacă vei dori să pleci, nu voi încerca să te reţin. Cred că-mi datorezi măcar atîta lucru.

Forţa şi puterea de sfidare o părăsiră pe Ria în clipa aceea. Se aşeză din nou pe pat. Cu mişcări leneşe începu să umble prin valiza plină cu lenjerie dantelată, amintindu-şi una din expresiile obscene ale lui Taylor referitor la aproape toate acele lucruri.

O durea mai mult decît orice altceva. Căsătoria lor fusese o farsă. În timpul săptămînilor care trecuseră, el nu se îndrăgostise de ea aşa cum făcuse ea. Fusese drăguţ, amuzant şi atent doar de dragul copilului. Fusese afectuos numai pentru că ea era mama copilului lui. Atitudinea sa posesivă nu avea nici o legătură cu ea.

Şi totdeauna fuseseră atenţi unul faţă de altul în pat.

Îi recunoscuse şi îi oferise legitimitate copilului ei căsătorindu-se cu ea, aşa cum îi ceruse.

Făcuse chiar tot posibilul ca ea să se simtă ca o mireasă iubită.

N-ar fi fost frumos din partea ei să-l părăsească tocmai acum. Cariera lui depindea de imaginea publică pe care şi-o crea. Ea îl vîrîse în acea căsătorie cu cît mai puţin zgomot posibil şi tot ea trebuia să-l scoată în acelaşi fel.

Dar se putea preface, oare, că este o soţie iubitoare? Cînd avea să-şi dea seama el că nu se prefăcea? Cît mai era pînă la ceremonia depunerii jurămîntului? Cîteva săptămîni? O lună?

Bănui că putea trăi cu el pînă atunci.

Cu toate acestea, factorul hotărîtor era acela că gîndul de a-l părăsi era atît de înspăimîntător, încît, pur şi simplu, nu o putea face.

– Bine, Taylor. Rămîn.

– Mai doreşti puţină cafea, Frida? întrebă Taylor aplecîndu-se pentru a-i umple ceaşca soacrei sale.

Erau cu toţii pe verandă unde îşi beau cafeaua după cină.

– Încerci să mă linguşeşti? îl întrebă doamna Lavender zîmbind.

– Bineînţeles, măturisi el zîmbind larg. Vreau

să fac o impresie bună.

Socrii lui rîseră în faţa acelei sincerităţi dezarmante. La îndemnul lui Robert Lavender, Taylor începu să schiţeze cîteva programe de refacere a oraşului pe care voia să le iniţieze după ce avea să depună jurămîntul.

Ria, care stătea cu picioarele trase sub ea pe şezlong, îi privea pe toţi trei. Totul decursese bine, mult mai bine decît se aşteptase ea. Îi fusese groază de ziua aceea, de faptul că trebuia să joace rolul de tînără căsătorită fericită pentru cei doi oameni la care ţinea şi pe care îi respecta cel mai mult.

Cînd le deschisese uşa părinţilor ei în dimineaţa aceea, fusese gata să izbucnească în plîns. Fusese tentată să se arunce în braţele lor şi să plîngă spunîndu-le toată acea poveste îngrozitoare. Bine măcar că nu trebuia să vorbească despre pierderea sarcinii. Una din cele mai inteligente hotărîri pe care le luase în viaţa ei fusese aceea de a nu le spune că era însărcinată. Şi aşa aveau să fie supăraţi cînd scurta ei căsnicie avea să se încheie cu un divorţ. De ce să-i îndurereze şi mai mult spunîndu-le despre nepoţelul pe care îl pierduseră?

Ziua decursese atît de bine datorită lui Taylor. Ria nu se mai mira de ce fusese ales primar. Era un politician înnăscut. Fermecător şi politicos, făcea conversaţie minunat şi ştia să asculte chiar şi mai bine. Dacă sinceritatea aceea era prefăcută, atunci însemna că este un actor extraordinar. Erau momente cînd pînă şi ea era convinsă că îi plăcea părinţii şi dorea ca aceştia să-l placă, la rîndul lor. Ar fi putut cîştiga un premiu pentru *Ginerele Anului* cu cea mai mare uşurinţă.

Era, de asemenea, un soţ model. Nu îi găsea nici un cusur în jucarea acestui rol. Ceea ce o deprima era faptul că *nu era decît atît, un rol.*

Discuţia pe care o avuseseră vineri după-amiază cu privire la plecarea sau rămînerea ei o lăsase complet lipsită de vlagă. După ce puseseră toate lucrurile înapoi în dulap, Taylor îi spusese să se urce în pat, iar ea îl ascultase fără nici o împotrivire. Dormise aproape toată ziua. El îi adusese cina pe o tavă şi, imediat după ce mîncase, adormise din nou.

A doua zi dimineaţă cînd se trezise, observase că el nu dormise în acelaşi pat cu ea. Mergînd în vîrful picioarelor prin casă, îl văzuse dormind pe jumătate în, pe jumătate jos din canapeaua din

living-room. Avusese mustrări de conştiinţă cînd se gîndise că îl gonise din propriul lui pat, astfel că se hotărîse să îşi ia revanşa pregătind micul dejun.

Peste cîteva minute el apăruse ameţit în bucătărie, unde ea pusese deja în funcţiune filtrul de cafea.

– Ce cauţi prin casă?

Îşi înfăşurase un cearceaf în jurul mijlocului şi îl ţinea cu o mînă, în timp ce, cu cealaltă, îşi scărpina capul ciufulit. Căscă cu gura pînă la urechi.

– Fac cafeaua. Se pare că ţi-ar prinde bine.

– Du-te înapoi în pat. Ţi-o aduc eu.

– Mă simt foarte bine.

– Du te înapoi în pat sau...

– Mă...

– ... dau drumul cearceafului şi ştii ce mi se întîmplă dimineaţa indiferent dacă vreau sau nu, îi spuse el încet.

Ea se duse înapoi în pat cît putu de repede. Cafeaua pe care i-o aduse el după aceea era însoţită şi de trei felii de costiţă vîrîte în cea mai mare omletă pe care o văzuse vreodată. Colţurile ei depăşeau farfuria.

– Ce-ar fi să facem mai multe din astea şi să le folosim ca perne?

Gluma ei nu îl amuză. Luă o furculiţă şi i-o puse în mînă.

– Mănîncă. Absolut tot.

Reuşi să mănînce numai jumătate după care îl imploră să aibă milă de ea.

Aşa fusese toată ziua. Nu o lăsase să facă nimic singură. Cînd ea se plînsese că o să înnebunească stînd nemişcată în dormitor, el o lăsase să se întindă într-un şezlong pe verandă.

De acolo îl putea vedea spălînd amîndouă maşinile. Îmbrăcat numai cu o pereche de pantaloni scurţi, nu prea o lăsă să se odihnească. Privirea ei aluneca mereu de la revistă la clăbucul acela alb care i se prindea de părul de pe piept pentru a aluneca apoi senzual pe pulpele şi gambele lui goale.

– Mă duc la magazin. Cu ce-i servim pe musafiri mîine?

Cu un carneţel în mînă, el se aşează pe piciorul şezlongului ei, privind-o.

Ria era bucuroasă că îşi schimbase pantalonii scurţi cu o pereche de pantaloni decenţi. Spera să nu o vadă în ce direcţie se uita în dosul

ochelarilor de soare.

– Nu m-am gîndit, spuse ea. Ce-ai zice de pui, o uriaşă salată verde şi tarte cu căpşuni?

– Să vedem, spuse el notînd în carneţel, deci, şuncă şi salată de cartofi, fructe proaspete, pîine, unt. O idee excelentă, Ria. Şi cred că şi un şerbet ar fi foate bun. De ce să fie, de portocale sau de lămîie?

– Taylor!

– O să fac friptura aici, afară, pentru cină. Prăjitul cartofilor nu-i o mare greutate, spuse el şi îi acoperi buzele cu degetul cînd ea dădu să protesteze. Iar, dacă o să fii cuminte şi n-o să stai în picioare tot restul zilei, o să te las să pregăteşti „uriaşa salată verde" mîine.

Sărutul spontan pe care el i-l puse pe buze îi surprinse pe amîndoi. O clipă se priviră, după care el îi spuse repede la revedere şi plecă.

A doua zi dimineaţă, înainte de sosirea soţilor Lavender, citiră articolul Deliei Starr.

– Nu scrie nimic de copil, remarcă Ria uşor surprinsă de omisiunea respectivă.

– Am avut grijă să nu se scrie nimic în acest sens.

Ria îşi puse ziarul pe genunchi.

– Cînd?

– Am sunat-o de la spital. Ştiam că nu o să vrei să dai nici un fel de explicaţii.

– Îţi mulţumesc, Taylor, spuse ea atingîndu-i umărul uşor, iar el îi acoperi mîna cu a sa.

Şi acum, toată ziua, făcuse pe gazda pentru părinţii ei. Începea să o calce pe nervi. Deoarece, uneori, ea uita că era doar jucarea unui rol. Taylor era atent, apărea imediat lîngă ea ori de cîte ori ridica ceva mai greu decît un fulg. La un moment dat, cînd ea s-a aplecat să ridice un şervet care căzuse, el aproape că o răsturnase în încercarea de a-l ridica înaintea ei.

– Ai de gînd să te linişteşti odată? îl întrebă ea încet după ce îl chemase în bucătărie sub un pretext oarecare.

– Ai de gînd să încetezi să faci lucruri pe care nu trebuie să le faci?

– Ei nu ştiu despre... copil.

Tot nu putea să pronunţe expresia „pierdere de sarcină".

– Vor deveni bănuitori dacă nu încetezi să te porţi prosteşte.

– Mă iau drept un prost îndrăgostit, care nu ştie ce să-i facă iubitei lui soţii.

– Ei bine, să ştii că entuziasmul tău mă calcă pe nervi. Încetează.

Dar el nu încetă. Era în permanenţă lîngă ea, atingîndu-i obrazul, masîndu-i ceafa, frecîndu-i baza şirei spinării, ţinînd-o afectuos pe după umeri. O dată, fără nici un motiv în aparenţă, se aplecă şi o sărută uşor. Ea simţi un gol în stomac, dar îşi aminti că demonstraţiile lui de afecţiune erau calculate şi făceau parte din spectacol.

– Ria, ai auzit ce-am spus?

Îşi întrerupse brusc şirul gîndurilor şi văzu că toţi trei o priveau curioşi.

– Iartă-mă, te rog. Ce-ai spus?

Taylor veni imediat lîngă ea.

– Te simţi bine? o întrebă el şi ochii lui albaştri păreau să-i străpungă pe ai ei.

– Mă simt foarte bine. Pur şi simplu, am pierdut şirul conversaţiei. Repetă ce-ai spus, te rog, tată.

– Am spus că mă bucur că nu te-ai măritat cu nesuferitul ăla de Guy Nu-ştiu-cum.

– Şi eu mă bucur, spuse Taylor luînd-o pe după gît.

– Cred că acum putem să-ţi spunem că nu ne-a plăcut niciodată acel Guy, spuse Frida

Lavender. Te potriveşti mult mai bine cu Taylor, adăugă ea şi îi privi afectuos. Găsesc că e atît de romantic că v-aţi cunoscut în seara de Ajun.

– Da, a fost foarte romantic, spuse Ria stînjenită.

– Cred că destinul a făcut să plecăm la Londra atunci, zise domnul Lavender.

Taylor îşi duse mîna la inimă şi spuse:

– Atunci, îi voi fi veşnic recunoscător destinului.

Rîseră, dar apoi, Frida se încruntă uşor.

– Ne-ar fi făcut plăcere să venim la nuntă. Totul a fost atît de neaşteptat. Nu prea pare ceva oficial dacă nu a fost făcut la biserică, în acordurile muzicii de orgă, cu flori. Cu tot ce trebuie.

– Mamă, ţi-am...

– E numai vina mea, spuse Taylor, întrerupînd-o pe Ria. Am discutat despre căsătorie chiar din seara în care ne-am cunoscut, adăugă el zîmbindu-i, după care continuă: A fost o seară superbă.

O privi un moment îndelungat înainte de a li se adresa din nou părinţilor ei.

– Cînd am convins-o să se mărite cu mine, i-am propus s-o facem imediat şi în cea mai mare linişte. Vă rugăm să ne iertaţi, dar n-am vrut ca

adversarii mei să creadă că am făcut-o doar de dragul alegerilor, ţinînd cont că s-a discutat foarte mult pe seama burlăciei mele. Şi, zise el apoi, făcînd o pauză pentru a da o mai mare importanţă cuvintelor, schimbarea legămintelor însemna ceva atît de deosebit pentru mine şi Ria, încît, din egoism, nu voiam să mai împărţim cu nimeni momentul respectiv.

Doamna Lavender clipi de cîteva ori pentru a-şi reţine lacrimile.

– Ria a avut mare noroc să întîlnească un om de o asemenea sensibilitate.

Robert Lavender îi luă mîna soţiei sale.

– Ar fi timpul să plecăm. Dacă începe să plîngă, nu se mai opreşte. Şi, în plus, ne aşteaptă un drum lung.

Stînd împreună în prag, cu braţele petrecute după mijloc, Taylor şi Ria făcură promisiuni pe care ştiau că nu aveau să le ţină niciodată, de a-i vizita în curînd şi de a le da voie să organizeze o petrecere ca să-l prezinte pe Taylor tuturor prietenilor.

Cînd farurile maşinii lor nu se mai văzură, Ria era cu nervii la pămînt. Închise uşa cu mai multă forţă decît era nevoie.

– Să ştii că nu trebuia să exagerezi, se răsti ea, iar Taylor rămase surprins.

– Credeam că am reuşit să-i conving că sînt un soţ iubitor şi atent.

– Ah, i-ai convins chiar foarte bine. Fiecare cuvînt era la fel de dulce ca vafela aia pe care m-ai silit s-o mănînc ieri.

– Atunci de ce te plîngi?

Ea îşi propti mîinile în şolduri.

– Nu puteai să fii mai puţin fermecător? Sau mai puţin atent? Vor fi şocaţi cînd ne vom despărţi. Se vor întreba cum de am putut fi atît de proastă încît să-l las pe Sir Galahad să-mi scape printre degete. Poate că, dacă ai fi arătat astăzi că ai măcar un singur defect, aveau să fie mai bucuroşi cînd ne vom despărţi.

– Ei bine, scuză-mă. Data viitoare o să-ncerc să mă port puţin ca nesuferitul de Guy.

– Nu-l cunosc prea bine, de aceea au spus aşa.

– Îl cunosc destul de bine cît să nu-l placă. Dar tu l-ai cunoscut foarte bine, nu?

– Da.

– Cît timp ai fost cu el? Şi ce avea de te-a făcut să fii nebună după el, cînd nimeni nu-l place

măcar? întrebă el şi ochii albaştri îi scînteiară. Sau n-ar trebui să întreb?

Ea îşi dădu părul pe spate şi spuse cu nonşalanţă:

– N-ar trebui să întrebi.

Înjurînd, Taylor porni nervos spre garaj.

– Mă duc să alerg.

De cum auzi uşa din spate închizîndu-se cu zgomot în urma lui, atitudinea mîndră a Riei se evaporă. Era obosită. Încercarea de a părea sănătoasă şi fericită o epuizase, iar efortul de a-şi ascunde sentimentele faţă de Taylor îi încordase nervii la maximum.

Dacă l-ar fi urît, dacă el i-ar fi dat un motiv de a o face, i-ar fi fost mai uşor să se prefacă, dar aşa, trebuia să-şi amintească în permanenţă că afecţiunea şi intimitatea lor nu însemnau nimic.

Cînd el se întoarse, ea era deja în pat. Se prefăcu că doarme cînd el intră în baie şi închise uşa. Peste cîteva clipe, ea auzi duşul curgînd.

Dumnezeule, cum dăduse totul peste cap.

El ieşi din baie şi ea făcu tot posibilul să îşi stăpînească suspinele, dar ceva tot îi atrase atenţia, căci se opri brusc în drumul său spre uşă şi se apropie de pat.

– Ria? Plîngi? S-a întîmplat ceva?

Ea scutură din cap, dar el nu fu convins.

– Sper că nu... nu sîngerezi mai mult sau ceva de genul ăsta, nu?

Dădu cearceaful la o parte şi o întoarse cu faţa în sus.

– Nu, nu-i nimic de genul ăsta, spuse ea ştergîndu-şi obrajii, dar nu înainte ca razele lunii să-i facă să strălucească.

– Plîngi.

– Aşa cum fac de trei zile, spuse cu dezgust faţă de sine. Eu nu plîng niciodată, dar se pare că, în ultima vreme, numai asta fac.

– E firesc. Doctorul mi-a spus că vei fi foarte deprimată cîteva zile.

Nu avea decît un prosop în jurul mijlocului. Părul lui, încă ud, i se lipea de cap fermecător. Părul de pe piept era ud şi creţ, iar cel din jurul buricului era plin de picături de apă. Datorită faptului că se sprijinea în braţe, muşchii şi venele bicepşilor se umflaseră.

Ria ar fi vrut să-i sărute gura, gîtul, sfîrcurile, pe care răcoarea din încăpere le făcuse să se întărească. Ar fi vrut să şteargă fiecare picătură de apă de pe trupul lui cu limba, dar, pentru că

nu putea face nimic din toate acestea, începu să plîngă din nou.

– Ce este? o întrebă el uluit şi se aşeză încet lîngă ea, luînd-o în braţe. Îmi pare rău că am strigat la tine. Şi pentru mine a fost o zi grea.

– N-ar fi trebuit să te fac să treci prin aşa ceva.

– Eu am vrut, ai uitat? Şi n-am vrut să spun ce-am spus despre Guy. Adică, am vrut... nici mie nu-mi place... dar îmi pare rău că ţi-am rănit sentimentele.

Vorbea cu destulă sinceritate, dar spunea exact ceea ce nu trebuia. Încerca să-i dea părul pe spate, dar de cele mai multe ori, nu reuşea decît să-i vîre degetele în ochi.

Deodată, Ria găsi toată situaţia extrem de absurdă şi începu să rîdă şi să plîngă în acelaşi timp.

– Am dat lucrurile peste cap într-un hal fără de hal, îngăimă ea.

– La ce te referi?

– La viaţa ta.

– Hm?

– Taylor, nu ţi-a dat prin cap că, dacă aş mai fi aşteptat cîteva săptămîni, tu n-ai fi fost implicat deloc?

El îi şterse lacrimile cu un colţ al cearceafului.

– Aş fi pierdut copilul şi tu n-ai fi ştiut nimic. Dar nu, a trebuit să dau buzna ca un buldozer în viaţa ta şi să-ţi cer să te însori cu mine.

– Ei, haide, eşti mai degrabă ca un fluture decît ca un buldozer.

– Nu-mi lua apărarea.

Zîmbind, el îi lipi capul de pieptul lui gol şi păros.

– Nu ţi-a dat prin cap cît de vinovat mă simt pentru faptul că ţi-am distrus viaţa? Eu te-am lăsat însărcinată.

– Amîndoi am contribuit la asta.

– Dar ar fi trebuit să port ceva. Sau, ar fi trebuit să mă retrag înainte să... ştii foarte bine.

Rămaseră nemişcaţi multă vreme. În cele din urmă, Ria şopti:

– Nu cred că te-aş fi lăsat s-o faci.

– Poate nu prima oară, pentru că s-a întîmplat atît de repede.

– Ne-am pierdut capul. N-am mai gîndit.

– Dar a doua oară. Şi a treia.

Îşi afundă degetele în părul ei şi începu să-i maseze capul.

– Am avut destul timp să gîndim raţional, dar

n-am făcut-o.

Da, de amblele dăţi o făcuseră încet şi languros. În timp ce trupul lui i-l mîngîiase pe al ei, se priviseră în ochi, minunîndu-se cît de bine se simţeau, alunecînd în uitare împreună.

Ria schimbă subiectul cu tact.

– E prea tîrziu să ne învinuim pentru seara aceea.

– Nu însă şi pentru luna de miere.

– Luna de miere?

– Aceste ultime trei săptămîni. Ria, a existat vreo noapte în care să nu fi făcut dragoste?

– Nu.

– Ca să nu mai punem la socoteală dimineţile, amiezile şi...

Tăcu brusc şi îşi trecu o mînă peste faţă.

– Nu-i de mirare că ai pierdut copilul.

– Ah, Taylor, nu, spuse ea ridicîndu-şi capul şi luîndu-i faţa în mîini. Doctorul a spus că nimic nu ar fi putut împiedica pierderea sarcinii, pentru că nimic nu a provocat-o.

– Nici chiar un maraton sexual?

– Nu. Mai ales cu tine. Vreau să spun că n-ai fost brutal, adăugă ea repede.

– Nu te-a durut niciodată?

– Bineînţeles că nu, zise ea şi îşi aşează din nou capul pe pieptul lui îmbrăţişîndu-l strîns.

El răsuflă uşurat.

– Nu m-am gîndit. Nu am vrut. Dar cînd ai pierdut copilul, m-am temut că te rănisem şi tu n-ai spus nimic.

– Nu, nu, spuse ea scuturînd din cap atît pentru a întări cuvintele, cît şi pentru a-i simţi părul frecîndu-se de faţa şi buzele ei.

– Am fost atît de îngrijorat în privinţa asta.

– Vezi? Asta am vrut să spun, zise ea. N-ar fi trebuit să-ţi faci griji pentru asta. Cît aş vrea să nu te fi implicat. E un lucru care îţi marchează atît de mult viaţa şi cariera.

– Căsătoria noastră nu mi-a afectat cariera aşa cum ţi-a afectat- o pe a ta.

– Ţi-am spus doar că şi aşa voiam să-mi deschid propria mea firmă.

– Iar eu ţi-am spus că această căsătorie este un punct în plus pentru imaginea mea publică.

– Dar, din cauza mea, n-ai putut să te bucuri de succes. M-am amestecat în toate aspectele vieţii tale. Dacă te-aş fi lăsat în pace, relaţia ta cu Lisa n-ar fi avut de suferit nimic.

– Dar relaţia ta cu Guy?

– Sincer?

– Sincer.

– Oricum nu ducea nicăieri.

Ar fi vrut ca şi el să spună acelaşi lucru despre relaţia cu Lisa, dar nu o făcu. Ar fi vrut să aibă tăria de a-i refuza alinarea, dar nu o făcu. Faptul de a-i simţi braţele în jurul ei era un lux pe care avea impresia că îl merită după ultimele cîteva zile. Se desfăta în acea apropiere şi ar fi vrut să o prelungească la infinit.

– Taylor, ce-ai făcut cu toate cărţile?

– Cele despre copii?

– Îhî.

– Le-am ascuns ca să nu le vezi. M-am gîndit că ţi-ar face rău.

– Mi-ar fi făcut. Îţi mulţumesc.

Rezemîndu-se de tăblia patului, el îi mîngîie părul, aranjîndu-i şuviţele negre şi grele care îi atingeau pieptul.

– Părinţii tăi sînt grozavi.

– Crezi?

– Da. Semeni cu mama ta.

– Sînt adoptată, ai uitat? Dacă îi semăn, e o simplă coincidenţă.

– Nu mă refeream atît la fizic, cît la comportament, la modul de a vorbi, chestii de genul ăsta... Şi îmi place foarte mult de tatăl tău.

– Seamănă puţin cu al tău?

– Nu, nu prea. Totuşi, au cam aceeaşi vîrstă.

Ria trase absentă de părul lui de pe piept.

– Taylor, eşti gelos pe fraţii tăi vitregi?

– Nu. Sînt doar nişte copii. Simpatici. Cuminţi.

Ea îşi ridică privirea.

– Ai tot dreptul să fii gelos. Nu-l mai ai pe tatăl tău aşa cum l-ai fi avut dacă n-ar fi fost ei.

Îşi trecu absentă unghia degetului mare peste buzele lui.

– Ştiu că a iubit-o pe mama. Ştiu că mă iubeşte. Noua lui familie are mai multă nevoie de el decît mine.

– Dar?

– Dar uneori sînt gelos, spuse el rîzînd. Crezi că sînt un ticălos?

– Eşti perfect normal.

Cînd îşi dădu seama că încă îi mai mîngîia buzele, ea îşi retrase mîna. El îi privi gura. Ria simţi o căldură familiară şi plăcută învăluind-o. Aceasta dovedea că supravieţuise şi că încă mai funcţiona. Era pentru prima oară după multe zile

cînd simţea că trăieşte. Se părea că Taylor nu era nici el imun. O îndepărtă de el.

– Ar trebui să te las să dormi, spuse el ridicîndu-se. Noapte bună, Ria.

– Taylor, zise ea prinzîndu-l de braţ.

El se întoarse şi o privi. Ea îşi retrase mîna ruşinată.

– Nu pot să dorm cînd ştiu cît de incomod stai pe canapea, spuse ea coborîndu-şi privirea, nevrînd ca el să vadă cît de aproape era de a-l implora. Adică, dacă vrei să dormi aici, eu n-am nimic împotrivă.

– Aici? În acelaşi pat?

– Da. Nimic nu se poate întîmpla, nu?

– Aşa e. Ai dreptate.

– Atunci, de ce să nu ne simţim bine?

Ceea ce gîndeau amîndoi, dar nu spusese nici unul era faptul că, dacă dormeau împreună, putea fi mai chinuitor decît dacă nu o făceau. Totuşi, nu voiau să-şi refuze unul altuia siguranţa pe care le-o oferea apropierea.

– Bine, dacă eşti sigură.

– Sînt sigură.

Ria se întinse la loc şi-şi trase cearceaful şi pătura pînă peste umeri. Închise ochii. Ţinîndu-şi

răsuflarea, auzi prosopul ud lunecînd uşor pe podea. Zgomotul pe care îl făcu trupul lui gol cînd se vîrî în aşternut îi făcu inima să bată mai tare. Gîndul la acel trup cald în aşternutul răcoros o ţinu trează şi încordată. Stătea rigidă de teamă ca, din greşeală, să nu-l atingă cu piciorul. Cînd el îi rosti numele în întuneric ea aproape că tresări.

– Ce este?

– Ria, îmi pare foarte rău de ce s-a întîmplat cu copilul.

Îi simţea mîna căutînd-o pe a ei. Instinctiv, ea se întinse şi i- o strînse.

– Şi mie, Taylor. Foarte rău.

– Te mai gîndeşti încă la el?

– Da.

– Şi eu, spuse el şi, după o pauză adăugă: *Probabil că vei avea un alt copil într-o bună zi.*

– Da, poate. Şi tu la fel.

– Da, poate.

Nici unul din ei nu părea prea entuziasmat sau optimist. Dar amîndoi acceptară ideea că aveau mai multe şanse să-şi alunge tristeţea dacă erau împreună, decît dacă ar fi fost despărţiţi, astfel încît mîinile le rămaseră unite în aşternut.

– Ria?

– Hm?

Se întoarse somnoroasă spre soţul ei, care o strîngea lîngă el. Îi adulmecă faţa şi apoi o sărută. Riei îi plăceau foarte mult acele sărutări de dis-de-dimineaţă, cînd începutul lui de barbă îi zgîria pielea uşor. Îi înconjură mijlocul cu braţul. Buzele ei erau ascultătoare sub ale lui. Limba lui se strecură printre ele şi o atinse pe a ei. Ria oftă şi îl lovi uşor cu genunchiul între picioare, unde era umflat şi excitat.

Căutîndu-i sînul, el murmură:

– Cum se face că ai cămaşa de noapte?

Reuşi să îi descheie năsturaşii-perlă ai cămăşii de noapte scurte şi sînul ei plin nimeri în mîna care îl căuta. El îl frămîntă, plăcîndu-i felul cum rotunjimea lui luă forma palmei. Îşi trecu degetul mare peste sfîrc. Apoi, iar. Acesta se întări.

– Taylor...

– Hm?

– Nimic. Ţi-am şoptit numele pentru că e atît

de bine.

El gemu.

– Te doresc la nebunie, scumpa mea.

Cînd se sărutară, Ria îşi frecă mijlocul de al lui şi gurile lor deschise se uniră, iar el îşi lăsă limba să pătrundă adînc în adăpostul fierbinte şi dulce al gurii ei.

Rostogolindu-se deasupra ei, el îşi coborî buzele peste gîtul ei spre sîni, pe care îi sărută prin bumbacul cămăşii de noapte, pînă cînd, în cele din urmă, buzele lui îi atinseră pielea. Limba lui leneşă îi mîngîie sfîrcul.

Extazul puse stăpînire pe Ria. Cînd buzele lui îi cuprinseră sfîrcul şi el începu să sugă, se înfioră de plăcere. Sè părea că nervul invizibil care îi lega sînul de pîntec era mai sensibil ca de obicei. Partea inferioară a trupului i se încorda cu fiecare atingere a gurii lui.

Deschise ochii încet şi îşi trecu degetele prin părul lui ciufulit. Îşi depărtă pulpele şi el se strecură între ele.

Deodată, ea se dezmetici brusc.

– Taylor!

– Acum? Ah, da, scumpa mea, da.

Îi luă faţa în mîini şi o sărută cu pasiune. Trupul

i se freca frenetic de al ei. Chilotul era ceva cu care nu avusese niciodată de-a face în pat, îndeosebi dis-de-dimineaţă.

– Taylor.

– Hm?

O săruta nebuneşte, în timp ce şoldurile i se împingeau sălbatic.

– Facem dragoste.

– Doamne, da, ştiu.

Ea îl apucă de păr cu amîndouă mîinile şi îi trase capul în sus. El clipi des ca să se trezească mai bine. Cînd deveni conştient, se dădu la o parte şi o privi cu o uimire care nu mai avea nevoie de cuvinte. Cu părul ciufulit, cu cămaşa de noapte ridicată, strînsă în jurul mijlocului, partea de sus a acesteia dezvelindu-i mai mult decît acoperindu-i sînii plini şi cu buzele ei umflate de sărutări, ea părea porumbelul pătat din romanul victorian – la fel de atrăgătoare pe cît era de imposibil de atins.

Uitîndu-se la sexul său excitat, el murmură o înjurătură şi, dîndu-se jos din pat, se duse la baie ameţit.

– Nu s-a întîmplat nimic, zău. Erai încă adormit. Ştiu că n-ai vrut, spuse Ria cu timiditate cînd îi întinse o ceaşcă de cafea o jumătate de oră mai tîrziu.

– Nu vreau să vorbesc despre asta, spuse el şi, frigîndu-şi limba cu cafeaua, înjură furios.

– Nu vreau să te gîndeşti că aş crede că ai făcut-o intenţionat.

– N-am făcut-o intenţionat.

– Exact asta am spus şi eu acum.

– Atunci de ce strigi?

– N-am strigat pînă cînd n-ai strigat tu.

– Uite ce e, cînd un bărbat se trezeşte dimineaţa şi în patul lui e o fată goală...

– Nu eram goală.

– Bine, o fată aproape goală.

– Şi nici nu sînt o fată. Sînt soţia ta.

– Atunci nu mă poţi învinui că te-am tratat ca pe o soţie, nu?

– Nici n-o fac.

– Nu mă pot înţelege cu tine, Ria. O să întîrzii, spuse el şi îşi luă repede haina de pe scaunul de bucătărie, care se răsturnă.

Apucînd servieta, ieşi în grabă. La cîteva secunde după ce trînti uşa în urma lui, o deschise

din nou şi îşi vîrî capul înăuntru.

– Să nu faci nici o prostie astăzi, ca de exemplu, să urci pe munte. Stai liniştită.

Vasele zdrăngăniră din nou cînd el închise uşa.

Faptul că i-a spus să nu facă nimic se dovedi inutil, căci ea nu făcu absolut nimic. Nu se putea gîndi doar la un singur lucru. Ideile îi veneau în minte una după alta. Nu putea da vina pe plictiseala de după weekend pentru absenţa activităţii ei şi nici măcar pe pierderea sarcinii, fiindcă din punct de vedere fizic, se simţea aproape normal.

Se gîndea foarte mult la aşa-zisa ei căsnicie. Dacă vor mai fi multe scene ca aceea de dimineaţă, aveau să ajungă să se omoare sau să dorească acest lucru.

Sigur că acum va fi de acord cu ea că era mai bine ca ea să se mute şi să ceară amîndoi o anulare a căsătoriei. Cariera lui politică nu mai putea fi afectată. Ziarele erau pline de articole despre el şi despre cum avea să-şi folosească energia în beneficiul oraşului. Nu avea să fie afectat de despărţire cum va fi ea.

Se îndrăgostise de el. A trăi alături de el ştiind, totuşi, că mariajul lor era condamnat la moarte,

era mai mult decît putea suporta. Ar fi fost mult mai bine pentru propria ei linişte, să încheie acel capitol al vieţii ei. Dacă rămînea nu făcea decît să se îndrăgostească şi mai mult sau să îl urască pentru că nu-i răspundea iubirii. Ambele perspective erau sumbre.

Descoperind că stările lor nervoase erau în strînsă legătură cu libidourile lor, Ria se hotărî să-l abordeze cu calm. Ba îl aşteptă chiar şi cu o bere rece în seara aceea. Imediat după ce el luă prima înghiţitură, ea îi spuse:

– Taylor, m-am hotărît să plec.

– Unde?

– Acasă. M-am hotărît să mă-ntorc acasă.

El sorbi puţin din bere.

– De ce?

– Oricum, tot va trebui s-o fac odată. Nu pot continua să trăiesc astfel. Vreau să fiu acasă, printre lucrurile mele, în timp ce-mi revin de pe urma pierderii. Din moment ce voi lucra în living-room, aş putea foarte bine să şi locuiesc acolo.

Părerea lui fu exprimată printr-o înjurătură.

– Pleci din cauza celor întîmplate azi-dimineaţă, nu?

Ea îl privi cu încăpăţînare.

– Nu?

– Ei bine, da!

Întorcîndu-i spatele, el îşi termină berea dintr-o înghiţitură. Înjură printre dinţi, dar destul de tare pentru ca vorbele acelea aspre să o facă să se înfioare. În cele din urmă, se întoarse încet.

– Ţi-e frică de mine, Ria?

Era o idee atît de neobişnuită, încît Ria avu *nevoie de cîtva timp ca să o asimileze.*

– Nu, Taylor, spuse ea, în cele din urmă, *scuturînd din cap.*

– Ştii foarte bine că nu ţi-aş face absolut nici un rău, nu?

– Da. Ţi-am spus azi-dimineaţă că ştiam că eşti pe jumătate adormit şi că nu ţi-ai dat seama ce făceam.

– Mi-ai spus?

– Da, dar nu cred că ai ascultat.

El rîse cu amărăciune.

– Cînd am ajuns la lucru, nu mi-am putut aminti cu exactitate ce ne-am spus, dar eram *sigur că mă făcusem de rîs.*

– În nici un caz. Ai fost doar supărat. Şi eu la fel.

– Am vrut să stau cu tine aseară de dragul tău, nu pentru mine.

– Ştiu.

– Doar nu crezi că voiam să profit de tine.

– Nu. Eu te-am rugat să rămîi. Voiam să stai cu mine.

Îşi împreună mîinile şi îşi umezi buzele nervoasă.

– Dar se pare că noi nu putem fi prieteni, Taylor. Atracţia sexuală dintre noi e mult prea puternică. Încordează prea mult o prietenie. Dacă rămîn aici acum, o să ajungem să ne certăm mereu ca azi dimineaţă. Şi nu vreau să se întîmple aşa ceva. Cred că nici tu nu vrei. Cel mai bine ar fi să mă mut din seara asta.

– Nu pleca!

Glasul şi ochii lui erau fascinante.

Se simţea atrasă de ele aşa cum e atrasă o frunză într-un vîrtej.

– Trebuie, Taylor..

– Numai faptul că ai pierdut copilul nu înseamnă că nu mai am nici o răspundere faţă de tine. M-a înfuriat teribil faptul că ai plătit spitalul. Voiam s-o fac eu. Era datoria mea. Legal sînt soţul tău, indiferent ce se întîmplă în

patul nostru. Vreau să am grijă de tine pînă cînd voi fi sigur că eşti vindecată atît fizic cît şi emoţional.

Ria îşi înăbuşi un suspin şi îşi acoperi faţa cu mîinile. Ceea ce spunea el era foarte frumos, dar motivul era total greşit. I-ar fi plăcut foarte mult să o dădăcească, dar din dragoste, nu dintr-un sentiment de datorie.

– Nu ştiu ce să fac.

– Dacă rămîi, jur că nu mă ating de tine. Nu voi face nici măcar un gest prietenesc.

Ea îşi ridică privirea încet şi se uită la el cu scepticism.

– Exact. Pe cine cred eu că păcălesc? se întrebă el cu glas tare.

Ria oscilă între ce voia şi ce ştia că este mai bine pentru ea. Îl iubea prea mult ca să rămînă şi îl iubea prea mult ca să plece. Cînd o privea cu atîta dorinţă, cum putea să plece? Dar cum putea să n-o facă, ştiind că fiecare zi avea să facă despărţirea şi mai grea?

Nu se amăgea cu gîndul că o iubea sau că, pînă la urmă, se va îndrăgosti de ea. Căci, dacă acest lucru ar fi fost posibil, ar fi căutat-o după seara de Ajun. Din moment ce locuiseră împre-

ună, avusese nenumărate ocazii să-şi arate dragostea. Momente de pasiune în pat. Clipe cînd îşi întîlniseră privirile într-o încăpere şi un zîmbet fusese toată intimitatea pe care o schimbaseră între ei.

El susţinea că o admiră şi că o respectă, că o venerează pentru faptul că i-a conceput copilul şi că o doreşte sexual. Dar nu o iubea. Faptul că era atît de insensibil faţă de dragostea ei pentru el nu numai că o dezamăgea, dar o şi înfuria.

– Ce propui? îl întrebă ea. Să continuăm să locuim împreună şi să ne oferim servicii sexuale pînă cînd îţi va conveni ţie să mă laşi să plec?

Vocea ei era tăioasă şi Taylor se apără în mod automat.

– Nu, spuse el la fel de aspru. Propun un compromis. Rămîi, dar totul va fi platonic. Nu dormim împreună. Nu facem nimic.

– Am încercat asta. N-a mers.

– O s-o facem să meargă de data asta.

Ea începu să şovăie.

– Unul din noi va trebui să doarmă pe canapea.

– Voi dormi eu, doar cariera mea e cea pe

care încercăm s-o protejăm. Eu sînt cel care insistă.

– Dacă rămîn, cer să dormim în mod egal pe canapea.

– Uite ce e, spuse el furios, dă-mi voie să fiu politicos şi să-i las doamnei patul, da?

– Bine. Cît va trebui să dureze pînă depui jurămîntul?

– La jumătatea lui mai.

– Şase săptămîni, spuseră amîndoi odată.

Ria îşi reveni prima.

– Ce se va întîmpla dacă voi obţine un certificat medical curat înainte de depunerea jurămîntului?

– Spune-mi tu.

Ea îşi înălţă bărbia.

– Nimic nu se va întîmpla. Se vor aplica aceleaşi reguli.

– Ai cuvîntul meu de onoare, spuse el aruncîndu-i o privire senzuală. Eu îl am pe al tău?

– Da, spuse ea clocotind.

– Foarte bine, atunci, ne-am înţeles. Ne putem felicita că am abordat problema ca doi oameni maturi, într-un mod civilizat. Imediat ce ne vom achita de obligaţii, ne despărţim şi ne vedem

fiecare de drum, spuse el întinzîndu-i mîna. S-a făcut?

Termenii înţelegerii erau oribili, dar Ria îi strînse mîna, totuşi.

Opt

– Ce părere ai? îşi întrebă Ria soţul peste umăr.

– Eşti un geniu.

– Nu poţi fi mai original? Mi-ai spus asta şi în seara cînd ne- am cunoscut.

– Zău?

– Ceva în genul ăsta. Mi-ai spus că sînt drăguţă, deşteaptă, că am simţul umorului şi propria mea haină de blană.

– Ai şi dinţi foarte buni.

Zîmbind pentru că el îşi aducea aminte la fel de bine ca şi ea, Ria strînse desenul pe care i-l arătase şi îl băgă într-un dulap. Începuse lucrul doar de două săptămîni. Deocamdată, reuşise să menţină totul în ordine, dar, din păcate, nu ordinea era prioritară. Spera că, nu peste multă vreme, va avea atîta treabă, încît nu va mai avea timp să se gîndească la ordine.

Planurile pentru o casă pe care i le arătase lui Taylor în seara aceea constituiau primul ei comision. Ceruse o sumă mare şi o primise. Banii aceia aveau să întîrzie scăderea constantă a contului ei din bancă. Acesta era un lucru asupra căruia îşi păstrase o poziţie fermă – separarea veniturilor. Taylor se oferise să o ajute să treacă prin perioada de început, dar ea refuzase să accepte sprijin financiar din partea lui. Datorită faptului că mariajul lor mergea bine în toate celelalte privinţe, el lăsase baltă subiectul respectiv.

După ce stinseră lumina şi încuiară uşa biroului, coborîră amîndoi treptele şi urcară în Corvette.

– Ţi-e foame? o întrebă el.

O lăsase la birou cu cîteva ore în urmă şi ea

lucrase în timp ce el se dusese la club să facă puţină gimnastică.

– Nu, sînt doar obosită. Abia aştept să mă culc.

– Da, şi eu la fel.

Se priviră scurt, după care amîndoi se uitară în altă parte. Trecuse aproape o lună de la pierderea sarcinii, o lună de cînd Ria acceptase să stea cu el şi să aibă o relaţie platonică. Făcuseră eforturi foarte mari pentru a nu strica echilibrul, exagerînd numai cînd era vorba de politeţe. Fiecare devenise un coleg de cameră model. Împărţeau gătitul şi curăţenia, ideile, glumele, programul TV şi pasta de dinţi. Împărţeau aproape tot. În afară de pat.

– Ai avut o zi grea? îl întrebă ea evitînd intenţionat ceea ce s- ar fi putut transforma într-o discuţie despre sex sau lipsa acestuia.

Făceau schimb de perii de păr, dar niciodată de aluzii sexuale. Referirile la sex erau interzise. Din acel motiv, tot timpul se gîndeau numai la acest lucru.

– Nu mai grea ca de obicei. Bleeker s-a plîns în legătură cu absenţa mea din consiliu, dar a uitat să menţioneze că, în cursul săptămînii la

care se referea el, eu am avut gripă.

– Nu ştie deloc să piardă.

Taylor zîmbi, dar întrerupse discuţia. Ea îi cunoştea toate stările de spirit şi o recunoscu pe aceea ca fiind una de reflecţie. Ceva îl tulbura. De aceea, ea nu îi întrerupse şirul gîndurilor cu trăncăneli inutile.

Cînd ajunseră acasă, Ria se scuză şi se duse la baie să se dezbrace. Zilele acelea, Taylor dormea pe noua canapea mai mare pe care o cumpărase. Ria se oferise să o ia ea şi să-i înapoieze dormitorul, sau, cel puţin, să doarmă cu rîndul în salon, dar el fusese la fel de încăpăţînat în această privinţă, cum fusese ea în legătură cu păstrarea independenţei financiare.

În fiecare seară, ea intra în dormitor singură. După ce ieşea ea din baie, intra el. Seara aceea nu făcu excepţie, doar că, după ce ieşi din baie, el nu îi spuse imediat noapte bună şi nu părăsi dormitorul.

Ci, avînd numai chilotul pe el, se îndreptă şovăitor spre pat. Ea îşi simţi gura uscată cînd îl văzu. Lumina indirectă arunca tot felul de umbre erotice pe trupul lui. Se întrebase adesea dacă Dumnezeu însuşi pusese fiecare fir de păr pe

trupul lui Taylor. Pentru că erau aşezate atît de perfect.

– Te superi dacă te rog să mă ungi puţin cu asta? o întrebă el întinzîndu-i un tub cu unguent.

– Bineînţeles că nu, spuse ea încet, fără să arate nici un pic din dorinţa pe care o simţise.

El îi dădu tubul şi se aşeză pe marginea patului cu spatele la ea.

– Pe unde?

– Pot să aleg?

Încălcînd regula cu privire la aluzii, el îi aruncă o privire plină de neastîmpăr peste umărul gol.

– Da, spuse ea pe acelaşi ton de glumă, dar gîndeşte-te bine. Chestia asta e mentolată.

El se înfioră.

– În cazul ăsta, ar fi bine să-mi ungi umărul drept.

Rîzînd, ea stoarse puţin unguent în palmă şi apoi, îngenunchind în spatele lui, i-l întinse pe umăr.

– Puţin mai... aşa, acolo. Chiar acolo.

„Acolo, chiar acolo, Taylor.

Eşti atît de strîmtă, e atît de bine.

Aşa. Nu te opri.

Nu mă opresc."

Mîinile îi tremurară cînd mai stoarse puţin unguent. Genunchii îi erau lipiţi de fesele lui tari. Pielea lui era lucioasă şi întinsă. Şi-o menţinea bronzată lucrînd în grădină în fiecare sîmbătă, fără să poarte nimic altceva decît o pereche de pantaloni scurţi. Ria şi-ar fi dorit foarte mult să-şi poată plimba mîinile peste muşchii aceia, la care se uitase pe furiş, pe fereastră de multe ori. Se lăsă furată acum, depărtîndu-şi pulpele în aşa fel încît se aflau de o parte şi de alta a spatelui lui. În timp ce întindea unguentul, sfîrcurile i se frecau de el, întărindu-se.

– Ţi-ai întins vreun muşchi?

Masajul, care ar fi trebuit să-l relaxeze, avea un efect contrar asupra lui. Răsuflarea îi era întretăiată, iar muşchii i se contractau, în loc să i se relaxeze.

– Probabil. M-a durut după orele de gimnastică.

– Te-ai forţat prea tare.

„E prea tare? Forţez prea tare?

Nu, nu, nu."

– Da, încerc să mă obosesc foarte tare acolo, ca să nu vin acasă şi să vreau...

Ea îşi retrase mîinile brusc de parcă o fripsese

pielea lui şi îşi ţinu răsuflarea cîteva clipe. După aceea, reîncepu masajul şovăielnică.

– Taylor?

El îşi drese glasul.

– Hm?

– Ai putea să te duci la alta.

El întoarse capul brusc.

– Poftim?

Ea nu îşi dăduse seama cît de greu îi va fi să rostească acele cuvinte decît cînd încercă să o facă.

– Nu mă aştept să-mi fii credincios.

– De unde ştii că am fost?

Întrebarea o ului şi o ameţi ca şi cum el ar fi pocnit-o în cap.

– Nu... nu ştiu. Ai fost.

– Uită-te la mine şi atunci o să afli răspunsul, zise el mormăit.

Ria îşi reţinu sentimentul de fericire din suflet şi încercă să analizeze situaţia lor dintr-un punct de vedere masculin.

– Aş înţelege dacă, ştii tu, dacă m-ai duce cu altă femeie.

– Să mă culc?

Ria îşi coborî privirea şi încuviinţă, iar el înjură

uşor.

– Nu-i chiar atît de simplu.

– Dar a fost.

– Pe atunci nu eram însurat.

– Nici acum nu eşti. Nu în acest sens.

– Dar ăsta e micul nostru secret, nu-i aşa?

– Sînt sigură că există o mulţime de femei cărora puţin le-ar păsa dacă eşti însurat sau nu.

– Şi eu sînt sigur. Numai că mie îmi pasă.

– Ah, bineînţeles. Din cauza poziţiei tale în societate.

El se ridică brusc şi îi smulse tubul din mînă.

– Mulţumesc, spuse el ieşind din încăpere fără să se uite înapoi.

Cinci minute mai tîrziu, Ria se afla în uşa salonului. El stătea întins pe spate pe canapea, puţin în diagonală pentru că era prea înalt. Îşi ţinea capul sprijinit într-o mînă, iar cealaltă i se odihnea pe piept. Cînd o văzu, un muşchi îi zvîcni pe obraz, dar nu făcu nici o mişcare.

– Pot să intru?

– Pentru ce?

– Ca să-mi cer scuze.

El ridică din umeri cu indiferenţă şi ea trebui să-şi ascundă zîmbetul. Era bosumflat. Ea traversă

încăperea desculţă şi se aşeză pe marginea canapelei. Era de o calitate foarte bună, dar nu se putea compara cu patul.

– N-am vrut să te supăr.

Era ca şi cum ar fi apăsat pe un buton de declanşare.

– Nu pot să invit în pat prima femeie pe care o întîlnesc în cale. Nu-i chiar atît de simplu.

Din experienţă ea ştia altfel, dar nu era momentul potrivit pentru a discuta acest lucru.

– E greu să bîntui barurile şi să agăţi femei cînd eşti însurat, primar şi cunoscut de toată lumea din oraş, spuse el.

– Nu-mi amintesc să-ţi fi spus că bîntui. Mă gîndeam că poate ai pe cineva la care te-ai putea duce, cineva care ar înţelege situaţia existentă.

Făcu o pauză de cîteva clipe, după care adăugă:

– Ca Lisa, de exemplu.

El rîse batjocoritor.

– E supărată că m-am însurat şi nici nu-mi vorbeşte.

Ria înghiţi în sec.

– Ai mai văzut-o?

– Ne-am întîlnit întîmplător de cîteva ori.

De ce nu luase lecţii, oare, de la Pandora să ţină cutia închisă în privinţa acelui subiect? O surpriză foarte neplăcută îşi făcuse apariţia pentru a-şi bate joc de ea. Se părea că lui Taylor îi trecuse prin cap să reia relaţia cu Lisa Burton, numai că ea era cea care nu voia.

– Bine, îmi pare rău că am deschis subiectul, spuse ea încet simţind o durere în inimă. N-am ştiut că o să te deranjeze.

Doi ochi albaştri o ţintuiră locului.

– Îl tot deschizi de o lună întreagă şi totdeauna m-a deranjat.

Acele cuvinte răguşite sunau şi arătau de parcă ar fi dorit să fie sărutate, aşa cum zăboveau pe buzele lui bosumflate.

– Motivul pentru care nu m-am dus cu nici o altă femeie este că n-am dorit nici o altă femeie.

Ria îşi lăsă capul în jos şi închise ochii, impunîndu-şi să nu se aplece pentru a se bucura de gustul buzelor lui. El se ţinea de înţelegerea făcută şi ea nu voia să o încalce.

Văzînd-o că se menţinea pe poziţie, el îi spuse noapte bună şi se întinse spre veioză.

– Nu, stai puţin, Taylor. Te mai frămîntă ceva, nu-i aşa?

Dacă nu-i putea fi amantă, cel puţin să-i fie confidentă.

– Am fost atît de absorbită de planurile acelea, încît nu ţi-am observat starea de spirit mai devreme. Nu vrei să-mi spui despre ce e vorba?

– Nu. Aş vrea să nu fi fost nevoit s-o fac, spuse el uitîndu-se în tavan o clipă.

Ea aşteptă. În cele din urmă, el îşi întoarse din nou privirea spre ea.

– Am fost invitaţi să luăm parte la o inaugurare oficială. Mi s-a spus că am fost aleşi în unanimitate de către comitet pentru a fi oaspeţii de onoare, fiind consideraţi perfecţi pentru ocazia respectivă datorită faptului că sîntem tineri şi de curînd căsătoriţi.

– Şi ce anume inaugurează acest comitet?

– Noua aripă a spitalului presbiterian.

Ria simţi deodată un gol în stomac.

– Ah!

– Deci, ştii pentru ce este noua aripă?

– Obstetrică. Nou-născuţi.

– Da, bebeluşi. Săli întregi pline de ei. Proaspeţi taţi purtîndu-se ca nişte idioţi şi rînjind ca nişte imbecili. Bunici care fac fotografii prin geamuri.

– Mame cu sîni plini de lapte, spuse Ria inexpresiv şi privind în gol.

Taylor întinse mîna şi îi mîngîie ceafa. Apoi şi-o lăsă să alunece încet în decolteul cămăşii de noapte şi îi acoperi sînul.

– Îmi pare rău, Ria. Nu voiam să-ţi spun, dar mi-era teamă că tot vei afla într-un fel sau altul.

– O să mergem, nu?

– Nu.

– Ce le-ai spus?

– Nu le-am dat nici un răspuns încă. Am zis că trebuie să văd mai întîi ce program ai şi pe urmă voi lua legătura cu ei.

– Cînd are loc marea inaugurare?

– Poimîine. Nu ne-au lăsat prea mult timp ca să putem refuza cu eleganţă, spuse el rîzînd cu amărăciune. Dar puţin mă interesează.

– Taylor, trebuie s-o facem. Chiar dacă n-am fi fost tineri şi recent căsătoriţi, tu eşti primarul ales şi e firesc să participi la inaugurare.

El scutură din cap cu încăpăţînare.

– Nu-mi place că trebuie să refuz, dar nu vreau să te fac, să ne fac, să trecem prin asta, Ria.

– Ei nu ştiu nimic de copilul pe care l-am

pierdut. Eu n-am fost în spitalul acela. Aşa că vor fi foarte miraţi dacă vei refuza.

– Puţin îmi pasă. Sînt un funcţionar public, nu un sclav.

– S-a făcut atîta publicitate în jurul acestei construcţii. Sînt sigură că se va scrie foarte mult în presă despre inaugurare. Trebuie neapărat să fii acolo. Iar eu, ca soţia ta, trebuie să-ţi fiu alături.

– Nu, Ria.

Ea îi acoperi mîna, cînd se mai afla încă pe sînul ei.

– Ba da. Trebuie să reprezinţi primăria.

– La naiba cu primăria.

– Sigur nu vorbeşti serios.

– Ba da, dacă înseamnă că eşti obligată să asişti la afurisita aia de tăiere a panglicii.

– Va fi o terapie bună pentru mine. Cam ca atunci cînd te urci din nou pe cal după ce te-a trîntit o dată.

– Eşti sigură? o întrebă el privind-o cu atenţie.

– Foarte sigură.

Se priviră mult timp în linişte. Ştiau că, mai devreme sau mai tîrziu, trebuiau să realizeze că el încă îi mai mîngîia sînul, dar fiecare părea mulţumit să fie cît mai tîrziu.

În cele din urmă, el spuse încet:

– Pari foate plină.

– Sînt.

– Am văzut tampoanele în coş, Ria.

Special le lăsase într-un loc unde el să le poată vedea. Fără să fie nevoită să-i spună direct, acela era modul prin care ea îi dădea de înţeles că se vindeca normal.

– Totul e în regulă?

– Da, spuse ea răguşită. Şi la termen, de asemenea.

– Foarte bine.

Mîna lui îşi continuă mişcările blînde. Deveniră fiecare nucleul universului celuilalt. În cele din urmă, ridicîndu-se într-un cot, Taylor o sărută, apăsîndu-şi buzele fierbinţi pe sînul ei.

Lăsîndu-se din nou pe spate, îi spuse cu un glas răguşit:

– Ar fi mai bine să te duci la culcare acum, Ria. Noapte bună.

– Noapte bună, zise ea şi, ca o somnambulă, părăsi încăperea.

Parcă se îmbrăcau pentru o înmormîntare. Ea voia să arate cît mai bine, dar nu înţelegea de ce conta atît de mult acest lucru. Prima rochie pe care se gîndise să o îmbrace era neagră, dar, după aceea, se răzgîndise şi alesese una roşie, pe care o însoţi cu o pălărie neagră, de pai, cu boruri largi.

Taylor rămase surprins cînd o văzu apărînd în living-room, unde el o aştepta deja îmbrăcat.

– Arăţi fantastic.

– Mulţumesc. Ce zici, pălăria îmi vine bine?

– E grozavă. Şi ştii cît de mult îmi plac perlele astea.

Aminti fără să vrea de noaptea nunţii lor care nu fusese deloc prea inocentă, cînd Ria îl primise în pat nepurtînd nimic altceva decît un zîmbet ispititor şi perlele.

Pentru a umple acele clipe de stînjeneală, ea se întoarse şi îşi luă poşeta, iar Taylor se apucă să caute cheile maşinii. Pe drum, făcură cîteva încercări de conversaţie, dar erau prea încordaţi ca să poată gîndi logic, aşa că, pînă la urmă, renunţară.

Cînd ajunseră la spital, el întinse mîna peste consolă şi o strînse pe a ei.

– Nu-i prea tîrziu să ne răzgîndim. Putem spune că ţi s-a făcut rău.

– Nu vorbi prostii.

De fapt, chiar îi era puţin rău de la stomac.

– Pot s-o fac şi singur.

Ea scuturã din cap şi îi aruncă un zîmbet tremurător.

– Face parte din îndatoririle mele ca soţie de primar. Hai să mergem.

Păreau cuplul perfect în timp ce erau conduşi în holul mare din marmură al noului centru de obstetrică. Ria era cu foarte puţin mai scundă decît soţul ei. Ca aspect fizic se potriveau perfect. Amîndoi erau bruneţi. Unul avea ochi albaştri, celălalt verzi. Taylor purta un costum gri închis, dar materialul era destul de subţire, pe măsura anotimpului. Ria parcă atunci coborîse din paginile revistei *Vogue*. Îi uluiră pe toţi cei care le ieşiră în întîmpinare.

Fotografii avură o zi plină, punîndu-i să pozeze alături de directori şi ceilalţi demnitari ai spitalului. Delia Starr se afla şi ea printre reporterii prezenţi. Numai ea ştia prin ce chin trebuiau să treacă soţii MacKensie şi le făcu un semn de încurajare.

Taylor era funcţionarul public, dar Ria primi

foarfeca mare şi aurie cu care trebuia să taie panglica în dungi roz şi albastre. O făcu şi toată lumea izbucni în apaluze.

– Dacă nu vă supăraţi, doamnă MacKensie şi domnule consilier, am dori să vă facem o fotografie alături de cea dintîi femeie care a născut în acest spital.

Ria şi Taylor acceptară politicoşi. Au fost conduşi pe un coridor. Taylor îi cuprinse cotul şi îi şopti:

– *La naiba, sînt foarte mîndru de tine. Toată* lumea te adoră. Eşti minunată.

Trebuise să se lase în jos sub borurile pălăriei pentru a-i şopti aceste cuvinte la ureche.

– Ştiu ce chin trebuie să fie pentru tine.

– Nu pot să mă plîng, spuse ea cu fermitate. Dar toate chestiile astea legate de copii...

– Ştiu. Continuă aşa, draga mea. Cîteva fotografii încă şi te scot de aici imediat.

Fericita mamă era o femeie pînă în douăzeci şi cinci de ani care dăduse naştere primului ei copil cu o zi înainte. Se aranjase pentru fotografi şi stătea rezemată de perne zîmbind încîntată. Roşi puternic cînd Taylor îi strînse mîna şi păru intimidată de aerul sofisticat al Riei. Soţul ei, care era

la fel de tînăr şi se afla lîngă ea, zîmbea mîndru.

Cînd fotografii îşi terminară treaba, proaspăta mamă îşi pierduse timiditatea.

– Aveţi copii? o întrebă ea pe Ria.

– Nu, spuse aceasta căutîndu-i mîna lui Taylor. Ne-am căsătorit doar de vreo două luni.

Taylor nu numai că îi strînse mîna, dar o cuprinse şi pe după mijloc ca pentru a o susţine.

– Dar avem de gînd. Cît de curînd.

– Chiar vă sfătuiesc, spuse tînăra mamă care îi zîmbi soţului ei. E grozav. Aţi cunoscut-o pe Jennifer?

– Jennifer? întrebă Ria cu un glas stins.

– Aşa am botezat-o pe fetiţa noastră.

– Ăăă, nu, noi... n-am văzut încă salonul copiilor.

Slavă Domnului, îşi spuse Ria.

Dar, chiar în clipa aceea, un angajat al spitalului îşi făcu drum spre ei.

– Acesta va fi următorul popas. Vă rog, poftiţi pe aici. Le vom arăta domnului consilier şi doamnei MacKensie salonul copiilor. Din punct de vedere tehnologic, e o operă de artă. Aş vrea să vedeţi şi salonul celor născuţi prematur. S-au luat măsuri ca...

El continuă să vorbească mergînd de o parte a Riei, în timp ce Taylor o sprijinea în partea cealaltă.

– Scuzaţi-ne o clipă, spusę acesta şi, oprindu-se, o trase pe Ria de o parte privind-o cu atenţie. Lasă-mă să găsesc o scuză.

– Nu, nu se poate, spuse ea strîngîndu-i braţul. Mă simt foarte bine.

– Eşti albă ca varul.

– Lumina neonului nu-mi prieşte.

– Nu glumi cu mine, Ria. Vreau să te scot de aici. Acum.

– Nu, te rog.

– S-a întîmplat ceva? întrebă administratorul spitalului de la o distanţă discretă.

– Nu, spuse Ria zîmbind. Taylor m-a rugat să-i aduc aminte să trimită un buchet de flori tinerei mame şi lui Jennifer, adăugă ea implorîndu-şi soţul din privire să-i susţină scuza.

Toată lumea răsuflă uşurată.

– Cît de atent este, murmură cineva.

– Acesta este unul din motivele pentru care m-am căsătorit cu el, zise Ria luîndu-l de braţ pe Taylor, iar el îi acoperi degetele reci şi umede cu ale sale.

Numai el ştia că ea o făcea în căutarea unui punct de sprijin, nu ca un gest de afecţiune.

Vizitară întîi salonul celor născuţi prematur, dar acolo nu era nimeni deocamdată. Cînd porniră spre salonul copiilor, Taylor o simţi strîngîndu-i braţul şi mai tare. Încercă să asculte explicaţiile pe care le dădea unul din angajaţii spitalului răspunzător de relaţiile cu publicul, dar se concentra atît de mult asupra Riei, încît nu receptă nimic.

Văzură pe fereastră o infirmieră luînd în braţe un copil care plîngea.

– Ea e Jennifer. Primul nostru copil, îi se spuse.

– Pot s-o ţin puţin?

Întrebarea pe care Ria o puse încet reduse pe toată lumea la tăcere. Îi paralizã şi îi făcu să amuţească pînă şi pe ziarişti, care erau la fel de neastîmpăraţi şi agitaţi ca nişte copii în biserică. Taylor arăta de parcă ar fi înghiţit un ou întreg.

– Hei, ar fi o poză excelentă, strigă unul din fotoreporteri şi cîţiva din colegii săi îi susţinură părerea.

Personalul spitalului se consultă o clipă, după care Ria fu condusă în salon. Taylor se simţea ca

o persoană care vizita un deţinut, aşa cum era despărţit de iubita lui printr-un geam de sticlă. O vedea, dar nu o putea atinge, nu îi putea alina durerea şi acest lucru era extrem de chinuitor. Ea însăşi îşi prescrisese acea tortură ca un fel de terapie sau autoflagelare, iar el nu avea nici o putere.

O văzu zîmbindu-i infirmierei şi apoi întinzînd braţele spre fetiţa care plîngea strident. Ţinu copilaşul cu mai multă grijă decît infirmiera cînd se aşeză încet într-un balansoar.

Aparatele de fotografiat se puseră în funcţiune imediat în jurul lui, dar Taylor nu era conştient de acest lucru. Se făceau comentarii, se puneau întrebări, dar el nu auzea nimic. Atenţia îi era îndreptată numai spre soţia lui, a cărei mînă stîngă, ce purta verigheta, ţinea căpşorul fetiţei.

– Soţia ta are mult curaj, Taylor.

Recunoscînd glasul Deliei Starr, el încuviinţă.

– Aşa e, spuse el cu mîndrie şi îşi aminti cît de belicoasă şi, totuşi, cît de netulburată păruse Ria în ziua cînd intrase în biroul lui spunîndu-i că era însărcinată.

Acum părea la fel de frumoasă şi perfect stăpînă pe sine, dar el ştia că în interior era

distrusă. Nu mai cunoscuse nici o femeie care să dea dovadă de tărie şi de delicateţe în egală măsură.

Se uita la faţa fetiţei. Taylor îşi dădu seama după felul în care Ria îşi ţinea buzele, că îi gîngurea. Copilul se opri din plîns şi zîmbetul Riei se transformă într-un rîs uşor de pură încîntare. El nu îl putea auzi, dar îl simţea adînc în stomac.

Ria îi spuse cîteva cuvinte infirmierei, fără să-şi ia, însă ochii de la fetiţă. Desfăcînd pledul roz, îi studie membrele micuţe, îi măsură un picioruş cu degetul şi îi mîngîie uşor obrazul.

Înainte de a i-o da înapoi infirmierei, deschise pumnul fetiţei şi îi sărută uşor palma.

Nu plînse pînă nu ajunseră acasă.

Taylor se îndreptă direct într-acolo, deşi nu era încă nici ora prînzului. Ria zîmbise în faţa aparatelor de fotografiat şi felicitase personalul spitalului pentru noua construcţie. Strînsese mîinile tuturor înainte să plece. Dar tot drumul stătu rigidă şi nu scoase nici un cuvînt.

Intrară. Ea îşi puse poşeta pe măsuţa din hol şi Taylor azvîrli cheile maşinii alături, după care o îmbrăţişă cu putere. Ea nu opuse rezistenţă.

– Ţine-mă strîns, te rog.

– Nu trebuie să mă rogi.

Abia atunci ea dădu frîu liber lacrimilor.

Taylor îi aruncă pălăria pe jos, îi scoase agrafele din păr şi îşi trecu degetele prin el pe măsură ce cădea liber. Îi ţinu capul sub bărbia lui şi o îmbrăţişă strîns. Suspinele îi zguduiau trupul, făcîndu-şi drum prin pieptul şi gîtlejul ei. Îi apucă reverele şi îi udă cămaşa cu lacrimile ei grele.

Cînd se mai opri din plîns, o luă în braţe şi o duse în dormitor, unde o aşeză în picioare lîngă pat şi o întoarse cu spatele. Îi trase fermoarul rochiei şi i-o lăsă în jos pînă cînd ea îşi trecu picioarele peste materialul ghemuit pe covor, rămînînd într-un furou de satin cu partea de sus din dantelă.

Purtîndu-se cu ea de parcă ar fi fost un copil, o întoarse din nou cu faţa spre el şi îi puse mîinile pe umeri apăsînd-o pînă cînd ea se aşeză pe marginea patului. Îngenunchind, Taylor îi scoase pantofii cu toc şi îi puse într-o parte.

O lăsă acolo în timp ce îşi scoase şi el haina, vesta şi cămaşa. Se descălţă apoi de pantofi şi de ciorapi, după care, rămînînd doar în pantaloni se întinse în pat şi o trase şi pe ea alături de el.

Ria se întinse lipindu-şi obrazul de pieptul lui, iar el o înconjură cu braţele protector şi îşi propti bărbia în creştetul capului ei.

– Povesteşte-mi tot.

– Era frumoasă, şopti ea.

– Nici un nou-născut nu-i frumos.

Ea nu se supără pentru că ştia că o tachinează.

– Ea era.

– Uluitor cît de mică putea să fie.

– Micuţă. Nu cred că puteai să-i vezi degetele de la picioare, dar erau incredibil de mici. Şi cele de la mîini erau aproape transparente.

El îi duse mîna la buze şi îi sărută dosul degetelor.

– Ce-ai simţit cînd ai ţinut-o în braţe?

– Avea pielea atît de moale, spuse ea şi se încruntă cînd îşi aduse aminte. Dar pe alocuri era uscată şi am întrebat-o pe infirmieră şi mi-a spus că e ceva normal la noii născuţi. Stau nouă luni în

lichid, astfel încît pielea lor e uscată timp de vreo săptămînă şi se cojeşte adesea.

– N-am ştiut. Şi mai ce?

– Inimioara îi bătea repede. Aproape că i-o vedeai pulsînd în piept şi în moalele capului. De aceea nu-i înfăşoară în pături. Trupurile lor generează mult mai multă căldură decît ale noastre.

Taylor se îndoia de acest lucru. În clipa aceea nu credea că un alt corp omenesc putea să genereze mai multă căldură decît al lui. Intenţiile îi erau cît se poate de onorabile, dar faptul că o ţinea pe Ria în acel fel avea un efect profund şi involuntar asupra sa.

Furoul din satin i se mula pe toate formele, scoţîndu-i în evidenţă pieptul, mijlocul, şi şoldurile. Sînii ei se aflau plini şi grei pe pieptul lui, depăşind cupele din dantelă ale furoului. Sfîrcurile ei erau nişte discuri trandafirii-cafenii pe care acum îşi dorea să le privească şi în clipa următoare spera să nu le vadă, căci de fiecare dată cînd o făcea, ardea de dorinţă să o mîngîie şi să o guste.

Mintea i-o lua razna, iar el încerca din toate puterile să îşi stăpînească dorinţa din ce în ce mai

mare şi să şteargă ceea ce imaginaţia lui îi proiecta pe creier. Îi zări portjartierul pe sub furou. Ştia că, deasupra marginii ciorapilor, pulpele îi erau netede şi moi, formînd o cale de trecere mătăsoasă spre misterul dulce şi întunecat al feminităţii ei.

Ria trebuia să-şi fi dat seama de excitarea lui, căci încercă să se dea la o parte, dar el o opri.

– Ar trebui să mă schimb şi să plec la lucru, spuse ea.

Dacă ar fi făcut-o cu convingere, poate i-ar fi dat drumul, dar din protestul ei slab, el înţelese că nu voia cu adevărat să plece.

– Ca primar ales hotărăsc să ne luăm liber astăzi.

– Şi ce să facem?

– Asta.

– Ce înseamnă asta mai exact? O veghe pentru copilul care nu s-a născut niciodată?

– Dacă vrei s-o iei aşa. Încă n-ai trecut de perioada critică.

Mîna ei îi acoperi inima şi, cu unghia, îi zgîrie uşor sfîrcul, neatentă.

– Sînt cumva ridicolă? Mii de femei, din toată lumea suferă pierdieri de sarcini în fiecare zi.

– Fiecare din ele simte exact ce simţi şi tu, dacă îi pasă de copil.

– Şi dacă îi pasă de cel care l-a conceput, spuse ea ridicîndu-şi capul şi privindu-l. Majoritatea bărbaţilor în situaţia ta ar fi fost bucuroşi de pierderea copilului.

– Niciodată, Ria.

– Nu te mai simţi agăţat.

– Nici nu m-am simţit astfel. Şi eu voiam copilul.

Ochii ei se umplură de lacrimi din nou şi ea îşi muşcă buza de jos.

– Îl voiai, nu?

– Foarte mult.

– Mă întreb dacă o fi fost băiat sau fetiţă, ca Jennifer.

– Nu te mai gîndi la asta.

– Am pierdut o primă balerină, un medaliat cu aur la Olimpiadă, un om de stat, de ştiinţă, sau o artistă?

– Nu te mai gîndi, spuse el rostogolind-o pe spate şi aşezîndu-se deasupra ei. O să înnebunim dacă ne tot gîndim la asta, adăugă el sorbindu-i lacrimile de pe obraji şi buze. Iar eu o să înnebunesc dacă nu te sărut.

La început, fu un sărut delicat. Buzele abia le atinseră pe ale ei, furîndu-şi unul altuia răsuflarea. După aceea, buzele lui se desfăcură şi le cuprinseră pe ale ei într-un sărut posesiv şi plin de dorinţă. Limba lui era îndrăzneaţă şi invadatoare, făcînd o dragoste nebună cu gura ei.

Ea îşi strecură degetele prin părul lui.

– Taylor, Taylor, gemu ea, sărută-mă pînă n-o să mă mai doară.

– Unde te doare?

– Peste tot.

El îi acoperi atunci obrajii scăldaţi în lacrimi cu sărutări la întîmplare, revenind iar şi iar asupra gurii ei. Îi lăsă bretelele furoului în jos şi îşi cufundă faţa în moliciunea catifelată a decolteului ei. Îi sărută sînii, apăsîndu-şi buzele cu fermintate pe carnea lor moale şi apoi îi mîngîie sfîrcurile cu limba pînă le făcu să se întărească.

Îi adulmecă triunghiul prin satinul cald care îi acoperea trupul de parcă i l-ar fi mîngîiat. Ridicînd tivul furoului, îşi îngropă faţa în pîntecele ei, sărutîndu-i buricul uşor şi, pe urmă, cercetîndu-l agresiv cu limba.

– Ah, Taylor, opreşte-te. Mă faci să...

– Ce?

– Să mă ud.

– Foarte bine.

– Dar la ce bun cînd...

El îşi vîrî atunci mîna sub bikinii ei şi între pulpe.

– Eliberează-te.

Ea îl ascultă. El îşi apăsă podul palmei seducător. Vrînd să se elibereze de panglicile de dorinţă cu care o legaseră sărutările lui, Ria îi urmă îndemnurile.

Cînd valuri de eliberare îi străbătură sexul, buzele lui se aflau acolo pentru a le prinde, şoptind cuvinte de iubire.

Peste cîteva clipe, în timp ce trupul îi mai radia încă şi răsuflarea îi era tot neregulată, Ria îl simţi pe Taylor dîndu-se jos din pat. Atunci deschise ochii şi îi rosti numele cu dragoste.

– Nu mă duc departe, spuse el şi se aplecă să-i dea la o parte şuviţele de păr umede de pe umeri şi piept. Mă-ntorc imediat.

Scuturînd din cap, Ria se ridică în capul oaselor şi se trase spre marginea patului. Îi cuprinse mijlocul şi îşi lipi obrazul de abdomenul lui înainte de a i-l săruta. Apoi iar, cu mai multă

pasiune, folosindu-şi limba.

– Ria, şopti el răguşit.

Şi apoi îşi desfăcu centura seducător.

Nouă

Ria apăsă cu putere pe frînă şi împinse portiera. Cînd coborî, poşeta îi căzu pe şosea şi tot conţinutul se vărsă. Murmurînd nişte înjurături total nepotrivite pentru o doamnă, ea se aplecă, adună tot şi intră repede pe uşa din spate.

Telefonul se auzea sunînd.

– Alo?

– Bună, spuse Taylor. Abia respiri.

– Tocmai am intrat.

– Credeam că trebuia să fii aici deja.

– Şi eu credeam că o să ajung, dar am fost reţinută.

Trebuia să fi fost la el la birou de un sfert de oră. Probabil că era deja nervos, dar nu avea să mai fie cînd va afla unde fusese şi de ce întîrziase.

– În jumătate de oră mă schimb.

– Asta înseamnă că o să întîrziem, Ria.

Ea se gîndi o clipă.

– Du-te tu înainte şi ne întîlnim acolo.

– Nu-mi place, dar cred că asta o să fac.

– Nu pot începe fără tine şi se vor agita dacă întîrzii. Ne vedem la hotel.

– Va fi o recepţie înainte de cină. Nu ştiu sigur în ce apartament.

– Asta e o seară cînd e imposibil să te rătăceşti. Nu-ţi face griji. Te găsesc eu.

– Dacă ai ceva probleme...

– N-o să am nici o problemă. Hai, spune-mi la revedere. Nu vreau să te fac să întîrzii.

– Bine, pa. Ah, Ria, ce te-a reţinut? Lucrul?

– O să-ţi spun cînd o să ne vedem.

Închise înainte ca el să apuce să o mai întrebe ceva. Sosise seara cea mare. Taylor MacKensie

avea să depună jurămîntul ca primar după un banchet oficial organizat într-una din sălile de bal ale unuia din cele mai mari hoteluri din oraş.

Ria dădu fuga în dormitor, azvîrlindu-şi din mers pantofii şi scoţîndu-şi jacheta taiorului. Ea, care de obicei, era extrem de ordonată, îşi aruncă acum hainele peste tot şi intră sub duş. Apa era caldă şi fortifiantă.

Dar nu se compara cu fericirea din sufletul ei. Fusese la control în după-amiaza aceea. Ştiind că putea să întîrzie la banchet, se supărase şi mai tare cînd ajunsese la spital şi aflase că programul medicului ei era întîrziat datorită unei urgenţe care apăruse în cursul dimineţii. Citise fiecare revistă *National Geographic* de cîte două ori şi aflase mult mai multe despre animalele sălbatice decît ar fi vrut să ştie, înainte de a fi chemată în sala de consultaţii.

Dar ceea ce îi spuse medicul meritase îndelungata aşteptare şi toate neplăcerile. Era cît se poate de sănătoasă. Nu exista nici un motiv pentru care să nu poată reîncepe activitatea sexuală.

Mîinile îi tremurau acum cînd încerca să îşi pună cerceii. În seara aceea, cînd aveau să se

întoarcă acasă, îi va da vestea cea bună lui Taylor. Gîndul la ceea ce avea să urmeze în mod inevitabil o făcu să-i vină ameţeală. Din după-amiaza „veghei" lor fuseseră ca nişte picături de apă căzute pe o tigaie încinsă. Sfîrîiau.

Din acel motiv evitaseră să se atingă. El nu reîncepuse să doarmă cu ea, aşa cum s-ar fi aşteptat ea şi cum spera în taină. În seara aceea şi în fiecare noapte ce a urmat, el dormise pe canapeaua din salon.

Ea încercase să îşi dea seama ce anume făcuse ca, în după-amiaza aceea, să facă dragoste într-un chip atît de deosebit. La fel de pasional ca întotdeauna, dar se mai adăugase ceva. O anumită intensitate. Pătrunseseră într-o dimensiune a sexualităţii unde dăruirea întrecea primirea. Acea emoţie din spatele pasiunii lor îi înspăimîntase.

Făceau tot posibilul ca atmosfera din casă să fie plăcută şi netensionată, în timp ce, dedesubt, aceasta era încărcată de dorinţe reţinute şi sentimente nerostite. Nu mai puteau rezista mult fără să cedeze presiunii. Acum nu mai trebuiau s-o facă.

Ria era sigură că, imediat după ce îşi vor

rezolva problema relaţiei sexuale, discuţiile despre divorţ aveau să se evapore pentru totdeauna.

Seara era destul de răcoroasă pentru a putea îmbrăca rochia cu paiete pe care o purtase în Ajunul Crăciunului. Se dădu cu parfumul care îi plăcea lui Taylor cel mai mult, puse un set de batiste de hîrtie şi un ruj în mica poşetă argintie, luă cheile maşinii ei şi ieşi pe uşa din spate.

Ar fi putut jura că picioarele nu îi atingeau pămîntul.

Majoritatea celor care participaseră la recepţia de dinainte de cină se mutaseră deja în sala de bal care se afla cu cîteva etaje mai jos. Taylor se scuză şi se duse la toaletă. Cînd ieşi, văzu că o singură persoană mai rămăsese în încăpere – Lisa.

Arătînd senzaţional într-o rochie neagră şi strîmtă care îi scotea în evidenţă părul blond, ea îi zîmbi de lîngă bar.

– Nu mai vrei să bei ceva?

– Nu, mulţumesc. Trebuie să cobor repede.

– Putem să stăm de vorbă o clipă, Taylor? N-am făcut-o demult.

– Tu ai părut să vrei asta.

Ea îşi amestecă băutura cu vîrful degetului, după care îl supse uşor.

– Mă condamni pentru că am fost supărată cînd tu te-ai însurat cu acea Lavender?

El îşi îngustă buzele nervos.

– Numele ei este Ria. Şi condamnat e un cuvînt prea puternic. Surprins ar fi cel mai potrivit. Sînt surprins că te-a deranjat faptul că m-am căsătorit. Totdeauna am fost liberi să ne vedem şi cu alte persoane.

– Să ne vedem, nu să ne căsătorim.

Taylor era un politician destul de bun ca să ştie cînd trebuia să se retragă.

– Te rog să mă scuzi, spuse el şi dădu să se îndrepte spre uşă.

– Taylor, îmi pare rău, zise ea apucîndu-l de braţ cînd vru să treacă. Credeam că avem o înţelegere între noi.

– Am avut. Înţelegerea era că nu exista nici o înţelegere.

Ea îl privi printre gene.

– Nu mi-am dat seama cît de mult însemni

pentru mine decît cînd te-am pierdut. Mi-ai lipsit.

– Zău?

Ea îşi puse paharul jos şi se lipi de el, luîndu-l pe după gît. El îi simţi sînii obraznici, fără sutien, împungîndu-i pieptul.

– Foarte mult. Şi ştiu că şi tu mi-ai simţit lipsa.

– De unde ştii?

Zîmbetul îi era la fel de superior ca al unui cititor care şi-a dat seama cine este criminalul după ce a citit un singur capitol dintr-un roman de Agatha Christie. Ceea ce faci cu soţia ta în pat nu poate fi la fel de bun ca şi ceea ce făceam noi.

– E altfel, spuse el diplomatic.

Ea îl strînse între pulpele uşor depărtate şi îl simţi întărindu- se prin pantalonii smoching-ului.

– Păstrează-ţi nevasta, Taylor, şopti ea. Eu am fost măritată o dată şi mi-am dat seama că nu-i de mine. Îmi place să fiu liberă. Dar şi tu îmi placi. Foarte mult, spuse ea frecîndu-se de el ca o pisică în călduri. Amîndoi sîntem discreţi. Nu văd absolut nici un motiv pentru care să nu continuăm ca înainte. Înainte să fii atît de neatent şi să o laşi gravidă pe Ria Lavender.

Ochii lui se răciră brusc.

– Ria nu e însărcinată.

Lisa zîmbi cu maliţiozitate.

– Nu acum. Dar a fost. De aceea te-ai însurat cu ea, nu? Cînd s-a întîmplat, în seara de Ajun, după petrecerea soţilor Graham? întrebă ea îngustîndu-şi ochii. Parcă-mi şi imaginez. Erai furios pe mine că plecasem la schi fără tine. Ai cunoscut o femeie destul de atrăgătoare la petrecere, pe care nu o deranja o aventură de o noapte, şi te-ai culcat cu ea. Eh, te iert, totuşi, fiindcă eşti bărbat. Şi ştiu mai bine ca oricine cît de viril eşti. Şi, în plus, adăugă ea, eu am avut o afacere cu instructorul de schi în perioada aceea.

Îşi ţuguie buzele şi scoase un ţîţîit.

– Dar am scăpat nevătămată. Nu-i păcat că tu nu? Bietul de tine, ai făcut un gest onorabil şi te-ai însurat cu fata. Degeaba.

Taylor era prea inteligent ca să se lase păcălit. Nu avea să recunoască absolut nimic. Destul de ciudat, cuvintele ei îngrozitoare făcură lumină în mintea lui. Oare asta simţea şi Ria? Se mai simţea încă, oare, un simplu recipient al poftelor lui trupeşti?

Dumnezeule, pînă acum nu se gîndise la acest lucru din punctul ei de vedere. Trebuia neapărat

să clarifice totul. Cît mai curînd. Nu o putea lăsa să creadă în continuare că nu fusese, şi nu era, altceva decît o simplă aventură.

Dar, mai întîi, trebuia să rezolve cu Lisa. Se prefăcu plictisit.

– Habar n-ai ce spui, Lisa.

Ea îşi dădu capul pe spate şi începu să rîdă.

– Ah, ba da. Deliei Starr îi place să bea, Taylor. Nu uita asta data viitoare cînd îi mai acorzi un interviu. După cîteva pahare de whisky, limba i se dezleagă asemeni unui ghem de lînă şi spune tot.

– Şi ce ai de gînd să faci cu această informaţie? Să mă şantajezi? Care-i preţul tăcerii tale, sexul? Trebuie să fac pe îndrăgostitul ca să taci?

– Nu m-aş coborî niciodată la ceva atît de oribil, spuse ea şi, strecurîndu-şi mîinile pe sub haina lui, îi frecă sfîrcurile prin cămaşă. Dar pe oameni îi interesează să afle cît mai multe despre noul lor primar şi soţioara lui. Ar putea să-mi scape ceva fără să vreau.

– Eşti o tîrfă.

Ea tresări, dar îşi reveni repede şi îi zîmbi leneş.

– Aşa e. Dar am o mulţime de bani. Mă învîrt

prin cercurile sociale şi politice care trebuie. Nu-ţi poţi permite să mă superi.

Se întinse şi îl sărută uşor.

– Care-i problema, Taylor? Nu-ţi cer să renunţi la nevastă. Nu mă opun ei atîta timp cît nu se amestecă în treburile noastre. O nevastă brunetă şi o amantă blondă. Ce-şi poate dori mai mult un bărbat?

Rosti acea întrebare cu buzele lipite de ale lui, după care se ridică pe vîrfuri şi se arcui lipindu-se de el. El o prinse de mijloc pentru a o ţine, în timp ce gura Lisei se mişca lacomă peste a lui plimbîndu-şi limba în jurul buzelor lui.

Sunetul unei răsuflări tăiate brusc îl făcu să-şi întoarcă privirea. Ria se afla în prag. O imagine sclipitoare şi uluitoare în rochia ei cu paiete. Părul negru şi lucios îi strălucea la fel de tare ca rochia, iar ochii îi reflectau aceeaşi lumină.

Numai că erau de gheaţă.

Taylor o împinse pe Lisa imediat.

– Ria.

– Bună seara, doamnă MacKensie, spuse Lisa rîzînd.

– Bună seara, răspunse Ria cu răceală în glas, după care îşi privi soţul. Mi-au spus unde te pot

găsi.

– Ria, nu e ce pare a fi.

– Ce cuvinte banale, Taylor. Sper să fii mai elocvent cînd îţi vei ţine discursul, zise ea, după care părăsi încăperea imediat.

Taylor o dădu pe Lisa la o parte cu brutalitate şi alergă după soţia lui care se afla deja la jumătatea coridorului cînd el o ajunse din urmă.

– Ria, aşteaptă puţin.

– Nu avem timp. O să întîrziem la banchet.

– Rămîi?

– Aşa ne-a fost înţelegerea, nu? întrebă ea încordată. Să rămîn cu tine pînă-ţi depui jurămîntul. Voi sta lîngă tine la masă şi voi zîmbi prefăcîndu-mă că nu te-am prins sărutînd-o pe tîrfa aia.

Apăsă furioasă pe butonul liftului şi uşile se deschiseră imediat. El o urmă înăuntru, dar ea nu îi lăsă timp să spună ceva.

– Ai pornit-o mai devreme, nu? Cînd ai spus că ne vom vedea fiecare de treburile noastre, am crezut că te-ai referit la perioada care începe după seara asta. Dar se pare că m-am înşelat.

– Refuzi să asculţi orice explicaţie, nu? o întrebă el.

Ea îi zîmbi cu dulceaţă.

– Poţi să te duci dracului.

– N-aş fi crezut, spuse el încet, dar, chiar în clipa aceea, uşile liftului se deschiseră şi imediat se treziră înconjuraţi de o mulţime de oameni care voiau să strîngă mîinile cuplului zilei.

De cum se aşezară la masa principală, banchetul începu. Ria nu putu să înghită nimic. Îi era greaţă. Capul îi zvîcnea. Ochii îi păreau hotărîţi să lăcrimeze, deşi ea făcea tot posibilul ca acest lucru să nu se întîmple.

Nu se putea concentra deloc. Nu îl vedea decît pe Taylor îmbrăţişînd-o şi sărutînd-o pe Lisa. Îi venea să ţipe, să azvîrle cu ceva, dar se purtă impecabil, exact aşa cum trebuia să o facă prima doamnă a oraşului.

Se gîndi să se scuze născocind o boală oarecare, dar era hotărîtă să nu-i dea Lisei satisfacţia de a o vedea învinsă. Şi nici pe Taylor nu avea să-l lase să scape atît de uşor. Dacă pentru ea era neplăcut să suporte acel banchet cu mîncăruri mediocre, pentru el trebuia să fie un adevărat infern. Ce poziţie incomodă, între soţie şi amantă, la o petrecere la care era în centrul atenţiei. Se mai spunea că era un scaun fierbinte.

Ria spera ca Taylor să se frigă.

Masa era pe sfîrşite. Chelnerii debarasau mesele. Cei din public îşi întorseseră scaunele în aşa fel încît să stea cu faţa spre podium unde prezentatorul spunea glume la fel de nesărate ca zîmbetul Riei.

După momentul de încălzire al acestuia, urmară discursurile scurte ale cîtorva demnitari. Toate acestea conducînd la prezentarea distinsului primar, Taylor MacKenise.

– Şi acum, spuse prezentatorul, îi voi ruga pe Taylor MacKensie şi pe frumoasa sa soţie, Ria, să mi se alăture aici pe podium pentru depunerea jurămîntului.

Ria era uluită. Nu ştiuse că avea să fie chemată alături de el. Taylor îi cuprinse cotul şi o ajută să se ridice. Publicul îi aplaudă cînd îşi făcură drum spre podium.

Mai tîrziu nu avea să-şi dea seama cum de supravieţuise celor cîtorva minute cît durase depunerea jurămîntului. Vocea lui Taylor era limpede şi distinctă. Îşi amintea că o auzise plină de umor, de furie şi de pasiune. Părea să i se infiltreze în măduva spinării asemeni unui narcotic puternic. O făcea să creadă că este un om

integru, de încredere, un bărbat care îi putea fi credincios soţiei sale. Dar ea ştia mai bine.

După ce îşi depuse jurămîntul, el le zîmbi celor care îl aplaudau, după care se întoarse şi îi zîmbi şi ei. Luîndu-i faţa în mîini, se aplecă şi o sărută iute. Ovaţiile crescură în intensitate făcînd candelabrele de cristal să vibreze. După ce el îi dădu drumul, prezentatorul o conduse înapoi la masă şi Taylor luă microfonul. Discursul lui fu elocvent şi amuzant – glasul lui încrezător răsuna plin de entuziasm şi optimism, care erau molipsitoare. Cînd încheie, toată lumea se ridică în picioare.

Şovăitoare, Ria se ridică şi ea să-şi aplaude soţul infidel.

Înainte să poată pleca mai trebuiră să se supună unei serii de fotografii şi strîngeri de mîini. Aşteptară împreună să li se aducă maşinile. A ei sosi mai întîi. Se urcă la volan şi plecă lăsîndu-l să- şi aştepte maşina cu nerăbdare.

Ria era foarte tulburată. Uita mereu cele mai importante manevre de conducere a automobilului. Ar fi vrut să se ducă acasă la ea, dar îşi aduse aminte că nu avea cheia. Trebuia să treacă mai întîi pe la Taylor. Coborî în grabă şi descuie

repede uşa din faţă. După o căutare amănunţită găsi, în sfîrşit, celălalt set de chei. Tocmai voia să iasă, cînd Taylor apăru din senin şi îi blocă trecerea.

– Dă-te la o parte, Taylor.

– Nu.

– Nu vreau să ascult nimic din ce o să-mi spui şi ştiu că nici tu nu vrei să auzi ce am eu de spus, aşa că, te rog, hai să nu îngreunăm situaţia şi mai mult.

– Ce crezi că n-aş vrea să aud?

Ea îl privi cu răceală.

– Ce ticălos ipocrit şi cu două feţe eşti.

– De ce spui asta?

Uluită, făcu un pas înapoi.

– Poate că, în regulamentul tău e normal ca un soţ să-şi sărute fosta amantă, dar e contrar concepţiilor mele.

– Nu o sărutam pe Lisa.

– Atunci înseamnă că am avut un vis extrem de realist.

Încercă să îl dea la o parte, dar el nu se clinti. După cîteva clipe, începu să o împingă uşor ca să poată închide uşa. Ea îi aruncă o privire ucigătoare.

– Nu fi copil, Taylor. Nu mai stau cu tine aici nici o clipă. De ce nu încetezi jocul ăsta şi să mă laşi să plec?

– Nu înainte de a şti adevărul.

– Dar am văzut cu ochii mei, strigă ea. Ori vă sărutaţi cu poftă, ori unul din voi îi făcea celuilalt respiraţie gură la gură. Şi, dacă- i aşa, era chiar nevoie să-ţi maseze şi inima?

Cînd îşi aminti cum îl mîngîiaseră mîinile Lisei pe sub haină, deveni lividă.

– Cum ai putut? Ai avut noroc că eu am fost cea care v-a descoperit. Doamne, oricine v-ar fi putut vedea împreună şi tot ce te- ai chinuit să realizezi s-ar fi dus pe apa sîmbetei. Sărutul ăla merita acest lucru? La ce te gîndeai?

– La tine.

Ea îl privi nevenindu-i să creadă. Şicanările lui pline de cruzime o înfuriară atît de tare, încît lacrimile îi izvorîră fără să le poată opri.

– La naiba, nu te mai juca cu mine. Nu merit aşa ceva.

– Meriţi să te pun pe genunchi şi să te bat pentru că ai tras concluzii pripite.

– Poftim? Te-am prins în flagrant delict cu fosta amantă, dar, spuse ea rîzînd uşor, Lisa nu e

fostă, nu? Aţi făcut-o pe la spatele meu naiv încă de la început? Sau aţi reluat-o numai de puţin timp? După ce am pierdut sarcina, cînd nu puteam să mai am o viaţă sexuală normală?

Un muşchi zvîcni în obrazul lui.

– Ar fi mai bine să taci înainte să apuci să spui cuvintele urîte pe care s-ar putea să le regreţi mai tîrziu.

– N-o să regret nimic din ce-ţi spun. Nici măcar nu găsesc cuvinte destul de urîte pe care să ţi le arunc.

Îi întoarse spatele, dorindu-şi ca rochia să nu fi avut un decolteu atît de adînc. Se simţea expusă şi vulnerabilă.

– Am fost o proastă că am venit la tine de la început. Şi te-am mai lăsat să mă convingi să şi rămîn!

Se răsuci brusc.

– Asta e, nu? Faptul de a avea o soţie îţi oferă respectabilitate. Îi face pe critici să tacă. Copilul ar fi fost un avantaj în plus. Probabil că nu ţi-a venit să crezi cît de norocos eşti în ziua cînd am venit să-ţi spun că sînt însărcinată. Ai văzut o modalitate de a cîştiga ceva, nu? Sînt un scut în dosul căruia poţi să-ţi faci micile mondre. Ei bine, nu

mai ţine, Taylor. Am stat cu tine dintr-un sentiment de datorie şi din obligaţie, dar acum, gata. Am terminat cu tine. Gata. Şarada asta s-a terminat din această clipă.

Sînii îi săltau agitaţi. Ochii ei verzi sclipeau ca nişte smaralde, iar pumnii îi erau încleştaţi pe lîngă trup. Fiecare fir de păr îi era încărcat de indignare, pé bună dreptate. Tremura, la fel de încordată ca o coardă de pian.

El ar fi trebuit să tacă şi să-şi lingă rănile provocate de limba ei tăioasă. În schimb, o întrebă calm:

– Ai terminat?

– Tocmai ţi-am spus asta.

– Mă refeream la criză, nu la relaţia noastră.

– Răspunsul pentru amîndouă e da.

– Foarte bine. Acum, taci şi ascultă-mă, spuse el îndreptînd un deget spre ea. Cam jumătate din ce-ai spus e răsuflat.

Ea deschise gura să protesteze, dar privirea lui o făcu să tacă.

– Toate chestiile alea cum că ai fi stat aici dintr-un sentiment al datoriei şi că te-aş fi folosit drept scut, sînt nişte porcării. Ai stat fiindcă ai vrut şi eu te-am rugat să rămîi pentru că am vrut. Aşa

că, hai să nu ne mai amăgim cu gîndul că vreunul din noi ar fi avut vreun motiv altruist.

– Foarte bine, deci, înseamnă că amîndoi sîntem de vină pentru căsătoria asta bizară. Dar, cel puţin, eu ţi-am fost credincioasă.

– Şi eu la fel!

– Eu n-am avut nici o aventură.

– Nici eu n-am avut. În seara asta s-a întîmplat pentru prima oară să schimb cîteva cuvinte cu Lisa de dinainte de Crăciun.

– Eh, v-aţi luat revanşa pentru timpul pierdut, spuse Ria întorcîndu-i spatele din nou.

De data aceasta, el veni lîngă ea, o apucă de braţ şi o întoarse brusc.

– Nici măcar n-am sărutat-o, spuse el printre dinţii încleştaţi. Ea a făcut-o.

– Care-i deosebirea?

– Una foarte mare chiar.

– Dar o ţineai în braţe.

– M-a dezechilibrat chiar cu o fracţiune de secundă înainte să apari tu.

– Te aştepţi că cred toată povestea asta?

– E adevărul adevărat.

– Şi presupun că ai o explicaţie foarte bună şi pentru faptul că mîinile ei se aflau sub haina ta.

– Da. Mă pipăia. Dar mîinile mele nu erau sub rochia ei şi nu o pipăiam.

– Încă.

El înjură cu furie.

– A rămas după ce a plecat toată lumea. Ea a venit la mine, Ria, nu invers.

– Bine că nu v-am surprins în pat. Ai fi încercat să mă convingi că voia să te violeze.

– Ahh, exclamă el înălţîndu-şi pumnii spre tavan.

– Dacă erai atît de nevinovat, de ce ai stat acolo cu ea? De ce n-ai plecat, pur şi simplu?

– Datorită cuvintelor pe care le spunea.

– Vorbea murdar? N-am ştiut că-ţi place aşa ceva.

Privirea dispreţuitoare pe care i-o aruncă el ar fi putut să o transforme într-o baltă de ectoplasmă.

– Se pare că a stat de vorbă cu Delia Starr după ce a îmbătat-o, astfel încît Lisa ştia despre copilul nostru şi despre pierderea sarcinii.

Îi relată tot ce vorbise cu Lisa cuvînt cu cuvînt. Ria îşi încrucişă braţele. I se părea ceva profanator ca Lisa să ştie de copilul pe care îl pierduse.

– Aşa că ai stat s-o asculţi ca să-ţi salvezi pielea.

– Şi pe a ta.

Ria începu să rîdă.

– Bănuiesc că te-ai şi excitat ca să te creadă mai bine.

El păli cuprins de un sentiment de vinovăţie.

– De unde ştii că eram excitat?

– Văd foarte bine, Taylor, îi spuse ea arătînd spre proprii ochi. Cînd te-ai întors, erai cît de poate de...

Ezită, după care îşi făcu curaj şi strigă:

– Excitat!

El făcu doi paşi ameninţători, o apucă de mînă şi i-o trase spre el, mai jos de mijloc.

– Da, eram tare.

– Încetează.

– Şi încă mai sînt. Şi ştii de ce?

– Nu...

– Nu din cauza Lisei, ci a ta. A ta. Vorbea despre tine, despre soţia mea, brunetă. Spunea că relaţia în pat trebuie să fie bună, zise el fără să-i dea drumul mîinii şi ţinîndu-i-o apăsată pe sexul lui. După ce a zis asta, nu m-am mai putut gîndi la nimic altceva decît la noi doi în pat.

– Nu te cred.

Îşi încleştă în părul ei degetele mîinii libere şi îi dădu capul pe spate. Răsuflarea lui îi atingea gîtul fierbinte şi rapidă.

– Ba da. Mi s-au aprins călcîiele după tine din prima clipă în care te-am văzut. Scobitoarea aia a ta m-a zăpăcit total. N-am mai cunoscut niciodată o dorinţă atît de puternică. Şi încă mai există, Ria, e mai mare ca oricînd şi ştii al naibii de bine. În propria mea casă, n-am putut nici să mănînc, nici să dorm, nici să fac orice altceva din cauza dorinţei faţă de tine şi a faptului că trebuia să mă ascund ca să nu te sperii. M-am întors pe o parte şi pe alta pe canapeaua asta afurisită, gîndindu-mă cum stăteai în patul meu şi vrînd să fiu acolo lîngă tine. În tine. Vrînd atît de mult să fiu adînc în tine, încît aveam impresia că o să înnebunesc dacă n-o fac.

O sărută apăsat şi lacom, deschizîndu-i gura cu buzele lui.

– Ştii foarte bine că i-am fost credincios căsniciei ăsteia, Ria. Naiba să te ia, ştii că am fost. Acum, sărută-mă.

Se părea că furia fusese întotdeauna ca un afrodisiac pentru ei. Era adesea scînteia care le

aprindea fitilele scurte. Ria se lăsă moale lîngă el. Gîtul i se relaxă şi capul îi căzu pe spate făcînd să- i fie mai uşor limbii lui să-i penetreze buzele şi să-i mîngîie gura.

Se agăţă de reverele din satin ale hainei lui, împungîndu-i pieptul cu sînii. El îşi lăsă capul în jos şi îi sărută gîtul, alunecînd şi mai mult în decolteul ei adînc.

– Te vreau. Oh, Doamne, cît de mult te vreau.

– Astăzi... motivul pentru care am întîrziat... am avut programare la medic, spuse ea şi Taylor îşi ridică brusc capul, ţintuind-o cu privirea lui albastră. Du-mă în pat, îi spuse ea răguşită.

El nu pierdu nici o clipă şi o duse în braţe prin casa întunecată pînă în dormitor. O mică rază de lumină cădea pe pat din tavan, transformîndu-l într-o oază de senzualitate în întunericul din jur.

Se dezbrăcară reciproc. Sărutările lungi îi făcură să întîrzie, dar, în cele din urmă, se aflară goi, faţă în faţă. Mîinile lui alunecară pe trupul ei uşor şi cu îndemînare. Ea se aplecă puţin şi muşcă din pieptul lui, lăsîndu-şi mîna să coboare mîngîietoare spre mijlocul lui.

Nu se mai ostenirăsă facă patul. Se întinseră direct pe blana de nurcă. Cînd el îi desfăcu

pulpele şi o mîngîie, ea era deja umedă, dar el continuă să-şi cufunde degetele în ea pînă o făcu aproape să delireze de dorinţă.

O penetră uşor şi rămase puţin nemişcat, delectîndu-se cu felul în care îl strîngea trupul ei.

– Te doare?

– Nu.

Îşi ascunse faţa în gîtul ei.

– În ultimele două săptămîni, încă din dimineaţa aceea de la spital, mi-am dorit nespus de mult să fac asta.

– Ştiu. Şi eu la fel. Abia aşteptam să-ţi spun că putem face dragoste din nou.

El o sărută pe gură. Apoi pe sîni. Începu să se mişte. Din ce în ce mai repede.

Cîteva momente mai tîrziu, stînd epuizat lîngă ea, îi spuse:

– Să ştii că nu e nimic între mine şi Lisa. Absolut nimic.

– Ştiu.

– Ştii? Atunci de ce m-ai torturat în halul ăsta?

Ea îşi frecă obrazul de al lui.

– Am crezut că mor cînd v-am văzut îmbrăţişaţi. Nu mi-am închipuit chiar că îţi încalci legămintele matrimoniale, dar voiam să mă conving.

– Nu mi-ai spus tu însăţi acum vreo două săptămîni să-mi găsesc o amantă?

– Ba da, dar nu vorbeam serios, spuse ea cu amărăciune. Cînd te- am văzut cu Lisa, am fost rănită, furioasă şi geloasă.

– Ai fost geloasă?

– Cum te-ai fi simţit dacă m-ai fi surprins cu Guy?

– Gelos. Bolnav. Gata de crimă. Simt asta de fiecare dată cînd mă gîndesc că te-a atins.

– N-a făcut-o niciodată.

El o privi uluit.

– Poftim?

– Guy n-ar fi putut fi tatăl copilului meu nici dacă n-ar fi suferit operaţia aceea, zise ea mîngîindu-i obrazul. Nu m-am culcat niciodată cu el, Taylor.

El murmură o înjurătură sau o rugăciune. După care o sărută cu atîta tandreţe, încît o făcu să-i vină să plîngă de atîta dragoste. Privind-o în ochi, el îi mîngîie obrazul.

– Eşti cea mai fascinantă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Feminină şi, totuşi, puternică. Încăpăţînată, dar plină de tact. Cu înfăţişare de doamnă, dar sexy. Exasperantă şi splendidă.

Poţi să mă înnebuneşti şi să mă exciţi mai mult decît a făcut-o vreo femeie vreodată.

Ea rîse.

– Mulţumesc.

Cu vîrful degetului, el îi trasă un cerc în jurul sfîrcului întărit.

– Te-am grăbit?

Ea îşi coborî privirea.

– Nu mă plîng.

– Îmi pare rău, dar te doream de atîta timp, încît n-am mai putut să mă abţin.

– Te iert, îi şopti ea, atîta timp cît o să continui să încerci pînă vei face lucrurile cum trebuie.

Zece

A doua zi dimineaţă o duse la serviciu şi o însoţi în birou. Abia se închise uşa în urma lor, că el o şi îmbrăţişă, sărutînd-o.

– Ai un gust mult mai bun decît ouăle cu şuncă. Cred că, de acum încolo, o să te mănînc pe tine la micul dejun.

Ea simţi că i se înmoaie genunchii, la fel ca în seara precedentă, cînd el îi sărutase partea din

spate a acestora.

– Îţi mulţumesc că m-ai condus.

– Plăcerea a fost de partea mea, spuse el trecîndu-şi mîna peste şezutul ei.

– La cît vii să mă iei?

– Pe la cinci şi jumătate.

– O să fiu gata.

– Hm, şi eu la fel.

Dublul înţeles era foarte limpede. Pentru a accentua acest lucru, el o sărută voluptuos. Cînd se întoarse, voind să plece, îi mai aruncă o privire.

– Ria? Plîngi?

– Să plîng? Bineînţeles că nu. Spui prostii.

– Mi s-a părut că văd lacrimi în ochii tăi.

– Din cauza soarelui. Face să-mi lăcrimeze ochii, spuse ea şi se duse la fereastră, aranjînd jaluzelele aşa încît soarele să nu mai pătrundă atît de direct.

Taylor o luă pe după umeri şi o întoarse.

– Eşti sigură că nu s-a întîmplat nimic? Dacă stau să mă gîndesc mai bine, ai fost teribil de tăcută în dimineaţa asta.

– Nu prea mi-ai dat ocazia să vorbesc. Ne-am sărutat tot timpul de cînd ne-am trezit.

El îi zîmbi cu un farmec devastator.

– Nu-mi închipui un mod mai bun de a-ţi petrece dimineaţa, spuse el şi îi mîngîie buzele seducător, cu degetul mare. Ea întoarse capul şi mîna lui îi alunecă pe lîngă trup.

– Bine, hai să vorbim.

Ceva în felul cum arăta cu degetele în buzunarele vestei şi cu acel aer arogant o înfurie. Era supărat că ea nu se ghemuia şi nu torcea ori de cîte ori o mîngîia el. Dar ce era ea, o pisică dresată?

– Nu mai folosi tonul ăsta cu mine, Taylor.

– Sincer să fiu, nu mai ştiu ce ton să folosesc cu tine. Tocmai am petrecut o noapte extraordinară împreună care ar putea să intre în analele erotismului, dacă există aşa ceva. Azi dimineaţă mă simţeam în stare să escaladez Everestul şi tu pari la fel de veselă ca un gropar. Ce este? Chiar nimic nu te face fericită, nu te face să te simţi bine?

– Ba da, cînd sîntem în pat mă simt grozav.

– Şi atunci care-i problema?

– Nu ne putem petrece toată viaţa în pat, Taylor.

– Nu m-ar deranja, spuse el zîmbind şi ochii lui albaştri sclipiră, dar, simţindu-i iritarea, deveni

serios imediat. Îmi pare rău, n-am vrut să glumesc.

– Ba da, ai vrut. Şi pe bună dreptate. Căsătoria asta e o glumă.

– Atunci, tu de ce nu zîmbeşti?

– De ce nu m-ai sunat? îl întrebă ea brusc.

– Hm? Cînd? Să te sun? Ce tot vorbeşti acolo?

– După Ajunul Crăciunului.

– Ajunul Crăciunului? repetă el uluit.

– Da, Ajunul Crăciunului. Îţi mai aduci aminte?

– Da, îmi aduc aminte. A fost grozav.

– Un sex grozav.

– Nu spune aşa ceva. A fost grozav, în general. S-au aprins o mulţime de scîntei înainte să ne întindem pe canapea.

– Atunci, de ce nu m-ai mai sunat?

El se întoarse să se uite pe fereastră. Ria era zdrobită. Îl lovise într-un punct sensibil. El nu voia să vorbească despre acest lucru şi ea ar fi trebuit să lase baltă subiectul respectiv. Numai că nu putea. Trebuia să cerceteze problema, ca pe un dinte bolnav. Trebuia să ştie.

– Ai uitat imediat după ce s-a terminat?

El se întoarse brusc.

– Nu. La naiba, nu. M-am gîndit la tine şi la tot ce fusese între noi. Numai la asta m-am gîndit săptămîni în şir.

Uşurată, ea se aşează pe braţul canapelei din birou.

– Din cîte ştiu, telefonul meu n-a fost defect, spuse ea apoi încet.

Un colţ al gurii lui se ridică într-un zîmbet.

– Am vrut să te sun, Ria. Bineînţeles că am vrut, dar n-am putut să-mi iau inima în dinţi şi s-o fac.

– De ce?

– Întîi şi-ntîi, eram jenat.

Ea deschise gura uşor.

– Da, jenat.

– Dar mi-ai spus că mai avuseseşi şi înainte aventuri de o noapte.

El îşi trecu mîna prin păr.

– Am mai avut. Totuşi, în ultima vreme, nu. Acum sînt mult mai pretenţios decît cu cincisprezece ani în urmă, spuse el privind-o din nou. Am avut aventuri pe termen scurt, dar pînă în seara de Ajun n-am mai fost niciodată atît de vrăjit. Ceea ce s-a întîmplat între noi a fost atît de... fantastic, încît nu-mi dădeam seama ce era. Mă

înspăimînta de moarte. Nu voiam să-mi cer scuze şi nici nu-ţi puteam spune ce simţeam pentru că nici eu însumi nu ştiam, aşa că mi s-a părut că, mai bine, era să ignor totul.

– Înţeleg.

– Nu, nu cred că înţelegi, spuse el aşezîndu-se pe celălalt braţ. Prima impresie pe care mi-ai făcut-o a fost că erai superbă. Amuzantă. Mi se părea că totul era perfect în legătură cu tine. Te bucurai de un succes profesional fenomenal. Mai era şi Guy, deşi la vremea aceea, nu ştiam că nu trebuie considerat un rival. Îmi închipuiam că bărbatul cu care te vedeai avea înfăţişarea lui Mel Gibson, trupul lui Bruce Jenner şi intelectul lui Sam Shepard.

Ea rîse.

– Acum e amuzant, deşi atunci nu era aşa, spuse el cu sinceritate. Mi se părea că viaţa ta nu avea nici un gol pe care eu aş fi putut să-l umplu. Nu trimiteai deloc semnale de suferinţă. Mi-ai părut chiar o doamnă foarte stăpînă pe sine. Bănuiesc că mi-a fost frică să nu fiu respins dacă te sunam.

Ria asimilă tot ce spusese el, dar tot lipsea ceva.

– Ai fost furios cînd ţi-am spus prima oară de copil. De ce?

– Pentru că a fost nevoie de aşa ceva ca să ne reîntîlnim. Cînd ai sunat şi te-ai înscris în audienţă, nu mi-a venit să cred. M-am pregătit sufleteşte să te invit la cină. Dar tu erai numai afaceri şi la fel de abordabilă ca un porc ţepos.

– Era un mecanism de apărare.

– Atunci nu ştiam asta, spuse el ridicîndu-se şi apropiindu-se de ea.

Luîndu-i faţa în mîini, o întrebă:

– De ce nu mi-ai spus să rămîn în dimineaţa de Crăciun, Ria?

– Din acelaşi motiv pentru care tu nu m-ai sunat, spuse ea cu o voce răguşită. Eram jenată, ruşinată de mine însămi, de fapt. Nu mai avusesem niciodată o aventură de o noapte. Ştiam că te vedeai cu o altă femeie în mod regulat. Şi, nu uita că te-am văzut ieşind în vîrful picioarelor. M-am gîndit că ai obţinut ceea ce-ai vrut şi o ştergi repede ca să scapi de o scenă neplăcută.

El se aplecă şi o sărută uşor.

– Nu, Ria. Dacă m-ai fi invitat să rămîn la micul dejun, n-aş fi plecat.

Ea îl privi perplexă.

– Adevărat?

El încuviinţă.

– Se pare că am pierdut mult timp cu prudenţa, nu? spuse el îndreptîndu-se şi uitîndu-se la ceas. Şi, fiindcă veni vorba de timp, peste un sfert de oră am o şedinţă cu consiliul municipal pentru a discuta bugetul.

– Atunci, ai face bine să te grăbeşti, îi spuse ea conducîndu-l pînă la uşă. E prima ta zi în funcţie. Nu trebuie să întîrzii.

– Eşti sigură că totul e în ordine?

Ea îi arătă uşa cu degetul.

– Fugi!

O sărută repede şi plecă. Ria închise uşa în urma lui rămînînd cu fruntea lipită de lemnul rece. O lacrimă i se rostogoli pe obraz.

– La naiba, spuse ea ştergînd-o nerăbdătoare. Ce se petrece cu mine?

Îşi suflecă mînecile şi se apucă de lucru. Dar descoperi că nu se putea concentra asupra planurilor de pe planşeta de desen. Se gîndea numai la căsnicia ei. Taylor părea să ia totul foarte uşor. Şi aşa şi era. Se potriveau. Viaţa lor sexuală era incredibilă.

Atunci, de ce era atît de deprimată?

Pentru că dorise să-l audă spunîndu-i că o iubeşte şi el nu o făcuse. Pur şi simplu.

Poate era unul din acei bărbaţi care nu puteau să iubească.

Dar ea era genul de femeie pentru care dragostea era esenţială.

Soţii Lavender îi demonstraseră unui copil nedorit că miracolul iubirii putea remodela destinul unei persoane. Era, deci, ceva vital pentru existenţa ei.

Indiferent cît de captivant era orice alt aspect al căsniciei ei cu Taylor, iubirea, principalul ingredient, lipsea. Fără el, reţeta nu era bună.

Luară cina în oraş şi merseră la un film. Se făcea tîrziu şi Taylor conducea încet. Faptul că el fredona în surdină muzica de la radio o călca pe nervi. Toată ziua se întrebase ce să facă.

Ajunsese la concluzia să-l părăsească înainte ca dragostea ei neîmpărtăşită să o mănînce de vie. Dar încă nu ştia cum să o facă.

– Unde mergem? întrebă ea.

– Ai spus că vrei să iei cîteva lucruri de acasă. M-am gîndit că ar fi momentul cel mai bun.

– Ah, mulţumesc.

– M-am tot gîndit la chestia asta cu „casa ta" şi „casa mea". De ce ne trebuie două case? Tot voiai să mai adaugi ceva la a ta. N-ai putea să modifici planurile alea în aşa fel încît să poată fi folosite la a mea? I-am mai putea adăuga cîte ceva, nu? Vreau să spun, dacă-ţi place.

– E o casă foarte frumoasă, spuse ea lipsită de entuziasm.

– Sau am putea să le vindem pe amîndouă şi să cumpărăm una mult mai mare. Ce zici?

– Nu ştiu, Taylor.

Plictisită, îşi propti cotul pe geamul lăsat şi îşi sprijini capul în palmă. Ea se întreba cum o să-l poată părăsi, iar el se gîndea la case. Ar fi fost în stare să trăiască şi într-o colibă, dar să ştie că o iubea.

– Ei bine, mai gîndeşte-te.

– Bine.

El reîncepu să fredoneze fals. Cînd ea dădu radioul mai tare pentru a-l face să tacă, el o întrebă:

– S-a întîmplat ceva?

– Tot nu ştii să cînţi.

– Dar nu cîntam. Fredonam.

– Nu ştii nici să fredonezi.

– Tot mai eşti bosumflată?

– Nu sînt bosumflată, spuse ea cu încăpăţînare.

– Eşti supărată pentru că nu te-am sunat astăzi?

– Nu, nu mă aştept la o permanentă atenţie din partea ta.

– De ce nu? Doar sînt soţul tău, nu?

Gîtlejul ei se strînse de emoţie.

– Da, eşti soţul meu.

– Nu se întîmplă ca majoritatea soţilor să-şi sune soţiile în timpul zilei doar pentru a le întreba dacă vor să cumpere pîine şi lapte în drum spre casă?

– Numai în filme.

– Îmi pare rău că nu te-am sunat, dar am fost foarte ocupat astăzi. A trebuit să fac o mulţime de lucruri. Apropo, am trecut pe la bancă şi am depus nişte bani în contul tău, care scădea înspăimîntător.

Ea întoarse capul brusc.

– De unde ştii cîţi bani am în cont?

– M-am uitat în carnetul tău de cecuri. Dar de ce te înfurii aşa? Am pus bani, n-am scos.

– Aş vrea să-mi fi cerut părerea mai întîi.

– Ah, atunci poate ar fi bine să-ţi spun că am făcut asigurări pe viaţă pentru amîndoi, numindu-ne beneficiari.

Ea amuţi. El o vîra din ce în ce mai adînc, cînd ea căuta un mod elegant de a ieşi din acea căsnicie.

Dar, înainte să apuce să mai spună ceva, maşina dădu colţul cu viteză. Imediat văzu luminile.

– Ce naiba?

Acoperişul casei fusese conturat cu o instalaţie electrică de Crăciun. Uşa din faţă era înconjurată de beculeţe mici şi în mijlocul ei se vedea o coroniţă cu panglici de un roşu aprins.

– N-ai scos ornamentele de Crăciun? o întrebă el intrînd pe alee.

– Ştii foarte bine că le-am scos. Ce se întîmplă? Cine a făcut asta?

Nu mai aşteptă ca el să vină să-i deschidă portiera, ci coborî repede şi urcă în fugă cele cîteva trepte de la intrare. Uşa nu era nici măcar încuiată. Intră.

În ciuda serii calde de primăvară, focul ardea vesel în cămin. Poliţa fusese decorată cu o ghirlandă şi pe ea se aflau lumînări lungi şi roşii, ca nişte soldaţi în poziţie de drepţi. Ardeau emanînd un miros plăcut. Un pom de Crăciun complet gătit şi cu cadouri dedesubt, se afla în punctul unde se îmbinau geamurile. Era un pom proaspăt tăiat, al cărui parfum umplea încăperea.

Cu gura căscată, Ria şopti:

– Nu-mi vine să cred. Cine...

Privirea i se opri asupra hainei din blană de vulpe argintie, care ar fi trebuit să se afle în dulap. În schimb, era întinsă pe canapea. O roşeaţă puternică îi coloră obrajii. Se întoarse încet. Taylor stătea rezemat de tocul uşii cît se poate de serios, dar cu ochii plini de lumină.

– Ceea ce nu crezi, spuse el încet, e că te iubesc. Da, Ria.

Închise încet uşa, după care veni spre ea şi îi cuprinse mijlocul.

– Tu ai făcut toate astea?

– Ţi-am spus că am fost foarte ocupat astăzi.

– Bine, dar...

– De ce nu ţi-am spus că te iubesc azi-dimineaţă cînd căutai să o afli cu atîta subtilitate?

Pentru că ai fi crezut că-ţi spun ceva ce voiai să auzi. M-am gîndit că, dacă ţi-o arăt, vei fi mai convinsă. Şi, în plus, şi eu sînt puţin sentimental. După părerea mea, Crăciunul este dovada supremă de iubire. Ideea mi-a intrat în cap şi n-am vrut să-ţi stric surpriza.

Ea îi atinse obrazul uşor. Apoi, repetîndu-i numele, se întinse să îl sărute.

– Mă omora gîndul că trăiam cu tine, făceam dragoste amîndoi şi totul era numai de o singură parte. Ultima zi cînd trebuia să stăm împreună a fost ieri. Dar n-am spus nimic.

– Mă prefăceam că nu există o asemenea zi.

– Mă hotărîsem să te părăsesc.

– De asta mă şi temeam. Numai că nu te-aş fi lăsat să pleci. Dacă ai fi încercat, ne-am fi certat îngrozitor, după care am fi făcut o dragoste nebună şi tu ai fi continuat să crezi că, între noi, nu e decît un sex extraordinar.

– Şi nu e?

– Ce, extraordinar? E înnebunitor.

– Nu, spuse ea rîzînd cînd el o trase la piept şi îi gemu în ureche. Nu-i decît sex între noi?

– Deloc, spuse el privind-o şi netezindu-i părul. Copilaşul ne-a unit prima oară. Pierderea lui ar fi

putut însemna sfîrşitul pentru noi, dar n-a fost aşa. Pierderea sarcinii ne-a legat şi mai mult. Pînă atunci nu mi-am dat seama cît de mult te iubesc. Ca o ironie, abia cînd nu te puteam avea sexual am început să te iubesc cu adevărat şi să mă gîndesc la tine ca la soţia mea.

Îi trase faţa mai aproape de a lui şi o sărută dulce. După aceea, înconjurînd-o cu braţele, o sărută cu pasiune.

– Te iubesc, Ria, îi şopti el cînd se desprinseră unul de altul.

– Şi eu te iubesc. Oh, Doamne, atît de mult. Mi-ai zdrobit inima cînd ai plecat în dimineaţa de Crăciun.

– Şi pe mine m-a durut sufletul să te părăsesc. De data aceasta o să rămîn. O s-o luăm de la capăt în seara asta.

SFÎRŞIT

Tehnoredactare computerizată: Ioan Lilă jr.

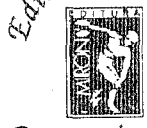

București - 1994

Tel. 641.17.21
641.33.04
Str. Baiulescu 63A,
București, Sector 5
(lîngă stația de
metrou Pieptănari)

Tiparul executat sub comanda 40 357
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI
Piața Presei Libere, 1, București
ROMÂNIA

SANDRA BROWN

Lei 2100